

Д-р Ристо Ивановски

МАКЕДОНОМРСЦИТЕ
ПРОТИВ
МАКЕДОНЦИТЕ

Битола, Р.Македонија
2011 година

Д-р Ристо Ивановски, МАКЕДОНОМРСЦИТЕ ПРОТИВ МАКЕДОНЦИТЕ

Адреса на авторот:
Ул. Михајло Андоновски бр. 6/21
Битола, телефон: 047/258-133

Книгата е само приватно издание на авторов.

94(381):930.23

ИВАНОВСКИ, Ристо
Македономрсците против Македонците/
Ристо Ивановски. - Битола : Ивановски Р., 2011. - 85 стр; 29 см.

ISBN 978-608-65187-9-0

А) Македонија, античка- Историографија- Критика

ПРЕДГОВОР

Досега по пракса сум пренесувал книги на автори. Бидејќи основата за сите фалсификати е баш иста, бев принуден да им одговорам на авторите за невестините.

Авторките Елеонора Петрова Митевска¹ и Наталија Поповска² започнуваат со содржината, а на стр. 7 е нивниот предговор:

„Што е тоа во Античка Македонија што го привлекува вниманието на историчарите и целокупната јавност, не само кај нас туку и во светот, 24 века по постоењето на моќното балканско кралство на Филип и славната светска империја на Александар ? (Александар=Але=Арександар=Касандар=касан дар=каснат дар, Р.И.)

Што е тоа што ја прави Античка Македонија да излезе од рамките на историјата и да влезе во сферата на национал романтизмот, легендите и исполнетоста со митови и херои на одамна изминати времиња ? (Битола але-Охрид аре=Арес, Р.И)

Со оваа сеприсутност на далечното минато не е зафатен само јужниот дел на Централниот Балкан. Преку романите за Александар, приказната од средниот век стигнала до денешните дни и го опфатила целиот свет. Сетете се само на филмуваната историја за Александар и влегувањето на оваа историска сторија за Александар и влегувањето на оваа историска фигура во компјутерската ера. (Се лаже, Р.И.)

Античка Македонија ги окупира сите, стручно, емотивно, грандомански, освојувачки, посесивно, објективно, воодушевувачки, иритирачки или критички, но никој не останува рамнодушен. (Атнички=етничките Македонци со традиции, Р.И.)

Уште од ренесансата на Запад и Александридата и Искендер на Истокот, а особено од проучувањата на германскиот историчар Теодор Дројзен, Античка Македонија влегла во фокусот на интерес на научната јавност, но и на голем број читатели во светот. Се проучувала, коментирала, надополнувала или станувала опсеесија. Се со намера да се одгатне магијата или да се стане дел од неа. (Наука 19 в., Р.И)

Дали овој критички приод кон интерпретацијата на последните трудови напишани за Античка Македонија ќе ја стават на вистинско место- во рамките на проучувањето на историчарите за антиката ? (Женски род на тн.словенски јазик, Р.И.)

Прашањата ги имаме, а некои од одговорите може да следат после ова читање на овој труд. (Александар=Александра и Касандар=Касандра: а=женски род, Р.И)

Зошто е напишана оваа книга ? (Да се оспори и македонски женски род, Р.И)

Затоа што, во сите научни истражувања вклучително и во историските проучувања, се бара објективно и стручно гледање на работите, кои се карактеристични за етаблираната научна мисла секаде во светот. (Континент. не постои до 16 в., Р.И)

Затоа што, историјата за да биде ценета научна дисциплина треба да биде аргументирана. Науката не треба да се надополнува и надградува без сериозни истражувања, што укажува на фактот дека историјата треба да дејствува во рамките на науката и не треба да се проширува на сите сегменти на живеењето и со придонес на сите кои би сакале да создаваат историја. (Наука имало само до 15 век, Р.И.)

Затоа што, на македонската јавност и е потребен и еден поинаков историски дискурс. Македонската научна мисла заслужува пристап кој нема да биде само ан-

¹ На 01.05.2011 на А1 во 20 часот Елеонора, со својата соавторка, во програмата за антиквизација во која се гласа..., говори за теоријата, Македонците не се антички Македонци... Еве го мојов одговор:

² Елеонора Петрова Митевска и Наталија Поповска, „Античка Македонија“, критички приод кон интерпретацијата на историјата и историографијата, 2011, Издавач Темплум- Скопје.

тиквизаторски, кој застапува фактографија заснована античките извори и релевантните историски проучувања кои ја одразуваат античката историја во современата наука на 21 век. (Со континентална историја од 16 век сите се ан-тиква-торски, Р.И.)

Затоа се посветивме во работата и пишувањето на овој труд. Меѓутоа, пред секоја звезда водилка и искра на воодушевување, беше желбата со оваа критичка анализа, Република Македонија да биде третирана како земја со сериозен пристап кон историската наука. Истата беше потребна и заради реакцијата на светската научна јавност, кон новата македонска историографија и презентирањето недоволно поткрепени тези и претпоставки присутни во македонската печатена продукција. Науката никогаш не е вистинска кога е само локално потврдена. Потребно е да биде општо прифатена доколку се стремиме кон признавање и професионална историска презентација. (Контталците во 14-15 век без лајца и вилушка-наука 16 в., Р.И)

Во оваа прилика би сакал да се заблагодарам на Гордана Георгиевска за техничкото уредување на книгата, на Светлана Георгиева за лектурата на текстот на македонски и Метју Џонс за лектурата на англиски јазик. Затоа што, без нивното залагање ова камче од мозаикот во потрагата по изворите немаше да биде со овој облик и квалитет“. (Во 16 век без англиски ни германски јазик-два македонски, Р.И.)

Јас колку што можам за Македонија сам допринесувам- без ничија помош.

За составачот на предговорот, д-р Елеонора Петрова Митевска, најбитно е да се почитува официјалниот став на „науката“, која останала само антимакедонска.

Следи таа била верна на „науката“ а во неа се си постигнала, што таа сакала.

Пак, Македонците до денес се борат за својот опстанок на своите простори.

Наспроти нив, Македономрците успешно допринесуваат во оспорувањето на македонскиот род и тоа во служба на туѓи интереси, дури добро си заработуваат.

Иако Македономрците се македонско си мразат, тие без пречки си работаат во државна служба (наставници по сите звања на универзитети, музеји итн.). А тие во јавни гласила се велат и пишат. А тие се на Македономрци со подршка на Македономрци од Р.Македонија и од соседните држави. Тие друго и неможат да бидат освен Македономрци. Најголеми Македономрци се големите сили, создавачи на балкански народи. Токму тие Македонија ја делеле а и до денес ја делат, дури и во полза на тн.Албанци. Пак, Албанците се 100% колонисти, и тоа 90% азиски Арнаути и 10% европски Скиптари, создавајќи се нов исламски=турски народ со скиптарски јазик. Тој не бил јазик само на еден народ туку на четири народи: грчки, романски, словенски и татаротурски=монголски. Овој тн.народ дури станал илирски. И следи Македономрците ги исмејуваат Македонците, оти тврдат дека Македонците биле домородци, а не дојденци Словени со потекло од утробата на земјата или свемирот.

Македономрците упорно докажуваат дека Македонците биле дојденци, што е спротивно на албанската историографија, подржана од Европа и САД, дека Албанците биле домородци. Значи, и монголските Арнаути биле Илири, а Словените дошле северно од Дунав со Црно Море од каде дошле и Арнаутите во 19 век. Следи до денес Арнаути има со монголски одлики, ДНК блискост со Кавказ, повисок удел на крвна група В и АВ, бело кавказко капче, со традиции од Кавказ, крволочност..., со монголска овца со долгоопашка во Косово, монголски ген на коњ, како акинции...

Иако во Р.Македонија има повеќе Македонци отколку во Франција Французи, во Шпанија Шпанци..., само во Р.Македонија НАТО во 2001 година изврши агресија, има Рамковен договор... Ова не го сфаќаат Македономрците, наши изроди.

УВОД

„Интересот за античката историја во Македонија, не е тренд којшто се јавува во последните години. Уште од осамостојувањето во деведесеттите се појави бран на ‘таканаречени истражувачи’ на антиката, коишто по секоја цена се трудеа Античка Македонија да биде во центарот на сите збивнувања поврзани со нашата историја. Се појавија голем број на истории, како и проучувања на македонското писмо и јазик коишто досегаа длабоко во праисторијата, од што се изродија псевдоисторијати и псевдолингвистиката. (Немаме тн.словенско домашно животно, Р.И.)

Целиот тој интерес и насоченост кон истражувањата на антиката можеби и може да се објасни како одговор на дотогашните државни проучувања (тритомна ‘Историја на македонскиот народ’, ИНИ, Скопје, 1969, ‘Документи за борбата на македонскиот народ за самостојност и за национална држава’, УКИМ, Скопје 1981, учебниците по историја) во Република Македонија, кои започнуваа со доаѓањето на Словените. Затоа, овој задоцнет националромантизам имаше свое образложение и логика, бидејќи на некој начин ги бараше македонските корени подалеку од востановената национална историја од периодот кога Македонија беше дел од југословенската федерација“. (Бидејќи до 20 век немало чартер летови, без тн.Словени,Р.И)

За потеклото на Македонците постојат три групи македонски автори: 1. Македонци, 2.Словени и 3. Нивни бастарди (копилиња). Најпапетни во сè се третиве: на Балканот дошле Словените, ги нашле домородците. Тие заедно си удриле групенсекс,и тоа сè на екс и се дошло до денешниот комплекс од кого страдаат авторите.

На Балканот има наоди на Авари, Готи, Бугари сè до Арнаути (Черкези, Татари...),но не само на Словени.Токму затоа никогаш немало посебен народ Словени

Бидејќи досега нема никаков наод, секој пронајдувач е за Нобелова награда.

Поимот Илири бил вклучен да биде синоним за Словен, види Вилкинсон...

Бидејќи Илирите биле домородци, и Русите биле (балкански) Илири(Нестор)

„Зошто интересот за античката историја зазеде толку битно место во Република Македонија во последните децении, особено во последните години ?

Образложението сигурно лежи во историските факти кои укажуваат дека националромантизмот најдоцна ги зафатил просторите на Македонија во периодот кон крајот на 19 в. Претходно, националромантизмот го изживеале сите балкански народи, некои порано, а некои подоцна и тоа оставило значајни траги во нивната култура, историја и идентитет. Сличниот, скоро идентичен, процес на Балканот му се случил и во деведесттите години на 20 в., кога новиот националромантизам балканските народи повторно го оболуваа најмалку една деценија пред нас. Да потсетиме дека соседните држави исто така ги бараа своите корени во автохтони стари популации коишто не беа поврзани со Словените. Тука би можеле да се споменат тезите за потеклото во Србија, Хрватска па дури и Бугарија, чии толкувања денес се прифатени од пошироката научна јавност и се сметаат за националистички и контрапродуктивни во градењето на современиот европски идентитет. Задоцнетиот националромантизам во Република Македонија освен што е погубен за процесот на евроинтеграциите, во моментов не петрифицира на единственото место во Европа, како земја приврзана доминатно до своите антички корени“.

Се кажа дека Албанците пишат дека тие биле Илири.За други автори, Траки. Во мојата претходна книга, како и другите,Траките и Илирите имале еден ист јазик.

„На голем број читатели им е јасно дека потеклото на современите народи и нации претставува збир на повеќе компоненти кои во текот на вековните формирање одреден народ. Не постои теорија која укажува на фактот дека формирањето на еден современ народ може да биде создаден само од една компонента, што уште еднаш ја потврдува тезата дека не постојат чист народи. Овие теории, како што е познато од историјата, во минатото довело до многу заблуди и војни и во современата наука се апсолутно неприфатливи. Затоа намерно не го употребуваме терминот ‘етногенеза’, бидејќи создавањето на народите само условно може да биде наречено етногенетски процес. Поимот ‘етногенеза’ е сложен и би не одвел во непотребни образложенија коишто не соодвествуваат со модерните теории за создавање на народите и нациите.

Од 19 век, кога почнува да суштествува поимот Македонци за словенското население кое го населувало просторот на географската територија Македонија, Македонците се судрувале со негирање на народноста и јазикот во текот на повеќе децении. Со формирањето на Народна Република Македонија во рамките на југословенската федерација, за првпат македонскиот народ се стекна со државност, народност и јазик во вистинската смисла на зборот. Но, проблемот со негирањето на Република Македонија започнува уште во педесеттите години на дваесеттиот век. Оттогаш е започната кампања во Грција за грчкиот карактер на античкиот македонски јазик, односно за поткрепување на тезата дека античките Македонци биле Грци. За таа цел е напишана книгата на Н. Андриотис ‘Конфедеративната држава на Скопје и нејзиниот јазик’, објавена во 1957 г. на англиски јазик, а во 1960 на грчки јазик, преиздадена во 1992 година. (Andriotis, N., *The confederate State of Skopje and Its Language*, Athens 1957, reprint, 1960). Грчката пропагандистичка литература продолжува и со Историјата на грчкиот етнос, во 1970 г., и особено со нејзиниот први том ‘Праисторија и Протоисторија’ (‘Ιστορία του ‘Ελληνικού έθνους Αθηναι, I, 1970, Προιστορία και πρωτοιστορία) како и Зборникот 4000 години грчка Македонија, во 1982 година. (Μακεδονια : 4000 Χρονια Ελληνικης ‘Ιστοριας και Πολιτισμου), и англискиот превод на ова издание Macedonia, 4000 years of Greek History and civilization, ed. M. B. Sakellariou (Athens, 1983)“.

Никогаш немало словенски народи, нити нивни преселби. За нив нема доказ.

„Со македонската независност во 1991 година прашањето за името се претвори во спор со Република Грција, кој трае безмалку две децении. Спорот со името којшто Република Грција ѝ го наметна на Република Македонија, поттикна дел од македонската историографија да се насочи повеќе кон проучување на Античка Македонија. Античката историја стана приоритет во националната историја, а всушност проучувањето на античка историја би требало да бидат вовед во проучувањата на историјата на Македонија. Во фокусот на дневната политика се најде и прашањето за античкиот идентитет на современите Македонци“.

Македонците со тн.словенски=пелазгиски=тн.Платонов=тн.Хомеров јазик.

„Особено интензивира процесот на насочувањето на интересот на сите слоеви на населението кон античката историја во последните неколку години. Чувството на припадност на македонскиот народ кон славната лоза на Филип и на Александар започна со подигање на нивни споменици по сите поголеми градови во Македонија, а потоа се пренесе на именување на улици, патишта и стадиони, па се до кореографија и сценографија на голем број манифестации организирани по било кој по-

вод и на било кое место во државата. Работите отидоа дотаму, што започна потрага и по Хунзите од Пакистан, кои беа дочекани и претставени во Македонија како алката што недостасува во докажувањето на нашите директни врски со потомците на Александровите војници (НВО Македонски институт за стратемски истражувања 16.9). Затоа, не зачудува ефектот што сите овие настани го имаа во македонските медиуми. Медиумите се одраз на реалноста во којашто живееме и во неа се насликани ставовите, дилемите, стравувањата и атмосферата околу нас. Провокативни наслови како ‘Разорното дејство на македонските митови’, ‘Кои сме ние?’, ‘Од името на македонскиот идентитет’, ‘Дали Грците ја финсираат македонската антиквизација’, ‘Со Александар Велики си ја загрозуваме иднината’, ‘Која е заднината на дебатата за антиката и на реконструкцијата на македонскиот идентитет’ се неколку примери извадени од дневните весници, неделници и сл. што се појавија како реакција на процесот наречен ‘антиквизација’, или уште повулгарно ‘букефализација’. Со овие поими се означува отстапување од научната и историска насоченост во однос на проучувањето на минатото. Дали антиквизацијата претставува позицирање на Македонија како античка по своето потекло или како барање на корените на Македонците во антиката? Експлатацијата на овие поими всушност ја отслика реалноста во којашто се наоѓа нашата земја“.(Филип,ф=п, пи лип-а, липа=течи,Р.И)

Бидејќи Македонците биле освојувачи на Елада, во неа се ретки тие имиња.

„Бранот реакции беше предизвикан од решението на Владата за поддршка на проекти кои ја афирмираа тезата за античките корени на нацијата. Неколкуте издања од научните институции наменети за промоција на Република Македонија во светот ја поддржаа токму оваа теза, на којашто реагираше дел од стручната и пошироката јавност. Беа поттикнати прашања од политикологија, социјологија, меѓународно право, историја и антропологија. Следствено на тоа одговори, мислења и анализи дадоа истражувачи, колумнисти, публицисти, новинари, политичари, политиколози, културолози, социолози, професори, историчари итн.“.(Само изроди,Р.И)

Владата на Р.Македонија е само македонска. Друга држава Македонија нема.

„Како проучувачи на антиката се почувствуваме повикани аргументирано, со повторно пречитување на историските извори да одговориме факт по факт, во нивните интерпретации за историјата на Античка Македонија, притоа водејќи се од идејата на Такит дека пишувањето на историја мора да биде објективна, без емоции и непристрасно (*sine ira et studio*), како и од максимата на Светониј, историјата да се пренесува без навреди и без благонаклоност (*nes offensae, nes gratiae*)“.

Досега ниеден автор не навел доказ дека на Балканот имало преселби на живисуштества тн.Словени. И токму затоа ништо не е донесено со потекло северно од реката Дунав: домашни животни, растенија, кола за превоз или дел од неа, садови, пари..., и било што. И авторката ништо не наведува. Таа не е објективна-со навреди.

„За таа цел ќе се осврнеме на неколку научни проекти, реализирани и публикувани во последните години, како што се ‘Историјата на македонскиот народ’, ‘По трагите на писмото и јазикот на античките Македонци’, и ‘Македонска Енциклопедија’. Сметаме дека во овој труд треба да биде вклучена и ‘ревизијата на искривена историја’, на која се осврнува проф. Стивен Милер во обраќањето кон претседателот на САД, Барак Обама, како и промотивната дебата на преводот на ‘Црна Атина’: Афроазиските корени на класичната цивилизација- том 1. Фабрикација на античка Грција 1785- 1985’ од проф. Мартин Бернал“.

АНТИЧКА МАКЕДОНИЈА

Како Прв дел следи: „Кон новите читања на Македонската историја од антиката до доаѓањето на Словените“, кај мене насловено само Античка Македонија.

Стои „до доаѓањето на Словените“ без да се наведи било каков доказ за тоа.

Константин (Велики-от), кога бегал кај таткому по долината Вардар- Морава- Дунав..., никаде не сретнал живисуштества Словени, што се чита во неговите писма.

Бидејќи Константин во 4 век не сретнал Словени, такви и никогаш немало.

Следи поднаслов „Античка Македонија како клуч за новите дефиниции ?“

„Проучувањата на Античка Македонија се дел од проектната задача на Институтот за национална историја. Најновото издание на институтот, ‘Историја на Македонскиот народ’, од 2008 година, според издавачот, има за цел на популарен начин да му ја приближи на читателот историјата на македонскиот народ од праисторија до денес. Овој труд, всушност претставува Зборник на трудови од различни автори и ја опфаќа историјата на Македонија од праисторијата до Самитот на НАТО во Букурешт 2008 година. Изданието е публикувано на два јазика, македонски и англиски, а и е наменето за промоција на Република Македонија во светот.

Трудот предизвика голем интерес во јавноста, во рамките на проучувањето на македонската историја, особено деловите што се однесуваат на античката историја и историјата на Македонија во периодот на доаѓањето на Словените. Тие поттична бранувања заради различниот приод од досегашната востановена историографска мисла, кога станува збор за проучувањата на првиот милениум од старата ера и првиот милениум од новата ера. Трудовите и заклучоците презентирани во дел од оваа публикација не кореспондираат во потполност ниту со досегашната македонска историографија, ниту со светските трендови на историските проучувања за овие хронолошки периоди“.

Исто се однесува и за книгата на Елеонора..., која ја цитирам во оваа книга.

„Првото поглавје насловено како ‘Македонија во праисториско време’ всушност треба да содржи приказ на културите на просторот на Македонија од палеолитот до железното време. Особено е важно да се нагласи Анзабегово- Вршничката група во Источна Македонија и Велушко Породинската група во Пелагонија како значајни манифестации на постариот и средниот неолит, кои хронолошки и културно се поврзуваат со други култури на поширокиот медитерански простор. Во истиот контекст треба да биде нагласено дека доцниот неолит во Македонија е карактеристична културната група Ангелци- Зелениково II.

Периодот на енеолитот и превирањата на јужниот дел од централно балканскиот простор исто така се од особено значење за Република Македонија. Затоа археолошката наука констатираше напуштање и рушење на старите неолитски земјоделски населби и појава на нови култури. Овие промени се доведуваат во врска со повеќето бранови на продори на индоевропските номади сточари од понтските степпи и просторот на долен Дунав. Првите бранови на продори во Македонија се манифестираат во културната група Шуплевец- Бакарно Гумно како дел од поголемиот културен комплекс Саклутса- Криводол- Бубањ. На следните напливи на преселби поврзани со Балканско-долно подунавскиот комплекс кој се датира во раното и средното бронзено време припаѓаат Пелагониската (Арменохори) културна група како и локалитетот Градиште, с. Пелинци кај Куманово. Овие бранови на индоевр-

опските преселби упатуваат на сточарскотрансхумантен начин на живот и карактеристично погребување под могила. Во доцното бронзено време влијанијата од развиениот југ и егејскиот свет стануваат доминантни во Република Македонија и се видливи во поголем број некрополи долж Повардарието“.

Стои Индоевропјани. Па такви никогаш немало- Индијците биле само темни. Европјаните биле Белци. А Белците во ледено доба опстојувале во Левантот. Доказ дека немало морска вода е јагулата- таа се мрести во Саргашко Море. Белците во Левантот биле еден народ со еден ист јазик со своја писменост...

Белците стигнале не само во Индија, туку и Кина и Јапонија. Следи во Кина биле откопани мумии на Белци, а и во Јапонија во океанските води има населби на Белци. Каде дошле Белците има пирамиди..., во Виетнам зулра... Самиот поим Јапон бил/е од Јап (Јапет=Цафет) со симбол Сонце и со крвна група А 40% на Белци.

„Треба да се нагласи дека преминот од бронзеното во железно време т.н. преоден период во Република Македонија е обележан со нови бранови на движења во источниот Медитеран, што довело до појава на нови култури.

Железното време во Република Македонија, кое хронолошки се поставува од 12/11 до 5 век ст.е., претставува значаен период за развојот на популациите кои го населуваат овој регион. Во овој период се дефинираат етничките организации и нивниот културен развој што во подоцнежните векови ќе доведе до појава на првите кралства.

Само како потсетување, треба да се укаже дека наодите на бронзени приврзаци се карактеристични за железното време, попрецизно за железното време II во Македонија, наместо искажаното мислење во овој труд дека се манифестација на материјалната култура на бронзено време. Оваа категорија на наоди не значи обработка на бронза во која спаѓаат фибули, ѓердани и бразлетни, туку исклучиво бронзени приврзаци кои се најверојатно со магиско и апотропејско значење. Овие наоди се хронолошки определени во 8- 6 в. ст.е и претставуваат една од најзначајните карактеристики во регионот во материјалната култура на железното време.

Овој период завршува со распаѓање на родовското општество и формирање на првите кралства во Македонија. Особено е важно да се нагласи дека на просторот на централниот Балкан, локалните кнежевства долго низа векови ќе ја задржат истата структура и нема да го достигнат процесот на формирање на кралства, во оној степен како што ќе им успее на племенските заедници во Македонија. Брзиот економски, културен и општествен развојот на племенските организации во Македонија овозможил нивно квалитетно организирање во држава, со војска и државни структури, монетоковање, брз развој на градскиот живот според хеленски принципи, со прифаќање на најзначајните елементи на материјалната култура, философијата, образовањето, реториката и др.“.

Хелени според Хелиос=Илиос. Хелените во Јонија биле „варварски народ“.

„Следните поглавја опфатени со заеднички наслов како ‘Македонија во стариот свет’, за нас како Република Македонија се круцијални, бидејќи станува збор за првите пишани документи за историјата и културата кои се однесуваат на овие простори“.

Македонците биле пелазгиски народ, а Пелазгите говореле со варварски јазик. Во Македонија во 11 век се говорел варварски јазик, види Македонска историја. За варварски=пелазгиски=тн. Хомеров=тн. Платонов=тн. словенски јазик мои книги.

„Најнапред би сакале да издвоиме некои термилошки и методолошки аспекти како и елементи значајни за формирањето на сликата за посебноста на античките Македонци (постанок, јазик, духовен развој).

Во последните децении македонската историографија посветува сè поголемо внимание во сферата на античката историја и археологија, но сè уште не е постигнато решение за воедначена терминологија. Со децении се заговара идејата за изработка на термилошки речник за која голем број стручни лица собраа многу термини и објасненија, со цел да се среди термилошкиот хаос во оваа област во Република Македонија. За жал овој проект не е реализиран, не е публикуван и не е достапен на стручната и пошироката јавност. Во тој правец имаше неколку иницијативи на значајни институции, како што се МАНУ, Филозофскиот Факултет, Музеј на Македонија, Институтот за македонски јазик и др.“.

Се истакнува за објавување, МАНУ итн. МАНУ и Институтот за национална историја свикуваат прослава за Георг Кастриотис, тн.Скендербег. Иако тогаш само авторов на книгава имаше објавено книга за Нов Александар Македонски, тн.Скендербег, авторов не беше повикан, него не му беше дозволено да земи учество и беше прогласен за лаик. Најболно е што поради тие две институции тн.Скендербег не смеел да биде само Македонец, дури тој беше прогласен за Албанец и муслиман. Само тие не кажале, дали тој бил Арангут Монгол со бричена глава со перче. Наспроти нив, за Црногорците тој бил Црногорец, Србите Србин, Грците Грк и Скиптарите само Скиптар. Значи, само за нашите грешници тој не смее да биде Македонец. Истото се однесува и за сите други кои се бават со историја...Во Македонија домородци биле Власите, така се учи во книгите, и Скиптарите. Ние сме дојденци.

За МАНУ не е битен Марко Тодорович, кој отпечатил буквар во 1792 година во Виена, прв на македонски говор, а тој бил од Разлог. Значи, постој заговор на сè македонско, што не е поврзано со членовите на МАНУ. Во прилог се наведува книгата на Маите, кои биле од изчезнатата флота на Александар Македонски, чиј слоговен јазик бил службен во Мексико до шпанскиот, а таа книга се најдува во Мексико...Исто така, оригиналот на книгата за тн.Скендербег, онаа на М.Барлети била фалсификат, на автор, чиј брат бил соборец на Ѓорѓи Кастриот. Таа е во Венеција...

„Прашањето за стручната терминологија, неговото појмовно одредување и збогатување секогаш е актуелно и неопходно, па во таа насока би сакале да направиме неколку забелешки кои би помогнале во понатамошното одредување на термините.

И во историографијата која се однесува на македонската владетелска куќа и владетелите од династијата на Аргеадите, почнувајќи од Пердика Втори па се до последниот македонски крал Персеј, не постои воедначена терминологија. Затоа би започнале со клучниот термин којшто ги одредува носителите на врховната власт во Античка Македонија (басилеус/басилеја, крал/кралство, цар/царство)“.

Бидејќи б=в, у=в, василеус=василевс+ки=Василевски: василе=ва силе=Σ=С.

За женски род било василиса=ва силиса=силис а- следи василица и до денес.

А. Басилеус/басилеја; император/империум; рекс; цар/царство:

• Басилеус/басилеја (βασιλεὺς, βασιλεία)

Во класичната хеленска историографија терминот басилеја како владетелски систем не е во центарот на интерес на античките автори. Дури се има впечаток дека не е карактеристичен за светот на грчкиот полис. Во микенскиот период се среќава

терминот 'wanax' кој означувал владетел на платата како центар на организираниот живот. Хомер го користел терминот басилеја, опишувајќи го светот на аристократите и употребувајќи го најчесто во множина за да го означи благородништвото. Во класичниот период, античките автори со басилеус и басилеја најчесто означувале тип на управување карактеристичен за митологијата и за варварските племенски организации на север и на исток од класичниот свет, како различни од олигархијата, демократијата или тиранијата на грчките полиси“.

Употребата на Грци и грчки започнува со владеењето на Франките со Рим, а судир се забележува кај Отон I, зашто има докази. Имено, Франките од Македонците барале да ја напуштат јужна Италија, кои неа ја владееле. Франките Македонците ги нарекле Греики=греи ки, од греи=греј дојди, Греики=Дојденци, што Македонците го одбиле. Па се водела и расправа меѓу македонскиот царски двор и Отон.

„Аристотел се занимавал опсежно со поимот басилеја во делото 'Политика'. Според него, монархијата која ги има предвид општите интереси на државата обично била нарекувана кралска власт, односно басилеја. Тој ја дели на четири различни видови. Првиот тип е неограничено и доживотно воено заповедништво кое е најкарактеристично за спартанското државно уредување. Таму кралот немал власт над животот и смртта на граѓаните освен во воените походи. Вториот тип на басилеја е онаа кај варварските народи во кои кралот има тиранска власт, но сепак таа е законска и наследна. Четвртиот тип на басилеја припаѓала на херојското време, била заснована на слободната волја на граѓаните и била наследна и законита. Петтиот вид басилеја е онаа во која еден владетел има апсолутна власт. Според Аристотел само оваа и спартанскиот вид басилеја се базични, додека останатите стојат помеѓу овие два, бидејќи во нив владетелите имале помалку власт од панбасилејата, а повеќе отколку во лаконската воена басилеја. Дефинирањето на оваа поделба Аристотел ја направил врз основа на примерите во хеленскиот свет и неговото опкружување“.³ (Аристотел=Арис тот ел: Арис=Арес, Тот=Тот, ел=ел- е=и, ел=ил=Ил, Р.И.)

Поимот варварски народи означувало сточарски народи, што важело за Хелените во Јонија, а и Берберите=Барбарите=Варварите во Африка- со закосени очи.

„Во 4 в. ст.е. практичната примена на монархистичкиот тип на владеење бил воведен во Тесалија, Карија, Сиракуза и Кипар. Владеењето на Филип Втори исто така се поставува во оваа група на басилеја, демонстрирајќи ја практичната важност на монархија. За неа Исократ елаборирал посебна теорија оправдувајќи го овој тип владеење. Од времето на Александар Трети монархијата станува доминантна форма на владеење во грчкиот свет. Хеленистичките монарси контролирале големи територии употребувајќи ја локалната пракса да се претстават себеси како наследници на поранашените владетели. Новите владетели биле 'спасители' и 'добročинители' (Сотер, Еуергет/Σωτήρ, Εὐεργετής) основачи на градови, а не ретко владетели и нивните семејства биле третираны како живи божества почитувани преку култови, статуи во храмовите и фестивали.

Философската теорија на монархијата особено се развила во хеленистичкиот период. Таа била изразена преку способноста на кралот да ги сака своите поданици (филантропија/φιλανθρωπία) да им чини добро (еуергесија/εὐεργεσία), да владее пр-

³ Arist. Pol. 3,9-10; Поимот ајсимнет (ἀίσυμνήτης) првпат се јавува во Одисеја (Hom. Od. 8, 258) со значење избран судија. Инаку ајсимнети биле владетели кои биле бирани во некои полиси за време на криза, доживотно или заради извршување на одреден задача. (Ајсимнет=ај симнет, и=у, сумнет, РИ)

авично, со мудрост и храброст. Доколку владетелот самиот не бил философ, би требало да ги слуша нивните совети. Во Рим прифаќањето на тезите за хеленистичките владетели започнуваат да имаат влијание дури од времето на Август.

- Император/империум (imperator/imperium)

Во римската историја и историографија империумот ја означувал врховната власт, што подразбирала командување во војна и извршување на законите. Во Рим од најрано времиња таа припаѓала на кралот (rex), а после нивното прогонување на конзулите, воените трибуни и диктатори. Империумот бил симболизиран со фаски (fasces) носени од ликтори кои диктаторот ги имал 24, конзулот 12, и преторот 6.

Император (аутократор/αὐτοκράτωρ) била титула на римските команди којашто подоцна станала специјална почесна титула и била од времен карактер најчесто давана на генералите после остварена победа. Кајсар (Caesar Imperator) првпат ја употребил оваа титула со трајно значење, а за првпат како лично име (praenomen) е употребена од Октавијан Август (Imperator Caesar) и неговото семејство“.

Латински јазик бил само „копија“ на коине (тн. старогрчки) од 240 г.п.н.е. ...

- Rex (рекс)

„Латинскиот збор за крал, чијшто корен има индоевропско потекло, се среќава и во келтската и во индо-иранската група јазици. Традиционално рекс се јавува во најстарата историја на Рим, но ја има и кај другите италски народи. Во подоцнежната историја титулата е повеќе свештена (rex sacrorum) и е поврзана со религиозните функции, коишто порано ги имал кралот. Според традицијата раната римска монархија не била наследна, туку изборна. Последните два крала, Сервиј Тулиј и Тарквиниј Гордиот, биле узурпатори коишто воспоставиле тирански тип на владеење и придонеле за падот на монархијата. За време на Републиката, идејата за монархија била омразена и затоа кога Кајсар повторно ја заживеал монархијата на Рим, ја избегнал титулата rex, не затоа што не му била привлечна, туку затоа што не била прифатлива за племството.

- Цар/царство

На просторот на Македонија во пишаната литература, започнувајќи од 19 век, се јавуваат термините ‘цар’, ‘царство’ веројатно како резултат на користење на литературата од српска, бугарска и руска провениенција. Затоа во современата историографија и по 1990 година често среќаваме невоједначена терминологија од типот цар, крал, царство, кралство“.

Градот Константинопол бил и Цариград многу векови пред тој 19-ти век.

„Титулата ‘цар’ којашто потекнува од титула ‘caesar’, значела император во европското поимање на терминот. Тој претставува владетел кој прокламира еднаков ранг како римски император, со одобрување добиено од други императори или од врховниот еклесијастички чин на Папа или екуменскиот Патријарх. Во определени случаи зборот се употребувал да значи врховен владетел од друга провениенција. Во византиската империја титулата ‘кајсар’ примарно подразбирала добивање круна без крст и значела помал ранг во однос на Патријархот од Константинопол, а подоцна во однос на императорот имала значење на принц, принц регент или негов намесник“. (Цар=Тсар=т сар: тој цар; Тесалоника=те Салоника- таа, Р.И.)

Коине бил Птоломејот Александријски јазик, а латински на Лив Андроник.

Следи папа и патријарх никако пред 4 век нова ера. Значи, само цариградско.

Никогаш немало Византиско царство, туку само едно: Ромејско царство.

Па затоа царот на Ромејското Царство бил над патријархот и архиепископот.

„Во подоцнежните векови титулата ‘кајсар’ била во широка употреба во Европа, а се проширила и на Среден Исток. Имено, после падот на Константинопол 1453 г., султанот Мехмед Втори, заради континуитет со владетелите на Римската и Византиската империја, се нарекол Кајсар“.

Мехмед Втори (1841) бил император-султан. Само цар. Немало збрки. А па самиот тој си призна дека бил Комнен, како сите Османи. Значи, Македонец и цар. Бидејќи последните векови Рим го уништил Источното Ромејско Царство, а во сојуз со исламот, дело на Рим, Рим го наметнал поимот Визант- Византија/Рим- Римјани.

„Воедначената терминологија е особено значајна, затоа што во современите пишани текстови кои се однесуваат на античката историја во Република Македонија често се јавуваат титулари цар, крал, басилеус или царство, кралство и басилеија, кога станува збор за македонските кралеви и за Античка Македонија како држава. Оттука би сакале да појасниме дека појавата на терминот ‘цар’ и ‘царство’ веројатно се јавуваат како наследство од балканското и словенското опкружување. Терминот ‘цар’ првпат се јавува во 10 век за именување на бугарскиот цар Борис, а подоцна и за именување на руските цареви. Во одредени периоди ‘цар’ се употребува и во српската терминологија за означување на средновековните владетели (на пр. цар Душан)“.

(Бугарите имале цар но не патријарх- без него тие немале цар, Р.И.)

Цар Душан бил македонски цар. Кај него и Цар Самуил царски јазик бил коине, а црковен тн.старословенски. Македонија била до Дунав до 1809 година. Во таа година Цојне го внел балкански. Има српско предание Белград...во Македонија.

„Македонската научна терминологија, делумно повлијаена од српскиот, рускиот и бугарскиот јазик ги употребувале термините ‘цар’ и ‘крал’, без да се прави разлика за статусот кој го имале и за периодот во којшто се употребувало. Така на пример во бугарскиот и во рускиот јазик, ‘цар’ не е еквивалент на ‘император’ туку титула којашто се користи само за домашни владетели, библиските владетели и монарсите во бајките. Во словенските јазици (српскиот и хрватскиот), ‘император’ се преведува со ‘цар’, а не со ‘император’, а пак ‘крал’ се употребува за монарх со неимперијален статус“.

(Кралеви Марко бил во Македонија- тој не бил цар, Р.И.)

Руски и српски јазик биле македонски тн.старословени, а бугарски биле два јазици, два говори: од Варна Македонците не го доразбирале, наспроти западниот.

„Врз основа на погоре изнесените примери и објасненија би можело да се заклучи дека термилошки најадекватна и најсоодветна форма на претставување на политичката организација во Македонија би била ‘басилеја’, а од времето на Александар би можеле да влезат во употреба и термините ‘монархија’ и ‘империја’“.

За време на Александар Македонски не постојат коине ниту латински јазик.

„Сепак на монетите на македонските владетели нема одбележување на титули од Александар Први па сè до Филип Втори (5- 4 в. ст.е.). Од времето на Александар Трети на неговите тетрадрахми се среќава титулата ‘басилеус’, но не на парите од сите ковници. Од времето на дијадосите титулата ‘басилеус’ редовно ги следи имињата на владетелите сè до последниот македонски крал Персеј“.

Значи, титулата била само василеус=василевс-ки. Бидејќи в=б бил басилеус.

„Како алтернативно современо одбележување на владетелската титула во Античка Македонија би била титулата ‘крал’. На ваков заклучок упатува употребата на титулата во светската наука која се однесува на Античка Македонија, а која

најадекватно на македонски се преведува со ‘крал’. (king, kingship, könig, како што може да се види во општите речници)“.

Б. Политикологија, европеизација, глобализација

„Вториот значаен сегмент на кој би сакале да го ставиме акцентот е современат- терминологија во толкувањето на античката историја. Ако терминологијата ја определиме како систем на зборови што се користат за именување на нештата во определена област, сметаме дека термините што се во употреба за современите процеси не секогаш би можеле да се применат на античката историја.

Би сакале посебно да се задржиме на терминот ‘политикологија’ (антички политиколози, европеизација и глобалистички развој). Терминот ‘антички политиколози’ не соодветствува на хронолошкиот период на којшто се однесува. Политикологијата е термин кој означува проучување на политичките процеси, владите и нивното однесување. Разните видови на владеење и политиката биле проучувани и коментирани уште од времето на антиката и точно е дека корените ги среќаваме во делата на двајца врвни философи Платон и Аристотел. Сепак, политикологијата се одвоила како посебно определена студиска област во склоп на систематизацијата на социјалните науки. Првпат како посебна наука се споменува во 1871 г. во склоп на Школата за политички науки во Париз. Што се однесува до термините ‘европеизација’ и ‘глобалистички развој’, познато е дека тие кај нас станаа актуелни дури во последните години. Европеизацијата подразбира прифаќање на вредностите на Европската унија од членките на унијата, но исто така и од претендентите за членство. Европеизацијата најмногу се поистоветува со потенцирањето на европскиот идентитет или европска политика, над националниот идентитет и политики. Во политичка смисла се идентификува со терминот ‘вистински Европеец’, но всушност претставува ориентација и формирање на личноста во европски политички дух и економски динамизам“.

Европа била Бригија-во континентот втор милениум н.е. бил канибализмот...

„Глобализацијата пак, се толкува различно од различни групи на луѓе коишто се pro et contra глобалистички ориентации и апсолутно е феномен на денешницата. Таа подразбира едно заедничко светско општество и светски систем и ја определува поврзаноста на одредени политички, економски и општествени дејности. Сè уште не е дефинирано дали глобализацијата е процес или состојба. Модерниот глобален систем претставува ширење на општествените дејности низ нови димензии на технолошка, организациона, административна и правна активност, како и јакнење на меѓузависноста на комуникациските мрежи и новата информатичка технологија.

Во рамките на создавањето на историските дела би сакале да укажеме на примерот на ‘Социјалната и економската историја на хеленистичкиот свет’ од познатиот историчар М. Ростовцев (‘The Social and Economic History of the Hellenistic World’ Rostovceff, M.), кој се обидел античката историја да ја приближи до современиот читател, така што развојот на капитализмот во западна Европа го поистоветил со хеленизмот. И покрај тоа што М. Ростовцев е ценет историчар на антиката, голем број автори му замеруваат на пристапот за осовременување на античката историја. (Никаква економија до 15 век н.е.- Континенталците биле плачкаши...,РИ)

Најголемиот број теоретичари на историјата сметаат дека во проучувањето и опишувањето на хронолошките периоди како тема на историското дело мора да се

почитува терминологијата адекватно за хронолошкиот период. Осовременувањето на терминологијата не ја прави поприватлива за читателите туку и додава една димензија, што не кореспондира со соодветен пристап во науката. Ако пред скоро еден век висококвалитетните проучувања од М. Ростовцев биле критикувани од современата наука заради осовременувањето на терминологијата, методологијата во 21 век уште повеќе не дозволува мешање на хронолошко-историски и термилошки елементи во современиот методолошки пристап“.

В. Хеленизам, александризам, македонизам

„Во македонската историографија во последните децении особено место зазема дефинирањето на периодот кој започнува со освојувањата на Александар Трети на азискиот континент. Теодор Дројзен овој период прв го именувал како ‘хеленизам’ сакајќи да го објасни ширењето на хеленската култура, цивилизација, принципи, идеи, јазик, знаење и уметност, како и хуманизам на просторите на кои сето тоа, дотогаш му било познато. Оваа дефиниција во светската историографија досега не е оспорувана. Во последната деценија во Република Македонија се прават обиди улогата на Античка Македонија и особено улогата на Александар Трети да биде нагласена преку термините ‘александризам’ и ‘македонизам’. Досега во светот во употреба е само терминот ‘александризам’ со кој се означува работата и стилот на александриската школа на поети од крајот на 4 век од ст.е. која ги вклучува авторите како Калимах, Апологиј Родовски и Теокрит“.

По смртта на Александар Македонски бил хеленизмот и хеленскиот коине.

„Сметаме дека улогата на Македонија и Александар кога станува збор за периодот на хеленизмот треба да биде повеќе нагласена, не само заради личноста на Александар Трети туку и поради реформите на војската и концептот на војување што го наметнал Александар, а кои подоцна биле прифатени од сите новоформираните кралства и армии. Тука особено би требало да се нагласи и реализацијата во пракса на философската идеја за екумената. Кај Александар во реализацијата на идејата преовладал космополитизмот во религијата, културата и секојдневниот живот со која милиони луѓе од целиот тогаш познат цивилизиран свет започнале да живеат и да размислуваат поинаку“.

Авторките, и како нив, се плашат од поимот Македонија, а од неа живеат...

„И покрај тоа што историската наука треба да се развива и во правец на барање нови термини и изрази за одредени процеси и историски периоди, сметаме дека за воведувањето термините ‘александризам’ и ‘македонизам’, потребно е дополнително проучување и елаборација, за што би можело да се одговори на востановениот термин хеленизам“.

Хелените во Хелада говореле само варварски јазик, како на Варварот Филип.

Г. Коине (κοινή)

„Кога станува збор за публикациите кои се однесуваат на проучувањата на античката историја во Македонија, постојат одредени недоследности во објаснувањата и употребата на терминот ‘коине’. (Коине во 3 в.п.н.е., види подолу, Р.И.)

Коине претставува фаза од развојот на класичниот грчки дијалект. За неговото оформување постоеле политички, економски и културно- историски предуслови. Тој станал стандарден јазик на којшто биле создадени најзначајни дела на хеленската книжевност. Атина, како центар на значајна економска и политичка моќ, придонела античкиот грчки дијалект да се распространи и во најодалечените просто-

ри на тогаш познатиот свет. Неговото прифаќање од страна на Филип Втори како официјален јазик на македонскиот двор и македонската античка држава, а особено неговото ширење со големите освојувања на Александар Трети, се најзначајните компоненти кои ја определиле судбината на заедничкиот јазик- коине. Тој се ширел најнапред како јазик на администрацијата на самиот Александар, а потоа и на неговите наследници- дијадоси. Со текот на времето коине се издигнал до признаена литературна норма и станува основен елемент за размена и комуникација меѓу бројните народи, кои биле составен дел од империјата на Александар, а потоа и на хеленистичките кралства на неговите следбеници. На овој јазик во престолнината Александрија, напишана е огромна литература од сите родови на науката и философијата. Во такви историски културни околности коине станал јазик на целиот тогашен познат свет во периодот од 3 в. ст.е. до 3 в. н.е., а во поширока смисла до 6 в. н.е. кога се појавуваат зачетоци на модерниот грчки јазик. (На коине од 3 в.ст.е,Р.И)

Литературниот коине е определен како своевиден компромис меѓу литературниот антички дијалект и народниот говор, при што степенот на компромисот зависи од образованието, како и самата природа и целта на делото на секој автор посебно“. (На коине „Илијада“ е преведена во 3 век п.н.е.-пред 3 в. без коинско, Р.И.)

Па немало антички дијалект=говор, туку само едно: атички дијалект=говор.

„Коине бил средство за комуникација на еден кој битно се разликувал од класичниот. Во таа смисла секако и јазикот претрпел одредени промени. Имено, во однос на класичниот јазик може да се каже дека коине се одликува со јасност, егзактност и едноставност во изразот. Тенденцијата кон економичноста во изразувањето придонесува јазикот да се менува и граматиката и синтаксата да се поедностават, а во областа на семантиката да се воведат нови зборови или да се разгранува значењето на постоечките“.

Коине како вештачки нов јазик бил многу посложен во однос на народниот.

„Затоа не можеме да се согласиме со термилошко-фактографската недостатоност кога се вели дека коине (κοινή) бил артифициелен јазик, сличен на античкиот кој станал светски книжевен јазик. Поедноставувањето и поопштувањето на коине како сегмент од еден значаен хронолошки период, не помага во проучувањето на античкиот македонски јазик, ниту пак неговото дефинирање“.

Хеленскиот јазик коине бил само по смртта на Александар Македонски и тоа во Египет, како Александријски и Птоломејов јазик. Тој не можел да биде од Хеллада, затоа што во неа се употребувал јонскиот, и тоа во новата ера. Па следи на атички говор не се пишело. Пак, атичкиот немал датив, како спротивно на коине итн.

Бидејќи Евреите во Александрија, кога тие го прифатиле хеленскиот јазик коине, се нарекле Хелени, Хелени како народ немало. Па коине бил Александријски.

Д. За клучните елементи на духовниот развој на античките Македонци

„Религијата на античките Македонци заедно со историјата на Античка Македонија е тема што предизвикува најголем интерес кај македонската јавност. Овој интерес може да се протолкува како трагање по сопственото потекло, сметајќи ја религијата како клучна во дефинирањето на духовната сфера на еден народ. Меѓутоа, недостатокот на податоци кај античките историографи и недостатокот на истражување на оваа проблематика во современата историска наука во последните два века, го ограничуваат толкувањето на религијата на античките Македонци. Веднаш на почетокот би сакале да укажеме дека досегашните истражувања на делата на ан-

тичките автори водат до фактот дека религијата на античките Македонци до нас е дојдена во interpretation граеса. Како што повеќе пати е нагласено, историските извори за македонското кралство, македонските владетели, религија и култура се напишани на класични јазици. Античките автори најчесто, за полесно следење на текстот од страна на читателите, ги запишувале божествата според хеленскиот Пантеон, иако станувало збор за култови и божества коишто биле почитувани во Македонија. Затоа божествата почитувани од Македонците, ретко стигнувале до нас во нивната изворна, оригинална форма. Меѓутоа, тоа не е причина едноставно хеленските, фригиските, едонските, тракиските и други божества и нивните имиња да бидат прикажани како автохтони и оригинални македонски“. (Азија без Греики, Р.И)

Не се работело за некакви Грци, туку Граеки=грае ки: грае=грее, греј...Исток.

„Кога станува збор за проучувањето на историјата и религијата на античките Македонци, се прави обид кој досега како мал народ сме го критикувале кај другите, кои се обидуваат да преземат личности од македонската историја и да ги вклопуваат во сопствената. Имено, претставувањето на кралеви, божества и култови од племенските организации во соседството и нивното приклучување кон македонските, не помагаат во дефинирањето и разрешувањето на оваа проблематика.

Би започнале со кралот Мида (Μίδας), синот на Гордиј, којшто според изворите бил фригиски крал, а кој владеел 738- 696/5 г. ст.е. Тој бил прв варварски крал кој испраќал дарови до делфинското пророчиште. Херодот вели дека Мида во Делфи подарил златен трон. Можеме само да претпоставуваме како фригискиот крал влегол во митовите за македонската кралска династија. Мида, владетелот на фригиската кралска куќа бил познат по своето неизмерно богатство и мудрост. Во подножјето на планината Бермион имал прекрасни градови во кои растеле најмирисните лози со цветови со 60 венечни ливчиња. Според легендата сочувана кај повеќе антички автори во тие градини еден ден заскитал Силен, учител и следбеник на богот Дионис. Сакајќи Силен да го поучи на мудрост, Мида сипал вино во изворот каде што Силен пиел вода, и кога овој се напилил- заспал. Мида го заробил Силен, но после десет дена го ослободил. Дионис многу се израдувал и му ветил на Мида дека ќе му ги исполни сите желби. Мида посакал, сè што ќе допре, да се претвори во злато. Набрзо потоа станал жеден и гладен, бидејќи сè што не допрел се претворило во злато. За да се спаси од овој кобен подарок, го замолил Дионис да го ослободи и овој му наложил да ги измие во реката Пактол, во Лидија, која оттогаш станала златоносна“. (Силен од сила=Σ; Сила=с ил а: ил=Ил; ва + сила = васила, Васил..., Р.И.)

Фригите биле Бриги. Следи Гордион=горд-и он, Силен=силен, Дионис=дионис=пианис=пианиш, Мида=мида (Мита, Мито) ...на варварски=пелазгиски јазик.

Следи Бермион=Бер мион + т = митон=мит он. Именки се правеле со в-н-т.

„Најинтересен податок во легендата за Мида е податокот за неговите познати градини под планината Бермион, кои биле достапни поради студот и која се наоѓала во Македонија. Исто такви градини кои се врзуваат за Мида се наоѓаат во фригиска Ангора, која претставува негов алтернативен дом. Постојат и трети градини, сврзани со овој фригиски крал, кои се наоѓале во близината на Пангај и Едоните. Според информациите кај Сворнос, Македонците ги протерале Бригите од околината на Бермион и тие биле принудени да се населат во околината на Пангај. Градините со рози се наоѓале во близина на градот Филипи, во подножјето на Пангај, каде што се одгледувале рози со сто венечни ливчиња, за разлика од градините

на Мида во Македонија. Кај поетот Никандар постоела легенда според која Мида од Азија дошол во Европа и донел рози во Одоматија, односно Едонија. Дека почитувањето на розите во околината на Пангај не е само приказна, сведочат парите ковани во градот Трагил во Едонија кои имаат претстава на роза на реверсот.

Појавувањето на Мида и градината на Мида во Македонија, Едонија и Фригија претставува проблем, бидејќи не може да биде истовремено. На тоа упатува простата законитост според која една индивидуа не може да се појавува на повеќе места во исто време, па дури и во краток временски интервал, имајќи ја предвид краткотрајноста на човечкиот живот и неможноста за стабилизирање на кралства на три места за еден живот. Така со кралот Мида од Македонија, треба да биде поврзан кралот Мида од Фригија, а можеби и кралот Мита од Мушки. Бидејќи тоа изгледа невозможно, најверојатно градините околу планината Бермион и оние во околината на Пангај влегле во легендите на Бригите подоцна и им овозможиле на античките автори да ја покажат поврзаноста на балканските Бриги и балканскиот простор со Фригијците во Мала Азија. А како да се покаже поврзаноста и заедничкото потекло, ако не со употребата на најпопуларното име кое во хеленскиот свет го носел најбогатиот Фригиец- Мида. Според таа логика градината во околината на Бермион и Пангај биле градините на Мида, односно бригиски градини, кои им припаѓале на Бригите и на бригиските владетели кои живееле на овие простори. Иако нема потврда низ историјата, можно е кај Бригите/Фригијците да имало повеќе владетели со името Мида. Ако се претпостави дека Бригите по 800 г. ст.е., можеби под притисок на Илирите и на Македонците се преселиле во Мала Азија, еден ист Мида не можел да биде прво владетел на Бригите во Македонија, а потоа крал на Фригијците кој создал големо кралство во Мала Азија, бидејќи сето тоа се одвивало во еден хронолошки распон кој траел повеќе од еден век. Затоа би требало да се претпостави дека Мида, синот на Гордиј, владетелот на Фригија, бил со бригиско потекло, но од Мала Азија. Уште неговиот татко владеел во Фригија, зашто сведочи името на градот Гордион во Голема Фригија. Мида го вратил Силен и ги потопил рацете во реката Пактол во Лидија, којашто исто така е во Мала Азија. Мида од Фригија се оженил со Хермодика или Димодика, ќерка на кралот од Кима во Ејолида во Троада, Мала Азија. За неа е сврзана легендата дека ковала пари во Кима, чии најстари примероци потекнуваат од 7 в. ст.е. Значи, освен географско појавување на името Мида на балканскиот и малоазискиот простор има хронолошки распон, долг повеќе од еден век, во којшто се појавува името на овој крал. По сите горе наведени податоци и нивната анализа, кралот Мида треба да го сместиме во Фригија во Мала Азија, кон крајот на 8 в. ст.е. или да претпоставиме повеќе бригиски/фригиски владетели со ова име за да го објасниме нивното географски и хронолошки различно појавување. Во изворите никаде не се споменува дека кралот Мида бил дел од 'македонската царска династија' и затоа сметаме дека неговото вклучување во македонската рана историја не придонесува во дополнително добивање докази за староста и значењето на македонската кралска куќа. Произволното вклучување на Мида помеѓу македонските кралеви го намалува кредибилитетот на македонската историска наука“. (Без Бригија се прави подлога само за Пеонија, Р.И.)

Значи, Азија=Асиа=а сиа=сија, Трагил=траг ил, Мида=Мита, Мушки=мушки.

Поимот Траки го внел Редакцискиот одбор на Пизистрат (6 век п.н.е.), а оној Илири Херодот (5 век п.н.е.). Нивната граница била за употребата на темен вокал.

Пак, кај тн.Хомер не постоела Македонија, туку Ематија, Кикони, Траки...

Бригија во Македонија била во состав на Македонија со Филип Македонски.

„Следен мошне значаен пример е Дионис (Διώνσος) или Бакхос (Βάκχος), кој според митологијата бил најмал син на Зевс. Тој заедно со Хермес, Аполон и Артемида припаѓал на втората генерација олимписки богови. Во класичната митологија Дионис е еден од дванаесетте олимпијци, син на Зевс и Семела или на Зевс и Персофона. Дионис, како и Херакле со чуда докажувал дека е бог, а нему и на неговите следбеници често им се заканувале со прогони.

Дионис е едно од најнеразјаснети божества во хеленската митологија. Неговото име се идентификува како син на Зевс, (Διός υἱός, dió- одговара на генетивот од Зевс, а за вториот дел -nisos поголем број автори сметаат дека има негрчки корен). Сепак некои проучувачи го доведуваат во врска со зборот *voinos*, што значи вино. Се смета дека Дионис е синкретизам на локално грчко божество на природата и многу моќно едонско-фригиско-тракиско божество кое се идентификува и со божеството Сабазиј и Залмоксис. Тој се третира како подоцна дојден што уште повеќе го потсилува неговото нехеленско потекло. Во хеленскиот Пантеон се смета дека влегол дури во 8 в. ст.е.“. (Дионис=Дианиш=пианиш со воинс- о = вино с, Р.И.)

Се кажа: „за вториот дел -nisos поголем број автори сметаат дека има негрчки корен“. А тн.грчки (коине) бил дворасен јазик како арамејски, староегипетски...

„Овие толкувања биле важечки сè до педесеттите години на 20 век кога во континентална Грција, на Пелопонез и Крит биле пронајдени плочки напишани со микенско писмо. Според истражувачите, појавувањето на три фрагменти со линеарно Б писмо од Пилос и Канија датирани од 1250 г. ст.е. содржеле текст di-wo-ni-so-jo. Според Чедвик, на табличките од Пилос бил пронајден текст Diwonisos. Овие откритија поврзани со крајот на бронзеното и почетокот на железното време, покажуваат дека Дионис, не може да биде сметан за автохтоно македонско или за тракиско божество, затоа што тоа би претставувало анахронизам со појавата на македонската кралска куќа во 7 в. ст.е.“.

Критјани во 1913 година сакале да бидат со Бугарија, затоа што Критјаните го разбирале бугарскиот јазик, но не и грчкиот. Со Букурештански договор Бугарија се откажала од островот Крит, оти таа од големите сили на тоа била принудена. За грчкиот лингвист Тсиоулкас (Чулкас), 1907 година, Славо-Македонците во Лерин говореле Хомеров јазик. Значи, тн.Хомеров јазик бил само едно: тн.словенски јазик.

Се говори Дивонисос=дивон, в-н-т, дивов-дивон-дивот. Дивови имале Македонците во Америка- наследниците на исчезната флота на Александар Македонски.

„Најраните ликовни претстави на Дионис на атичките вази се среќаваат на делата на Софилос и Клитија во 580/570 г. в. ст.е. Претставите на богот Дионис и неговите придружнички (Менада, Бакхи. Тијада) сè среќаваат и меѓу артефактите од материјалната култура на Република Македонија“.

Овде стои атички вази. Следи во Атика се говорел само еден атички говор.

„Најпозната е тетовската Менада (Сл. 15) која била декорација од рачката на голем бронзен кратер од архајскиот период 6 в. ст.е. Претстави на Дионис се наоѓаат и на античка ваза (хидрија, која му се припишува на сликарот Меидијас) сликана во црвенофигурален стил, кон крајот на 5 в. ст.е. пронајдена во Демир Капија. Дионис е прикажан опкружен со Менади и Ероты. На садот пелике, од истиот локалитет, од 4 век ст.е. претстава на два сатира кои ја бркаат Менада. (Сл. 16 и 17)

Придружничките на богот Дионис/Бакхос кои имале повеќе имиња (Бакхи, Клодонки, Мималонки и Менади/Βάκχαι, Κλοσόνες, Μιμαλλόνες, Μαενάδαι) мошне рано се појавува како почитувачки на култот и не претставуваат божества, како што е констатирано во разгледуваното дело, туку жени, најверојатно од повисоките класи, кои биле следбенички на богот Дионис, учеснички во оргиските обреди. Во прилог на оваа констатација јасно зборуваат податоците во изворите.

Овие групи, следбенички на богот Дионис, се појавувале на различни локации на целиот тогаш познат антички свет. Се смета дека Дионис бил бог на вегетацијата, на кого му била потчинета целата природа, а особено луѓето. Растењето и развојот на сè што е во природата донело до појавувањето на култот на фалусот меѓу неговите следбеници. Дионис никогаш не бил претставуван итифаличен, но затоа такви биле претставите на неговите следбеници, Силени и Сатири. Култот на Дионис долго се одржал во Хеллада, Македонија и Тракија, пред сè заради големата прифатеност на дионосовите ритуали како од аристократијата, така и од широките народни маси. Неговиот култ не бил почитуван во храмовите туку во планините и во скромни селски светилишта. Неговата популарност се огледа во масовното прифаќање на неговите следбеници и на некој начин претставува прво божество кое ги приближува класите. Затоа неговата долготрајност и распространетост останале сè до крајот на антиката. Дионис бил особено почитуван од Македонците. Во изворите најчесто се третира како едонско-фригиско божество, а недвосмислено е нагласена и неговата врска со Тракија од каде се поврзува со целиот простор северно од атичките полиси, а со фригиската компонента и со Мала Азија. Доказ повеќе за тоа е и оргискиот карактер на Дионис, карактеристичен за малоазиските култови“.

Овде се говори за атички. Во Атика не се пишело на атички, туку на јонски.

„Може да се претпостави дека дионосовиот лик настанал од почитувањето на Дионис Загреј во континентална Грција и фригиско едонското-тракиско божество на вегетацијата. Со ова двојство може да се објасни неговото рано појавување на микенските таблички со линеарно Б писмо и нехеленското потекло поврзано со оргиските култови. (Загреј, Загрос, Загреб..., секаде една иста основа загр, Р.И.)

Влегувањето на Херакле (Ηρακλής) во кругот на македонските божества е прилично комплексно. Би требало да се нагласи неговото почитување од страна на античките Македонци и поврзувањето со него како родоначалник на македонската кралска куќа.

Херакле во митологијата бил син на Зевс и Алкмена, по потекло од Арголида, но роден бил во Бојотија. Тој бил почитуван од сите Хелени и бил најомилен херој на Пелопонесците и Дорците. Митовите за Херакле се присутни во разни хронолошки периоди и во разни делови од тогаш познатиот свет. Се смета дека ликот на овој херој е формиран уште во микенската епоха. Херакле бил почитуван во сите области на античкиот свет од Сирија до Гибралтар и секаде бил славен како спасител, (Σωτήρ/Сотер), победникот (Καλλνικος/Калиникос) и трпелив, (Ανεξικακος/Анексикакос). Голем број градови од тогаш познатиот свет биле именувани според Херакле. Се спретпоставува дека ова е направено заради фактот што Херакле често се јавува како заштитник на луѓето, кои сметале дека нивните градови ќе бидат поштедени од напади, уривање и палење и други загуби. Може да се каже дека градовите со име Хераклеја во тогаш познатиот свет, биле најбројни во однос на сите други божества, владетели и херои. Нивните функции во античкиот свет биле многу-

бројни. Често бил претставуван со богови лекари и како познат исцелител со споменува во апотропејската магија. Поврзан е со разни htonски божества на плодноста. Неговите претстави во ликовната уметност се едни од најбројните во антиката. Во уметноста се јавува од 8 в. ст.е. и опстојува до римско време. Чести се неговите претстави во монументалната скулптура и вазното сликарство.

Во Античка Македонија Херакле бил еден од најпочитуваните божества. Еден од градовите во Македонија, кој го основал Филип Втори, потврден на натписот од Олевени⁴ го носи името Хераклеја Линкестис. Тој се појавува на парите ковани од македонската кралска куќа уште од времето на Пердија Втори. Од времето на Александар Трети на македонските средбрани тетрадрахми е претставен ликот на Александар со атрибутите на Херакле, што покажува особено почитување од Александар кон овој бог. И по смртта на Александар, Херакле останал еден од основните типови на претставите на монетите на македонските кралеви. Монетите на Касандар, Филип Петти и Персеј го имаат Херакле на аверсот. Дури и на пајонските тетрадрахми е прикажана борбата на Херакле со немејскиот лав, што зборува за широка популарност на овој херој на просторот на Македонија и северно од неа. Некои автори сметаат дека и претставата на суровицата на Херакле на реверсот на тетрадрахмите на првата македонска мериде е ставена со почит кон култот на Херакле. Колку долго живеела традицијата на поврзаноста на Херакле со македонската кралска куќа, сведочи и името на синот на Александар со персиската принцеза Барсина, кој го носел името Херакле.⁵ Како родоначалник на македонската кралска куќа Херакле бил почитуван особено во Ајга и Пела. Познати се неговите епитети, Хераклес Патроос/Πατρόος, родоначалник, Херакле Синагидас, Бог на ловот, Херакле Филакс/Φύλαξ, Чувар и Херакле Пропилеус, Προπυλῆος заштитник на портите. Сите овие епитети се евидентирани на натписите во Ајга, Вергина, Пела и Кожани. Сличен епитет Синагус се јавува во почитувањето на божицата Артемида на натпис во Пелагонија (Артемида Синагус). (Артемида=Адиметра, Р.И.)

Во хеленистичкиот период настанале најголемиот број од легендите за потеклото на македонската кралска куќа од Зевс, Херакле, Темен и Каран. Според податокот кај Сатирус линијата почнувала со Зевс и Дионис, бидејќи Херакле бил син на Зевс, а Дејанира ќерка на Дионис. Тие двајца биле родители на Хил, од кои трето колено потекнувал Темен, а од деветто Каран. Кога се зборува за кнежевствата и кралските куќи на север од хеленските полиси, со Херакле биле поврзани и Бакхиадите кои ја претставувале кралската куќа на Линкестидите, од каде што потекнуваат Сира и Евридика, мајката на Филип Втори.

Орфеј (Ὀρφεύς), митскиот пејач, според некои толкувања во хеленската митологија бил син на Аполон и Муза, а според други на тракискиот крал Багар, владетел на тракискиот Херсонес. (Орфеј=орпеј, ор пеј, оро и пеј, како Македонци, Р.И.)

Хеленската традиција му ги припишува елеузинските мистерии, дионисиските мистерии и мистериите од островот Самотрака. Тој се смета за создавач на

⁴ Papazoglu, F., 1970 ЖА ХХ, 99-113. (Папазоглу гркоманка од Битола, презиме со бригиско у, а дативот го внеле во коине Бригите Птоlemeјци-тогаш и потоа во Македонија...нема доказ на коине, Р.И.)

⁵ Hammond, N. G. L., НМ, II 1979, 155. Hammond, N.G.L., НМ III 100, 165-166 за синот на Барсина. За поврзаноста на Херакле и Темен со македонската кралска куќа види Hammond, N.G.L., НМ II, 1979, 3, 13, 16, како и легендата за бакхиади, хераклиди, темениди, напишани од хеленските автори во 5 и 4 в. ст.е. (Темени од теме, Иракле=и ракле, од рака, како Траки=т раки, рака, која се чини, Р.И.)

орфизмот, чијашто космогонија и митологија се одразува во орфичките химни, коишто се наполно различни од класичните хеленски претстави за создавањето на светот. Името на Орфеј за прв пат се споменува кај хеленскиот лиричар Ибик, од средината на 6 в. ст.е. во сочуван фрагмент од кој може да се заклучи дека тој бил веќе познат“. (Самотрака=само трака=т рака; Тракија е како рака на морето- ракав, Р.И.)

Значи, со тој 6 век пред нова ера почнало со тн.хеленска митологија.

„Од втората половина на 6 в. ст.е. неговите претстави се често на црвенофигуралното вазно сликарство на кои тој е прикажан со хеленски и тракиски елементи (облека, капа, вооружување), додека од 4 в. ст.е. неговите претстави се потполно хелениирани. Во митологијата Орфеј често е претставен како противник на Дионис, а на вазното сликарство е преставена неговата смрт предизвикана од гневот на Дионис и извршена од Менадите.

Во антиката се сметало дека Орфеј е Тракиец, иако етимологијата е колебалива, а определбата се прави главно според генеалологијата. Меѓутоа гробот и култот на Орфеј не припаѓаат на Тракија, туку на Пиерија во Македонија, североисточно од Олимп. Според Страбон, Орфеј живеел близу Диум во подножјето на Олимп и со овој податок тој е поврзан со Македонија. Меѓутоа, според архелешките истражувања на територијата на Македонија не е констатирано неговото почитување.

Воведувањето на Беди/Веди, Бах (Бакхо), Сабазиј, Зејрене и Музите, како македонски култови и македонски божества бараат подетално образложение. Најнапред култот на водата Беди/Веди е култ со бригиско потекло, а исто така има значење на место богато со вода. Неговиот бригиски карактер е несомнено и е потврден со аналогии во малоазиската ономастика. Би сакале да укажеме и дека името на градот Воден, кој исто така се наоѓа на бригиска територија, означува место богато со вода. (Воден=в оде, водата оди и не се враќа: Горноречани оди- Долно иди, Р.И)

Следното по ред божество Сабазиј (Σαβάζος), чиј оргиски култ бил прифатен во хеленскиот свет кон крајот на 5 в. ст.е., било исто така фригиско. Сабазиј често бил поистоветен со Дионис. Според митологијата Зевс во вид на змија се соединува со Персофона и од таа врска се родил Сабазиј. Главното средиште на култот на Сабазиј се наоѓа во Фригија, Лидија, Атика и Тракија. Во Атина Сабазиј го почитувале жените. Слично како и следбениците на Дионис, тие играле во занес со змии во рацете украсени со венци од бела топола и диви треви. Овој бог е посочен во неколку алузии кај Аристофан, што укажува дека постоел негов неофицијален култ во Атика во 4 в. ст.е. Ова само го потврдува и погоре кажаното. Аристофан исто така го третира Сабазиј како фригиско божество, иако подоцна Сабазиј се јавува како бог предок на Тракијците. Во римската традиција се јавува како Јупитер Сабазиј. Во уметноста се појавува во фригиска облека или со атрибути на Зевс, со кој од времето на Атал Трети (170- 133 г. ст.е.) бил редовно идентификуван. Во сите делови на римската империја биле констатирани наоди на раката од Сабазиј, изработена од бронза, во гест на благословување (benedictum Athenae)“.

Се говори како бригиското се прифаќа во Елада, и тоа станува хеленско. Ова говори дека бригиската митологија била поместена на Олимп, а во 6 век п.н.е. него и со приморските простори на Егејот им припаѓале на Атина. Следи фалсификатот.

И „подоцна Сабазиј се јавува како бог предок на Тракијците“-по 6 век п.н.е.

„Од горе изложеното не може да се констатира, како ова во основа фригиско- тракиско божество станало македонско, бидејќи никаде во изворите и совреме-

ната литература не се јавува таков податок. На територијата на Република Македонија не се пронајдени негови претстави, ниту е констатирано почитување на неговиот култ“.

Бидејќи Бригија влегла во Македонија, Бригите како Бриги биле Македонци.

„Зејрене(Ζεϊρήνη)исто така во античката митологија се смета за фригиска т.е. малоазиска божица. Таа ги имала истите атрибути на Хекате и Кибела. Оваа божица се поврзува и со пајонската Бендида, а во Тракија и со Хеката каде што го носи епитетот (Ζηρυνθία). Во Тракија се јавува како име на Големата мајка на боговите.

Кога В. Томашек зборува за имињата на божествата, Зејрене ја означува како Афродита кај Македонците, а името го определува како фригиско или бригиско. Во истиот том на страна 11 зборува за сеира (ξείρα, шарена наметка), која се употребува кај Бистонците. Во глосите на Хесиј е единствениот сочуван пример за Зејрене како македонско божество. Меѓутоа за жал, за оваа божица немаме други податоци во изворите, ниту материјални наоди на територијата на Република Македонија, коишто би упатиле на нејзини почитувачи“.(Афродита=а продит а=породит, Р.И.)

Од територијата на Р.Македонија од 1913 година само се плачка. За тоа да се прави поуспешно, без македонска надзор, Македонците биле стражари на теренот...

„Музите (Μούσαι), божества од кои биле зависни сите уметници во својата можност креативно да се изразуваат, исто така потекнувале од Пиерија и Олимп. Токму тоа е причината за нивното поврзување со Македонија. Во изворите Музите се споменуваат уште од Хомерово време. Хомер не го уточнува нивниот број, а Хесиод смета дека се ќерки на Зевс и Мнемосина и го утврдува бројот од девет Музи. Место на нивното живеење биле и Хеликон во Беотија, планината Парнас или изворите на Касталија кај Делфи. Затоа во изворите, според географското потекло, се среќаваат со епитетите пиериски, олимписки, хеликонски, парнаски или кастилиски музи. Фактот што музите се споменуваат уште од Хомерово време, укажува дека тие не би можеле да се сметаат за автохтони македонски божества, бидејќи појавата на македонското кралство е поставено во 7 в. ст.е. Називот музи има корени во хеленската ономастика и не покажува никакви отстапувања. Музите биле особено почитувани од Македонците, што се потврдува со податокот дека дури и кралицата Арсиноја Трета, сопругата на Птоломеј Четврти Филопатор, била сметана за десетта муза. (Ракописот за тн.Троја со говедо и коњ бил само од Бригија=Европа, Р.И.)

Античките автори и археолошките наоди се единствени извори за веродостојноста на податоци за припадноста на божествата и култовите кон одредени народи или племенски организации. Географското лоцирање на одредена територија или почитување на самото божество не значи само по себе и припадност строго кон еден одреден ентитет.

Примерите што ги наведовме за македонските божества, македонската кралска династија и македонските култови, а кои немаат директна поврзаност со Античка Македонија, не придонесуваат во разрешување на повеќе вековната полемика за различното потекло на античките Македонци. Тие само покажуваат поедноставување или унилатерално толкување на одредени факти што не е својствено на широчината на сериозните проучувачи“.

Следи втор дел- Византиски извори : прифаќање и пренабрегнување.

Пак, кај мене ќе биде само за Византиски извори. Меѓутоа, никогаш немало византиски извори. Тие биле само ромејски. Граѓаните се нарекувале само Ромејци.

ВИЗАНТИСКИ ИЗВОРИ

„Проучувањето на римската историја во Македонија неколку децении наназад опфаќа незадоволителен простор во истражувањата и трудовите на историчарите. Овој период од околу седум векови не е адекватно третиран ниту во археолошката наука во Македонија. Иако многу значаен во цивилизациската смисла за него нема многу студии, монографии, ниту опсежни проекти. Споредено со останатите региони, Македонија како римска провинција, имала значаен економски развој кој овозможил подем за градскиот живот и инфраструктура на нејзината поширока територија. Затоа, зачудува малиот опфат од вкупно тринаесет страни за вака долг хронолошки период во ‘Историјата на Македонскиот народ’ “.

Тоа што не се истражувало 7 векови било затоа што се криело за тн.Словени
 „• Македонија за време на римското владеење од 168г.ст.е.до крајот на 3 в.н.е.

Во периодот од 168 г. стр.е. до крајот на 3 в. н.е. треба да биде опфатен целокупниот развој на Македонија во културна и економска смисла. Акцент би требало да биде ставен на поделбата на Македонија на мериди, што довело до губење на свеста за целината на етничката припадност на Пајонците и Македонците, како и на почетоците на нападите на варварските племиња, кои подоцна во потополност ја разориле Римската Империја и придонеле за нејзиното распаѓање. Исто така, во центарот на интересот треба да биде и развојот на македонските градови, кои во овој период покажуваат голем економски подем. Во Скупи, Хераклеја, а особено во Стоби константирани се многу наоди кои укажуваат на мешање на повеќе етнички, културни и религиозни групи, евидентни во соживот со локалното население. Трите века на ромското владеење во Македонија, 1- 3 н.е., застапени се само со половина страница со која не може да се дефинира значењето, што овој период го имал за понатамошниот тек на историјата на Македонија“. (Горнамакедонија, Р.И.)

Стои за Пеонци и Македонци,а без Бриги за кои пиши Барлети во 16 век н.е.

Останало и народно сеќавање сè до со 19 век н.е. зашто пишел Стефан Верковиќ, што важело и за други. Исто така, многу традиции опстоиле сè до со денес.

„• Македонија помеѓу Истокот и Западот (4 и 5 в. н.е.)

Во делот што се однесува на Македонија меѓу истокот и западот (4- 5 в) освен историските збивнувања, би требало да биде издвоен поголем простор за политичко-административните поделби на Македонија и значењето што тие го имале во дефинитивното губење на идентитетот на населението кое го населувало овој простор. Би требало да биде укажано на ефектот што варварските напади го имале врз економската на провинцијата и разорувањето на развиениот градски живот на територијата на Македонија. Всушност на овој период, исто така, многу значаен за историјата на Македонија, би требало да му се пристапи попродабочено и да му се отстапи поголем простор“. (Верковиќ пиши за Филип, Александар, букефал..., Р.И.)

На Балканот се дојденци само Циганите од Индија и Арнаутите од Кавказ...

„• Македонија и Словените од средината на 6 век до средината на 9 век

Со падот на Западното Римско Царство кон крајот на 5 век и подемот на Византија, се смета дека завршува античкиот период. Во наредниот хронолошки период се случиле значајни настани за овој простор, како што е доаѓањето на Словените, поставено кон крајот на 6 в., што е посведочено во делата на голем број историчари, современици на настаните од 6 и 7 век на јужниот дел на Балканот. Меѓу-

тоа, во најновото издание на 'Историјата на македонскиот народ', во делот што се однесува на Македонија и на Словените, акцентот е ставен на напуштањето на миграциската теорија со која Словените дошле преку Дунав во 6-7 в. Тоа во потполност не кореспондира со десагашните изнесени научни тврдења во македонската историографија според која Словените претставуваат најзначајна компонента во создавањето на македонскиот етнос. Според историските податоци познато е дека Аварите и Словените незапирливо надирале на лимесот во текот на 6 в. По десетгодишна борба, византиската војска кон крајот на 6 век доживеала пораз, со што им било овозможено продирање на Словените на Балканот". (Без дунавска трска, Р.И.)

Се говори за Авари и Словени. Аварите биле истребувани од чума, но не тн. Словени кои биле домородци на Балканот. А тие биле колонизирани покрај реката Дунав. Тоа било времето кога се преминало од легии во гранични единици. Значи, тие биле граничари. Затоа царот Фокас (602-610) бил од династијата на Јустинијан по еден родител, а другиот бил Варварин (Склавин=Обласник) со варварски јазик.

Ниеден автор не го употребувал поимот Словени, затоашто такви и немало.

Авторките и сите други не наведуваат ниеден наод од живисуштества Словени, а тогаш и сè до 20 век немало чартер летови. Значи, Словените се 100% лага.

На Балканот има наоди на Авари, Готи, Бугари сè до Арнаути (Черкези, Татари...), но не само на Словени. Токму затоа никогаш немало посебен народ Словени Бидејќи досега нема никаков наод, секој пронајдувач е за Нобелова награда.

„Изворите упатуваат на фактот дека Ромеите имале контакт со две групи Словени. Првите наречени Склавини, биле населени по долниот тек на Дунав, опфаќајќи територија се до реката Дњестар. Тоа биле оние Словени коишто го опседувале Солун и се населиле во Солунско поле. Втората група Словени, познати под името Анти, живееле во руските степи и никогаш не продреле во Македонија. За да ја потсилиме оваа дистинкција би укажале дека Склавиниите се дел од наследството на балканските Словени, додека Антите учествувале во формирањето на источните Руси, т.е. Русите". (Русија била Вена на Венетите, како Venetia, т=ц, Р.И.)

Анти=Анти, Венети=Венети, Склавини=Склавини (според Ларус- „непознати на Римјаните до V-от век“) и Словени=Словени според слово, слово=логос, а имало и Божјо Слово. Русите биле само роцки народ, оти пишеле со рецки. Кога Русите го превзеле коинското слово, тие се изјаснале Словени. Дека Русите се нарекле Словени го пишел цариградскиот патријарх Фотиј (860). Следи Русите како Словени биле само од 860 година, а не порано. Значи, сè до 860 година без Словени.

Од наводот се работело не за Словени туку само за Склавини=Обласници.

„Првиот продор на Словените на територијата на Византија, Прокопиј ги датира во 550/551 г. Откако го преминале Дунав планирале да го опсадат Солун и градовите околу него, но плашејќи се од византискиот војсководец Герман, кој тргнал на нив, се премислиле, ги преминале Илирските планини и се пренасочиле кон Далмација". (Илирски планини во Илирија само на Балканскиот Полуостров, Р.И.)

Прокопиј не го употребувал поимот Словени, туку Склавини: склава=област.

Пак, Герман бил тн. словенски бог. Токму неговото име го носат Германците.

Следи Русите, според Нестор (11-12 век), потекнале од Илирија на Балканот.

„Понатамошните продори на Словените на Балканот се забележани кај Јован Ефески. Во 80 г. на 6 в. тој пишува за трајното населување на Словените, во третата година по смртта на Јустин Втори (565-578), и стапувањето на престол на Тибериј

Први Константин (578-582). Според него, Словените ја зазеле целата Солунска област се до самиот надворешен ѕид на Солун, се населиле на целата територија и со сеа ја завладеале“.

Значи, граничните ромејски склавини=обласници се повратиле во својата домовина. А таа била „Солунската област“=склавина. Кога се внела темата според коине, наспроти провинција на латински а и сатрапија на новоперсиски, исчезнале Склавините и се појавиле Темани=Обласници. Значи, ништо друго не се променало.

„За првата голема аварско-словенска опсада која се случила во 586 година, информации наоѓаме во делото ‘Чудата на св. Димитрија’ кое е најзначајно хагиографско дело во Византиската литература. Првата збирка го опфаќа периодот од крај на шестиот до дваесеттите години на седмиот век. Ова дело најверојатно го создал солунскиот архиепископ Јован, современик на Димитриј“.

Никаде не се работело за Анти, Венети и Словени, туку само за Склавини.

„Кај него среќаваме податок дека и две години порано, на 26 октомври во 584 г. на денот на Св. Димитрија, група од 5000 добро вооружени Словени сакале на препад да го заземат градот, но граѓаните со помош на Св Димитрија го одбраниле Солун“.

Се потврдува дека градот Солун не бил во склавината=областа- само тоа.

„Во 586 г. аварско словенската војска го нападнала Солун, ја опустошиле и ја ограбиле Македонија. Според истиот извор Аварите и Словените собрале огромна војска за која авторот вели дека биле ‘рамни на песокот’ и која броела многу повеќе од 1000000 војници“.

Па Аварите биле Монголи, а Склавините Белци со балкански домашни животни. Бидејќи преселбите биле само со домашни животни (говедо, коњ...), а на Балканот никогаш не преминало континенталното говедо, коњ итн., и чартер летовите биле од 20 век, никогаш на Балканот од континентот немало преселби на Белци.

„За да го потсилеме овој факт, ќе укажеме на уште едно историско сведочење кое зборува за мноштвото Словени кои се населиле на просторот на Македонија. За време на епископувањето на блажено паметниот Јован се кренал народот на Словените, составен од неизмерно множество Драговити, Велегизити, Сагудати, Вајонити, Верзити и други племиња“.

За авторките в=б, а овде в=в Верзити, а не Берзити. Меѓутоа, народ Словени не бил познат, ниту народи Словени, туку само народ од склавината=областа. Следи сите од нив наведени не биле Словени, туку само Склавини: склавина за област.

„Словените планирале да го заземат Солун од море бидејќи имале издлабени кораби од едно дрво, а останатото непрегледно мноштво го опседанале градот од исток, заедно со покуќнината, со цел да се населат во градот“.

Бидејќи северно од Дунав имало проста репродукција, не би бил голем број.

Ако би имало преселби од преку Дунав, тие би биле дивјаци, но не морнари.

Да не се изуми, дека ние учевме, тие преминале само со трска, а не со чамец.

Па наведениот вид кајче било со потекло од Балканот и неговите Склавини.

„Три дена Словените го опседувале градот, а четвртиот ден нападот станал толку усилен што ‘стрелите изгледале како зимски снегулки, а безбројните оружја како градоносен облак ги засенија сончевите зраци’. Изворот, заробувањето на кнезот Хаџон, кој им бил предаден на граѓаните кои го скриле во градот, го објаснува како едно од чудата на св. Димитрија. Но жените го извлекле од куќата каде што

бил скриен, го каменувале и убиле. Словенскиот водач Хаџон стоел на чело на голем племенски сојуз којшто Византијците го спречиле да прерасне во македонско-словенска држава“.

А тие жени тн.Византијки биле против своите сопрузи ромејски Солунчани.

„Истиот извор информира дека во 630 година имало повторен обид на словенскиот народ населен околу Солун да го заземе градот. На повеќе места авторот укажува дека Словените биле населени во близина, односно дека околу Солун живееле македонски Словени“.

Ако Склавините би биле Словени, тоа би морало да важи насекаде-не е така.

„Како заклучок би можело да констатираме дека врз основа на изворите од крајот на 6 и почетокот на 7 век, Прокопиј, Јован Ефески и анонимниот автор на Чудата на св. Димитрија, кои претходно ги цитиравме,се добива впечаток дека Словените биле моќна и значајна етничка група која плански и конструктивно од година во година заземале територии од Византија, со намера за нивно трајно населување на овие простори. Затоа, изгледа контрадикторна тезата дека населувањето на Словените во Македонија ‘не претставува масовна колонизација со капацитет целосно да ја промени етничката ситуација во Македонија’ и при тоа не се почитуваат гореспоменатите историски извори. Имено, изворите се неменливи и податоците напишани во нив не можат да бидат променети од нови современи студии. Новите истражувања можат делумно да ја дополнат сликата за одредени историски настани, но не можат да дадат потполна нова слика. За бројноста на Словените во повеќе наврати пишува Прокопиј, Јован Ефески и анонимниот автор на Чудата на св. Димитрија, а она што особено привлекува внимание е токму потенцирањето на нивната бројност. ‘Повеќе од 100000 тешко вооружени мажи, нова Ксерксова војска, сета земја низ која поминале ја претвориле во опусошено поле, а реките и изворите пресушиле. Тие го опсадија ѕидот како песок од морето’. Кога Словените го опседуваа Солун во 614 г. стрелите со кои напаѓале авторот ги споредува со ‘снегулки во зима’ а бројноста на оружјето со ‘градоносен облак, кој го засенил сонцето’ “.

Домородните Склавини се „тешко вооружени мажи, нова Ксерксова војска“.

Историски не се познати живисуштества Словени за тие да се етничка група.

Склавините,за кои се говори, биле балкански домородци-со варварски јазик.

Следи подигнатото на двете страни на Дунав било ромејско. А за пример се наведува сè со иста градба, како онаа во Херакле Линка во Битола- без преселници.

„Сите овие гореспоменати податоци укажуваат дека населувањето на Словените се случувало во бранови што влијаело на етничката структура во околината на Солун, наспроти искажаното мислење со кое се тврди дека населувањето на Словените не претставувало масовна колонизација“.

Ако би имало Склавини, сите Склавини би морале да се Словени. Но не е така. Склавини имало на Пелопонез, Епир (со Арбанија, р=л), Романија, Унгарија... Австрија...до реката Рајна, на Иберискиот Полуостров, Северна Африка, Азија итн.

Значи, Склавините ако би биле Словени, трите континенти биле словенски.

„Затоа, особен интерес во македонската јавност предизвика ‘новото читање’ за улогата на Словените во формирањето на македонскиот идентитет, базирани на податоците од истражувањата за Словените во Средна Европа“.

Како што за авторките исчезнале Бригите- всушност за нив тие и непостоееле -истото се случило и со Пеонците, ама и Македонците.Па авторките се злонамерни.

„Меѓутоа, сепак, во една иста година (2008), кај истиот автор се појавуваат два различни приоди за значењето на Словените во формирањето на Македонците. Првиот е дека Словените се значаен етнички елемент во формирањето на Македонците, а другиот, дека ‘најновите историско-археолошки студии кои покажуваат дека населувањето на Словените во Македонија не претставувало масовна колонизација со капацитет целосно да ја промени етничката констелација во Македонија“.

Па вакви се Македономрците против Македонците- изроди на својот род.

Инаку, наведените авторки, што важи и за други, ако тие сакаат да им служат на заедничкиот македонски интерес, што важи и за други од разни дејности, сите заедно за својата заедничка држава Р.Македонија, а и пошироко Македонија, многу повеќе ќе допринесат отколку сите тие да им служат на туѓи интереси, на соседите и создавачите на соседните држави големите сили, наши 100% уништувачи.

Со ова ќе се прекине малкумината македонски автори како самостојни стрелци сами меѓусебно да се уништуваат и тоа сè во полза на заедничкиот непријател.

„Познато е дека во последните години постои нова литература којашто има интенција да даде нова интерпретација на населувањето на Словените во одредени делови на Европа, односно да прикаже нови историски моменти, преку нови археолошки проучувања. Според нив, словенското населување не претставувале големи бранови на преселби во повеќе наврати, туку нивно етапно населување во помали групи. Во најновиот труд за преселбата на Словените Ф. Курта смета дека во толкувањето на етногенезата треба да постои нијансиран, а не црно бел пристап. Прифаќа дека пишаните извори треба да се третираат како текстови, за да се постави културниот контекст и да се дефинира намерата на авторот. Јазикот на Словените го третира како *lingua franca* што има импликации на словенската етногенеза и миграција и ја доведува во прашање ДНК анализата. Неговите истражувања се насочени кон Долното Подунавје и централна Европа, а многу малку од неговите заклучоци се директно применливи на просторот на јужниот дел од централниот Балкан“.

(Со ДНК балканските тн.Словени се балкански домороци- в. мои книги, Р.И.)

Македонците со ДНК се генетско блиски со Критјаните- само Медитеранци.

Со ДНК се потврдува генетско-географска оддалеченост од јужниот Балкан-преселбите биле по долината Вардар-Морава- Дунав...Рајна...низ континентот и тоа само со балкански домашни животни (говедо, коњ...).Во континентот се балкански.

„Затоа сметаме дека историските извори кои се однесуваат конкретно за овој простор се веродостојни и значајни во донесувањето на заклучоците за преселбите на Словените на Балканот. Историските извори се одногласни за масовноста и бројноста на словенските населувања. Затоа мораме да ги почитуваме дадените податоци и да укажеме дека етапното населување на Словените во Македонија овозможило нивна коегзистенција со Македонците, создавајќи ги македонските Словени“.

Преселбите на населението било поврзано со порастот на населението. До денес континентот се населува од Балканот и Мала Азија. Досега не е забележана никаква преселба на континентални народи- освен Словените без познато потекло.

Тн.Словени биле Пелазги, како античките Македонци, со тн.словенски јазик.

„Историјата на војните’ од Прокопиј, ‘Црковната истирија’ на Јован Ефески и двете книги од ‘Чудата на Св. Димитрија’, се извори од прва категорија кои со своето богатство и многуслојност претставуваат основен извор за раната историја на Словените во Македонија. Повеќеслојноста на текстот ги интригирала научни-

ците често да ги испитуваат и анализираат овие извори. За нив пишувале францускиот историчар П. Лемерл, а подоцна и физантолозите Ф. Баришиќ, Д. Оболенски, А. Бурмов и др.“. (Тие едни те исти извори ги повторуваат- само без Словени, Р.И.)

Никогаш не се работело за Словени туку само за Склавини, а вакви имало до реката Рајна. Следи Солунските Браќа говореле на склавински јазик, што важело и за двајца синови (Самуил со еден свој брат) на македонскиот гувернер Никола. А двата Николови сина со Франкот Отон I, кој владеел со Рим, говореле склавински.

„Според содржината двете делана ‘Чудата на св. Димитрија’ даваат значајни информации за историјата на градот Солун, за воената организација на царството, за топографијата на самиот град, за методите и техниката на војување на Византија, како и за воената стратегија на словенските племиња кои се населиле во околината на Солун. Особено се значајни информациите за култот на св. Димитрија и за верувањето на христијаните. Од овие извори се добиваат податоци кои биле Словените, кога почнале да се населуваат во Македонија, колку траел процесот на нивното населување, како и реализациите кои ги воспоставиле со локалното население“ . (Преселби по понтонски мостови-Готите...биле запишани-без Словени, Р.И.)

Никогаш немало Словени, само Склавини, а за преселби не наведено докази. За преселби докази се животни, растенија, превозни средства, дел од превозно средство (дел на кола: колце... и било кој дел на колата), садови, парички, алати итн.

До денес северно од реката Дунав останала темната пчела како темните раси луѓе (Црнци, Индијци и Монголи)со заедничко потекло од пред да има континенти, наспроти Белците од Балканот со својата светла балканска пчела. На Балканот имало домашни животни но не и во тн.домовина на тн.Словени. Во неа биле конопот, свилата, темиот чај..., а на Балканот ленок, житарици, мешунки, зарзават, овошја...

„Но, врз основа на недостатокот на археолошките наоди од словенските населувања во текот на 7 век во Македонија, некои археолози константирале дека тие населувања биле мали и безначајни, така што не можеле да придонесат за менување на етничката структура. Општо е познат фактот дека за периодот 7- 8 век има мал број наоди од погребувања во Република Македонија. Познато е дека кај Словените пред доаѓањето на Балканот постоел обичај на кремирање на мртвите, меѓутоа во Македонија не се пронајдени некрополи со кремација кои би припаѓале на овој период. Постојат неколку толкувања и претпоставки за недостаток од гробни наоди и некрополи за периодот од 7 и 8 век. Пред сè, тоа се објаснува со преземањето на обичаите од другите народи со кои дошле во контакт, првенствено со Аварите, раното прифаќање на христијанството и со уништување на кремираните остатоци или нивно ставање над земја“ . (Ретки тн.словенски черепи- без Словени, Р.И.)

Се говори за „врз основа на недостатокот на археолошките наоди од словенските населувања“. Бидејќи недостасуваат наоди за Словените, немало Словени.

Токму на Словените како изразити дивјаци не им биле потребни некрополи.

Погребувањата на сите можни начини постојат на Балканот- види Херодот...

Аварите биле Монголи.Сè било балканско и Марија Бригијка како во Охрид, никако Семирамида од ...Палестина..., која била и во Католичка црква- мои книги.

„Тука секако треба да се има предвид податокот од прв ред како што е ‘Историјата на војните’ од Прокопиј, што укажува дека Словените ‘живеат во бедни колиби, немаат ни кошули и живеат сурово во крајна запуштеност’. Од овие податоци може да се насети дека не може да се очекува голем број на наоди од мате-

ријалната култура од доселениците што ја немале. Постојат и други податоци во ‘Црковната историја’ на Јован Ефески дека тие останале да живеат и спокојно да опстојуваат во земјата на Ромеите без грижа и страв. ‘Се збогатија, имаат злато и сребро, стада од коњи и многу оружје, и се научија да војуваат подобро од Ромеите’.⁶ Овие информации се однесуваат на осумдесетите години на 6 век. Тоа значи дека Словените многу брзо се прилагодиле на различниот начин на живот во новите краишта. Со овој историски податок би можела да се објасни и скудноста на материјалната култура на Словените на Балканот и брзото прифаќање на материјалната култура на Византија“. (Словените граделе со кал... како Црнци, Индијци..., Р.И.)

Склавините како домородци „останале да живеат и спокојно да опстојуваат во земјата на Ромеите без грижа и страв“. Нивниот јазик бил само варварски, како што бил во Македонија. Приск (5 век), кој го опишувал пратеништвото од Константинопол кај Атила 448 година, напишал: (Жителите во Панонска низина, Р.И.) „мешајки се со разни народи го научиле готскиот, хунскиот и латинскиот, а меѓу себе го говореле својот варварски јазик“. Без тн.грчки (коине), а варварски=пелазгиски.

Според Херодот, жителите од персиските простори, Мала Азија и Балканот се селеле покрај Црно Море и многу посеверно од него. Тоа продолжило и потоа.

Прокопиј е само на тн.словенски јазик: Прокоп=про коп-100% тн.словенско.

Во пелагонските села мажите сè до со 20 век немале пантолони- спореди со Скоти со македонска гајда, македонски ритам седумосмини итн. Полските куќи се правеле со сидови со плетени дрва обложени со говедски лепешки...Во Пелагонија била најстара куќа со цел куќен намештај и кујнски прибор за најстара плескавица.

„Доказ дека во подоцнежните години станува збор за комплетно населување на Словените на територијата на Македонија се податоците кои говорат за походот на императорот Константин Втори против Склавините, како и спречувањето на Византија, ринхинскиот рекс (rex) Пребонд и македонските Словени да создадат своја држава.Постои значаен изворен материјал од 7 век што укажува на сериозниот пристап во третирањето на опасноста од Словените за Византиската држава“.

Значи, не се работело за неандерталски Словени туку домородни Склавини.

„На крајот би сакале да забележиме дека, доколку не е печатна грешка синтагмата *devide et imperi*, (87 стр.) наместо *divide et impera* покажува непознавањето на латинскиот јазик. За историчарите на античкиот и средновековниот период латинскиот и старогрчкиот јазик се основната алатка во објективното поврзување на историските факти. Непознавањето на овие јазици оневозможува директно користење на изворите, прифаќање ставови и толкувања, коишто често не се прецизни или се вклопени во друг види теории“. (Александријски коине и латински 240 г.п.н.е, Р.И.)

Коине и латински јазик не биле народни. Токму затоа тие денес се и мртви.

„Веќе посочивме дека големите словенски преселби кои од темел ја прекроиле етничката карта на Европа, особено на Балканот во рановизантискиот период, нашле свое место во делата на рановизантиските историчари. Дури Константин Порфирогенит вели дека се пословенила цела Хелада и станала варварска. Словенската топонимија сочувана во Грција до денес укажува на фактот дека целата територија до Пелопонез, па дури и Крит била преплавена со Словени. Најбројни од нив биле Езеритите и Милинзите кои во 7 и 8 век живееле на Пелопонез, независни од византиската власт. Анализата на остатоците од нивниот јазик сочуван во голем бр-

⁶ Procop. De bell. 1905, 475- 477...(Прокоп=про коп; Де бел: де=де, девтер=де втор=втор; бел=бела/и).

ој словенски топоними, како и во словенските заемки во грчкиот јазик открива елементи кои се типични и за современиот македонски јазик“. (Само Склавини, Р.И.)

Се истакна: „...во словенските заемки во грчкиот јазик открива елементи кои се типични и за современиот македонски јазик“. Значи, грчкиот (еладскиот) јазик бил реформиран македонски Птоломејов Александријски јазик коине со пелазгиска =тн.словенска основа и семитска надополна. Според некои, 60% била пелазгиската.

Авторките велат: „големите словенски преселби кои од темел ја прекроиле етничката карта на Европа“. Па токму откаде дошле ваквите живисуштества со човечки лик ?! Од Свемирот или Утробата на Земјата ? А ова го отврлуваат историчарите, па велата од Заткарпатите. Токму сите Словени дошле само од Заткарпати. Ова може да се потврди со наводите на државите: Украинците велат од Заткарпати. Тие биле руските- северните. Унгарците и балканските тн.словенски народи, исто така, од север- од руските простори. Полјаците, Чесите и Словаците од Заткарпати- за нив од исток. Русите од Заткарпати. Следи Русите дошле од руските Заткарпати. Токму затоа киевскиот свештеник Нестор (11- 12 век) запишал, Русите потекнале од Илирија. Пак, Илирија била на Балканот, а тој до 1809 година бил Македонија.

За јас да не одлучувам, тие нека си фрлат ждрепка-кој победи тој е во право.

Ако Склавините би биле Словени, тогаш сите Склавини би биле Словени. Авторките во фуснотата пишат: „Const. Porf. De Themat. 1952... И така исто така (се склавинизирал, Р.И.) скоро целиот Епир, Елада, Пелопонез и Македонија...“. Значи, сите наведени простори се склавинизирани и се склавински. А па тоа не се прифаќа.

Според Макс Фасмер, на Пелопонез има словенски топоними пред доаѓање на Словените. Значи, јазикот бил еден ист: варварски=пелазгиски=тн.словенски јазик

Се кажа: „се пословенила цела Хелада и станала варварска“=пелазгиска.

Макс Фасмер пиши: „Конечно од XV век уште за понатамошниот живот на Словените на Тајгетос како сведок е местото од опишувањето на патувањето на Ласкарис Канонос за Deutschland и северните земји да се спомене, чие постанување Василјев (Buzeskul- Festschrift стр. 397 фф) го поставил во 1412- 1418 година. Таму Гркот (Ромеецот, Р.И.) исто така го опишува опкружувањето на Либек и таа земја ја нарекува Stlavounia. Тој тогаш ја додал забелешката за сродноста на либекските Словени со Зигиотите на Пелопонез“. Значи, варварски=пелазгиски=склавински.

Значи, Склавините во Пелопонез и оние на Либек биле „сродни“. Следи Еладците како Македонците во XV век говореле склавински=тн.словенски. Па овој бил само варварски=пелазгиски=тн.хомеров=тн.Платонов=тн.словенски. И се е јасно.

„Со негирањето на историските извори, односно со непочитувањето на податоците и фактите во литературата од 6 и 7 век се подржува грчката пропагандистичка литература која сака да го намало значењето на словенското доселување“.

Авторките со своите ставови ги подржуваат грчките ставови. Затоа тие се преселктивни, со антимакедонски автори, што ја искривува вистината за јазикот на Белците од Левантот варварски=пелазгиски=тн.Хомеров=тн.Платонов=тн.словенски.

Во прилог тие наведуваат и фуснота: „Андиотис изнесува претпоставки како се зголемил бројот на Словените во Грција и на Пелопонез. Andiotis, N., 1975, 5, reprint, 1960. Цитирано според Илиевски, П.Хр., 1992, 102 заб. За: потценување допуштаат дека имало помали групи на Словени населувани на имотите од византиските феудалци заради груби земјоделски работи, но бидејќи биле прости, тапи, не можеле да го научат совршениот грчки јазик. Грците пак, за да можат да ја прода-

ваат стоката, влегувале во контакт со нив и како поинтелигентни лесно го научувале словенскиот јазик, па на таков начин бројот на славофоните во Грција се зголемувал. За време на османлиското ропство Турците најчесто земале грчки машки деца за јаничари зашто биле поздрави и поинтелигенти. За да ги заштитат децата од потурчување, Грците кои биле словенизирани грчки билингви, обично се декларирале како Словени од кои не се собирал харач во крв“. (Ваква глупост не знаев, Р.И.)

На Пелопонез во 14- 15 век се населиле Цигани со својата бузука, која во Долна Македонија била донесена само по 1913 година, кога таа и била окупирана.

Грчки (еладски) јазик никогаш немало. Тој бил по 1830- поточно во 1868 г.

Фалмерајер (1830) потврдил дека во Елада се говори со тн.словенски акцент, како и дека Еладците биле словенизирани Хелени. Значи, Хелените говореле со варварски=пелазгиски=тн.Хомеров=тн.Платонов=тн.словенски јазик кој во негово време бил коинизиран, турцизиран итн. Исто така, во песната Мани, поврзана со еладската историја до со кралот Отон, германски превод, е внесен и темниот вокал. А тој до денес бил само тн.словенски или на белата раса. Исто така, е и без датив.

Замислите 350 милиони тн.Словени, кои до денес меѓусебно се разбираат и се еден народ, што не важи денес за Германците- тие денес не се еден народ- да се прости, тапи, незамислива дрскост и невоспитност. Само расизам, а никако наука.

На вакви лица не им е место во институциите- тие ги мразат Македонците.

Следи наслов: „Кон различните интерпретации за јазикот на античките Македонци“. Кај мене насловот ќе биде скратен:

ЈАЗИКОТ НА АНТИЧКИТЕ МАКЕДОНЦИ

„Пред неколку години во рамките на проектот на МАНУ ‘По трагите на писмото и јазикот на античките Македонци’, професорите А. Тентов и Д. Бошевски од Електротехничкиот Факултет објавиле дека го расчитале текстот од средниот појас на Каменот од Розета на старомакедонски“. (Не е грешка место Т да е Д, Р.И.)

Само тоа го започнал Гриневич, што го објаснува битолчанецот Т.Бошевски. Во неговата книга, која ја донел македонскиот амбасадот во Русија, биле исти знаци со исти значења пронајдени во Русија, Подунавјето, Балканот со Македонија и Каменот од Розета во Египет. Па на наведените простори живеел еден ист народ со варварски=пелазгиски=тн.словенски јазик, како и на Варварот Филип Македонски.

Бидејќи Гриневич немал време да губи во читање- тој се бавел со наука- и тој не бил млад од компјутерската генерација, како што бил Тентов- дете со компјутер-, тој направил ‘компјутерска програма’, а творец на компјутер бил Македонецот Џорџ Винсент Атанасов- да не се изуми дека Македонците во стара ера имале парна машина (Херон). Тој нив ги поставил во програма, а и со припомош на она што го одгонетанал и Шамполион со коптски, кој бил тн.словенски јазик- види и Лидија Славеска.И се дошло до знаците,со кои авторите со битолски говор сè одгонетнале.

Бидејќи денешниот битолски говор ги има тн.Вукови знаци=гласови, кај нив се среќаваат и такви знаци=гласови. Меѓутоа, во Битола такви немало до со 19 век. Со ваквите двогласници не може да се докажува дека читањето било погрешно, затоа што битолскиот говор имал понатамошен „развиток“. Ама и без нив сè е исто.

„Посочениот текст на овој значаен тројазичен натпис е напишан со демотско писмо што всушност претставува говорен јазик од последната фаза на египетскиот,

кој бил во употреба некаде од околу 650 г. ст. е. до 450 г. н.е. Општо прифатено е гледиштето дека демотскиот јазик бил доцноегипетски јазик којшто се развил од хиератскиот, а му претходел на коптскиот. Демотскиот јазик имал три фази, рано демотски од 650 до 400 ст.е., среден демотски или птоломејски од 400 до 30 г. ст. е и доцен демотски од 30 г. ст.е. до 452 г. од н.е. кога се датираат последните натписи напишани со демотско писмо. Каменот од Розета е документ од времето на династијата на Птоломеите, објавен во 196 г. ст.е. од кралот Птоломеј Петти Епифан и припаѓа на средната демотска фаза. Во овој период постоеле и постари документи од овој, којшто е најбројан како трет документ од групата на сочувани декрети. Прв е декретот од Каноп, објавен 329 г. ст.е. од кралот Птоломеј Трети, вториот документ е првиот декрет од Мемфис, објавен 216/217 г. ст.е. од кралот Птоломеј Четврти и третиот е т.н. Каменот од Розета, вториот декрет од Мемфис“.

За да не бидат напаѓани само Македонците од Македономрските, веќе истакнав, ништо не било од Македонците туку од Русинот... со македонскиот комјутер.

Комјутерот се изучува на Електротехнички Факултет- не на авторковите...

„Каменот од Розета е составен од три дела: 14 реда хиероглифски текст, 32 реда демотски и 54 реда грчки текст. Овој значаен документ бил пронајден 1799 г. од французинот Пјер Франсоа Бушар кој за време на освојувањата на Наполеон на Египет, раководел со теренски работи близу пристаништето Розета. Кога во 1801 г., Египет бил освоен од Британците, каменот бил однесен во Британскиот Музеј. После неколку безуспешни обиди на расчистување, во 1814 г. Томас Јанг го превел демотскиот текст на натписот. Хиероглифскиот дел со помош на натписот на грчки и демотски, го расчистил Жан Франсоа Шамполион во 1822 г., кој заради неговата историска улога во овој потфат бил наречен ‘татко на Египтологијата’ .

Каменот од Розета е најпознат од тријазичните декрети од времето на Птоломеите и можеби токму тоа било причината за интересот за овој натпис, како што веќе спомнавме, постојат поголеми и позначајни демотски текстови во историјата на истражувањата на Египет. Тој станал славен заради дешифрирањето на хиероглифското писмото помош на другите два текста.

Каменот од Розетата бил од сферата на интерес на голем број лингвисти и историчари во текот на последните два века од неговите откривање. За него се напишани толку голем број научни трудови од областа на историјата и лингвистиката. Поради неговото значење како прв целосно расчитан тријазичен текст, Каменот од Розета влегол во популарната литература, па се употребува дури и во комерцијални цели, а неговата содржина и превод на сите три дела од натписот, хиероглифскиот, демотскиот и грчкиот е достапна на голем број јазици и на интернет порталите“.(Египетски хиероглифи Западна Америка-ги однеле Македонците, Р.И.)

Со кажаното авторките ништо не оспориле,а тоа се прави точно- дел по дел.

Досега ниеден во Р.Македонија освен двата наведени не се зафатил да го расчита текстот.А ако овие двајца автори и да не го расчитале текстот, ако Македономрските би имале било што македонско, не би смееле да се зафатат со оспорувања, дури со горчини или навредувања.Да заклучам, па тие двајца колку можеле и толку направиле, што важи за мене...Наспроти нас, десетмина, другите се ништожници.

А наведените критичари, кои ништо не расчитале, се само Македономрски.

Меѓутоа, што тие станале гласно и јавно, дури и во пишани гласила и книги да го чинат, тие се грешници и непријатели на македонскиот род, кој не бил нивни.

Само со тоа што тие со своето расчитување го довеле тоа до крај, нека биде како другчие мислење. Со такво другчие мислење лицата кои се бават со таа проблематика ќе мораат да го земат во обзир и начинот на расчитување на овие два Македонци, кои дадоа голем труд, изгубија многу време, а зашто се вели благодарам.

Значи, критичарите биле и вечно ќе останат Македономрси- ништо друго.

„Но, да се вратиме на резултатите од проектот ‘По трагите на писмото и јазикот на античките Македонци’. Тој е публикуван од МАНУ на англиски и на македонски јазик, има оргинален текст од околу педесет страници, каде што, покрај основните карактеристики на писмото, преведено од демотски на старомакедонски, се презентираат и правила на пишување, имиња на цареви, територии и народи како и имиња на богови.

За ‘преводот’ на старомакедонски на демотското писмо од Каменот од Розета во Република Македонија имаше релеватни реакции од академикот П. Хр. Илиевски во статијата ‘Два спротивни приоди кон интерпретацијата на античките текстови со антропонимска содржина (со посебен осврт кон античко- македонската антропономија)’, како и критика на методологијата на ‘преводот на демотскиот натпис со старомакедонски’ од В. Саракински во статијата ‘Дискретна смрт на методологијата’ “. (Никој ништо не оспори-се оспорува глас по глас, слог по слог..., Р.И.)

П. Хр. Илиевски веќе се споменува по втор пат. Па тој ништо нема расчитано, ниту може тоа да го направи. Тој е многу стар со една нога в гроб, а како гробар, во прав смисол, се впуштил против свој соакадемик и еден млад човек А. Тентов на кого животот му е пред него. Токму тој млад човек треба да продолжи за своите зафати на сите полиња, кои стојат пред него. А со старците- академиците сè е завршено. Не случајно, МАНУ не учествуваше во ништо македонско, што е за срамота...

Токму затоа во нивните дела се содржани и автори со антимакедонски дела.

„При преводот и толкувањето на демотскиот со старомакедонски, се засеegnати неколку научни дисциплини, како што се филологијата, лингвистиката и историјата, кои не се доволно испочитувани и затоа во целост се согласуваме со заклучоците од студијата на акад. П. Хр. Илиевски дека ‘авторите направиле неколку методолошки и принципелни грешки заради статичко третирање на живата јазична материја, несоодветно просторно и временско лоцирање на историските настани и неаргументирано отфрлање на општопотврдените и прифатени научни факти кога се вклопуваат во нивниот концепт’. Акад. П. Хр. Илиевски правејќи анализа на македонската фонетика, покажува дека во новодешифрираниот текст од средниот дел на Каменот од Розета, нема ниту една фонетска промена типична за старомакедонскиот: ‘Без да се води сметка за развојниот јазичен процес и историски факти, игнорирајќи ги досегашните вековни студии на античкиот македонски, без никаква реална подлога, авторите се обиделе да го идентификуваат античкиот македонски со дијалекти од современиот македонски’ “. (Како што се оспорува не доликува, Р.И.)

Двата Македонци го расчитале и дочитале текстот, што добил признание во Русија итн. Меѓутоа, П. Хр. Илиевски и другите како него ништо не расчитале...

Каква дрскост и право си зеле сите тие кои ништо не почнале да расчитуваат, а со општи пишувања оспоруваат нешто што на свој начин лицата го расчитале. Тие не се впушиле да објаснат: ова не е така, па мора да е вака- без поединечност.

Со нивни предрзок начин оспорување, и за секој генијалец може да се рече со некоја реченија: тој немал врска тоа што пишува- а ако пишувачот е ништожник.

Како П. Хр. Илиевски биле Елеонора Петрова Митевска... и Нада Проева.

Нада Проева на својствен дрзок начин прво преку нејзин студент да се оспорува реткиот чин во Р.Македонија двајца македонски автори текстот да го рачитаат и дочитаат, а потоа таа самата истото тоа да го направи, што е антимакедонско дело во полза на дотогашната наука на Европа.А Европејците во вториот милениум од новата ера биле канибалисти, до 14 век не знаеле за лајца и вилушка- мои книги.

Иако таа немаше објавено книга за античка Македонија, на најдрзок начин и со ниски удари го понижуваше Васил Тупурковски кој пишел книги за античка Македонија. Тој напишал книги, како што можел, што важи за секој- но тој напишал.

Следи Васил Тупурковски да изјави дека ние сме Словени, и дека ние ништо немаме со античка Македонија. Па и Васил Тупурковски бил само едно: политичар.

Се надевам од наведените лично нема да бидам понижуван и навредуван.

„Покрај големиот број аргументи на кои укажува акад. П. Хр. Илиевски во својата студија би сакале да дополниме дека појавата на демотското писмо, паѓа во приближен ист период со почетоките на државотворниот развој на Античка Македонија, такашто не би било логично да очекуваме дека старомакедонското писмо се појавило во Египет пред формирањето на владетелската династија во Македонија. Исто така од особена важност е фактот дека во последните два века од откривањето на Каменот од Розета прочитани се огромен број документи со демотски текст, што овозможиле пишувани на значајни историски дела за историјата на Египет и на Медитеранот. Според Т. Бошевски и А. Тентов произлегува дека сè што е напишано во 19 и 20 век, врз основа на истражувањата на демотските натписи, треба повторно да се прочита и да се напише нова историја на Медитеранот, по нивното ‘открытие’ на старомакедонското писмо“ . (Значи, има и љубомора, Р.И.)

Па писменоста на Белците била од ледено доба со траење преку 500.000 год.

Наведеното нема никаква врска со читањето на текстот- само тоа е предмет.

„Во секој напишан текст, во секој проект што се занимава со лингвистичко проучување мора да бидат употребени факти,зачувани историски податоци и научна методологија која за оваа проблематика е позната повеќе од два века.Иако од антички македонски јазик се познати повеќе стотина глоси,граматичката структура на јазикот е сосема непозната за да може за овој јазик да се донесуваат поконкретни заклучоци. Наспроти античкиот, современиот македонски јазик развиен во повеќе јазичната балканска средина,е јазик од словенско потекло.Неговиот историски развој може да се следи низ писмени историски споменици, почнувајќи од крајот на 11 век,а врз основа на словенската топонимија од јужниот дел на Балканскиот Полуостров, како и од некои словенски заемки во византскиот грчки, дури и порано“ .

За најмоќните Македонци не се знаел јазикот- само дрскост и одвратност.

Значи, македонските говори биле само варварски=пелазгиски=тн.словенски.

Се истакна: „...а врз основа на словенската топонимија од јужниот дел на Балканскиот Полуостров, како и од некои словенски заемки во византскиот грчки, дури и порано“ . Следи коине имал тн.словенски заемки. Па Птоломејци биле Бриги.

Благодаревјќи на Македонците денес најбројни се тн.Словени. Ова било дело на македонскиот царски двор на македонската династија, а имало и македонска ренесанса-Македонецот Кирил Солунски го реформирал коине до тн.старословенски.

„Во време на националромантизмот некои наши преродбеници, како на пр. Цинот и Пулевски, го поврзувале современиот македонски со античкиот македон-

ски јазик. Иако во 19 век такво нешто може да се дозволи, денес теоријата на континуитет меѓу античкиот и современиот македонски јазик не може да се потврди, бидејќи нема реални факти за такви заклучоци. Според П. Хр. Илиевски супстратот може да остави траги во јазиците од современите балкански јазичен сојуз, но не може да се каже во што конкретно се состои уделот на античкиот македонски јазик, бидејќи тој не може да биде востановен од малкуте сочувани лексички елементи“.

За античка=етничка Македонија има мноштво автори. Меѓу првите бев и јас.

П. Хр. Илиевски потврди со заемките... Значи, антички=етнички Македонци.

За мртвите сè најдобро и лесна им земја. Во смртта предност имаат старците.

„Ефектите од овој проект и носат на македонската наука негативни поени и враќање назад од веќе етаблираното место на земја со сериозен пристап кон проучувањето на антиката. Затоа, проектот ‘По трагите на писмото и јазикот на античките Македонци’ во рамките на овој труд го вклопуваме како лош пример во научната сфера во Република Македонија“.(До кога ќе ништите сè македонско ?!,Р.И)

Наведеното важи само за Македономрците- изроди на македонскиот род.

Младиот А. Тентов создаде школа, во која има млади посетители. Тој Аристотел на најсвојствен негов начин му се одолжува на својот македонски род-браво.

Следи насловот на Македономрците: „Улогата на Енциклопедијата во формирањето на историски дискурс за Македонија“. Го скратувам во Енциклопедијата.

ЕНЦИКЛОПЕДИЈАТА

„Издавањето на првата Македонска Енциклопедија беше проследена со голема присутност во медиумите и со бројни реакции во јавноста, кои се однесуваат на нејзината содржина. Тие придонесоа за повлекување на книгата, за распуштање на редакцијата, промена на главниот редактор и донесување Одлука за подготовка на ново издание. Но, непроменливи се фактите дека Енциклопедијата е излезена од печат, дека постои како документ, дека пошироката јавност е запознаена со нејзината содржина, а истата е достапна и на интернет: [http:// www.fulldownloadshare.com/search/makedonskaenciklopedija](http://www.fulldownloadshare.com/search/makedonskaenciklopedija) 2009. Неофицијално, многумина ја поседуваат комплетната содржина на ЦД.“.

Македонската Енциклопедија беше антимакедонска, и проалбанска- злочин.

„Македонската Енциклопедија која предизвика, по разни основи, многу полемика во јавноста, презентира во повеќе од триста одреденици балансиран пристап кон историјата на Македонија од праисторијата до доаѓањето на Словените и кон историските факти релевантни за овој период од нашето минато. Но, иако е направен пресек за историјата на Македонија, започнувајќи од праисторијата, веќе од првите одредници по хронолошки ред се забележува дека нема одредница за палеолитот, иако истражувањата во последните години дадоа значајни податоци за овој досега недоволно проучен период во развојот на човештвото на овие простори. Во овој контекст би требало да се напомене дека не е споменат ниту мезолитот.

За периодот на пишаната историја податоците адекватно ги опфаќаат хронолошките периоди, но поимите се повторуваат и не се усогласени според содржината и според квантитетот. На пример, поделбата на Македонија на мериди, наместо да биде комплетно застапена во одредниците ‘Административно- територијална поделба на Македонија во антиката’ (19,20 стр.), тоа е направено под В, ‘Втора маке-

донска меридија’ (318, 319 стр.), Т, ‘Трета македонска меридија’ (1509, 1510 стр.) и Ч, ‘Четврта македонска меридија’ (1622 стр.), додека за ‘Првата македонска меридија’ воопшто не постои одредница како што би очекувале да видиме под буквата П. Со тоа се покажува дека не се следи ниту сопствената методологија, настрана фактот што читателите остануваат ускратени за историските податоци за овој значаен историско-географски сегмент. Истото се случува и со македонско-римските војни, детално образложени на 885, 886 стр. Потоа тие повторно се среќаваат под В, ‘Втора македонско-римска војна’ (319 стр.) и под Т, ‘Трета македонско-римска војна’ (1510, 1511 стр.), додека под П, каде што би очекувале да стои единицата за ‘Првата македонско-римска војна’, нема никаков податок, што повторно значи недоследност и ускратување на податоците на читателите за овој значаен историски настан. Покрај погоре набројаната неконзистентност со примерот на административната поделба на Македонија, овој пропуст е уште поголем бидејќи укажува на импровизација и непрофесионален приод кон обработката на одредниците.

Покрај податоците за пајонските владетели, во одредниците што се однесуваат одделно за секој владетел, каде што е споменато и нивното монетоковање, постои и одредница за Монетоковањето на пајонските владетели (988 стр.) што е всушност повторувањето на веќе напишаното и во која нема адекватно цитирана литература. Во Енциклопедијата ги нема со посебна одредница најзначајните пајонски владетели Патрај и Аудолеон додека појанските владетели само по монетоковањето како Бастареј (134 стр.) Симон (1361 стр.) и Теутај (1470 стр.), имаат посебна одредница.

Има одредници на кои значењето им е особено потсилено како на пример ‘Имаго клипеата’/imago clipeata (605 стр.). Римско-дорски стил во Пелагонија (1273 стр.), а некои значајни одредници се сумарно прикажани, без посочување кон други релевантни одредници, што ја прават Енциклопедијата сложена за употреба. (Пример: Античка Македонија/Антички Македонци/Словени и др.) кои не се издвоени како посебни. Од античките автори споменати се мал број историографи и ретори коишто пишувале за Македонија: Херодот (1682 стр.), Хесиод (1583 стр.), Демостен (453, 454 стр.), Ајсхин (27 стр.), како и трагичарот Еврипид (512 страна) кој создавал во Македонија, додека голем број историчари од чии дела ги црпиме податоците за Античка Македонија од 4 в. ст.е. до 1 в. н.е. не се споменати, како на пример Тукидит, Страбон, Диодор, Исократ, Куртиј Руф, Плутарх, Аријан и други“.

Само кај Куртиус Руф стои дека коине постоел за време на Александар Македонски. Само тој не кажува од каде тоа тој го прочитал. Неговата книга е фалсификат поради следните поединости: тој во книгата го употребува Епир-Епир го внел Нерон; тој говори за Греики (Грци), а поимот бил внесен за време на Отон I за Македонците со својата македонска династија која владеела во јужна Италија; тој вели Александар Македонски сакал да оди на Запад, за Рим- таква потреба немало сè до 1054 година, кога се поделило христијанството; латинскиот јазик бил беден со зборови, сè додека не пропаднал и Цариград- избеглиците од Цариград... во латински внесле околу 10.000 коински зборови, и сега се говори за грчко (коинско) и латинско потекло; книгата е печатена само во 15 век. Значи, таа била само од 15 век.

За него ја објавив книгата „Александар Македонски на Руфус- фалсификат“.

Да не се изуми дека МАНУ за првпат издава своја Енциклопедија. Токму затоа секое прво издание е со мноштво пропусти. Јас пишувам само за Македоморски

„Археолошките локалитети се главно опфатени сè до најмали станици на Табула Поинтегеријана и безначајни кастели, додека Астибо, значаен град и река во Пајонија, не е споменат во Енциклопедијата.

Посебно паѓа во очи одредницата ‘Натписи’ (1024 стр.) во која се вели дека натписи се ‘Записи на старословенски јазик издлабени врз некој тврд материјал. Епиграфските споменици се многу значаен извор за палеографски, лингвистички, историски и други аспекти. Тие се од различен жанр, но најчесто се надгробни плочи...Најстар е Самуиловиот натпис од 993 г...’.

Познато е, дека во Македонија натписи на грчки и латински јазик се откриени во огромен број и тие претставуваат база за првите податоци на патеписците за Македонија во 19 век. Во оваа прилика би сакале да споменеме дека самата МАНУ имаше долгогодишен проект ‘Епиграфски извори за античката историја на Македонија’, во кој беа публикувани голем број споменици на грчки и латински јазик во рамките на меѓуакадемскиот проект на МАНУ, САНУ и Беркиската (Бранденбуршката) Академија на науките. Античките натписи на грчки и латински јазик што се откриени во РМ и продолжуваат и понатаму да се откриваат, да се проучуваат, анализираат и објавуваат со коментар на латински во познатата серија *Inscriptiones Graecae* што излегува во Берлин околу 200 години“.

Во прилог е и фуснотата. Во неа се наведуваат Фанија Папазоглу, како и „М. Д. Петрушевски, Д. Коцо и П. Хр. Илиевски и соработниците Е. Петрова, Н. Проева и С. Бабамова“. Мене ми изгледа дека ова е само затоа што тие повеќе не играле во екипата. Па и затоа тие само со горчини станале во потполност Македономрси.

Иако јас во Р.Македонија од 1990 година го доживеав најмрачното и тоа од кодоши, тиквари и арамишта, чија држава станала Р.Македонија, за неа уште творам.

Ние прво само петмина-со кои изродите се исмејуваа-денес сме околу десет.

„Затоа, зачудува фактот што во енциклопедијата е презентирана одредница ‘Натписи’ во која се посочени само средновековните, почнувајќи од 10 век. Тука би се очекувале наместо ‘натписи’, да стои одредница ‘средновековни натписи’, а да има одредница за натписи од претходните хронолошки периоди (антички натписи или натписи од хеленистички и натписи од римски период и натписи датирани според македонската провинциска ера).

Особено внимание предизвика фактот дека во скоро истовремените изданија на МАНУ (Енциклопедијата) и на ИНИ (Историја на македонски народ) нема еднаков пристап за историјата на Македонија во антиката и доаѓањето на Словените на овие простори“.

Во делата се пиши за „доаѓањето на Словените“. Па авторките и друго не пишеле, само за неандерталските Словени. Грешка е што тие не биле вклучени. Ако не се направела грешка- тие сегде да бидат вклучени- книгата и немаше да ја напишат.

Тие не биле само Македономрси, туку сакале да бидат во сè главни- полза.

„Би посочиле два примери коишто се однесуваат на значајни информации за јазикот и културата во Античка Македонија. Во енциклопедијата на МАНУ за општиот грчки дијалект коине (κοινή) под одредницата ‘хеленизам’ на страна 1580, истиот автор во двете, хронолошки блиски изданија Енциклопедијата на МАНУ и ‘Историјата на македонскиот народ’ на ИНИ, еднаш пишува дека коине е кодифициран јазик, што претставува фактичка состојба прифатена во науката, а потоа во ‘Историјата на Македонскиот народ’ пишува дека коине е артифициелен јазик, што

е апсолутно различно становиште. На страна 475 во изданието на МАНУ, Дионис/Бакхос е ‘најпочитувано божество кај Македонците и бригиско едонско божество на вегетацијата’ што е едно од прифатите мислења во науката, а во тоа издание на ИНИ е ‘македонско божество’, неправилно транскрибирано како Бах. Останува нејасно кој е вистинскиот став на авторот за овие поими.

Различни ставови се појавуваат и во податоците што се однесуваат на периодот на доаѓањето на Словените во Македонија, меѓутоа од различни автори и во различни изданија. Под одредницата ‘Македонија’, во делот за Античка Македонија, пишува дека со доаѓањето на Словените се романизира автохтоното население, а со честите навлегувања на нови народи (Готи, Хуни, Авари и Словени) се менува етничкиот состав. Словенскиот етнос како најдоминантен навлегува во етногенезата на Македонците и ги наметнува словенскиот јазик и култура (822 стр.). На 823 страна пишува дека во 6 и почетокот на 7 век се населиле словенски племиња (Верзити, Драговити, Сагудати, Рихини, Вајонити, Стримонци и др.) кои се измешани со староседелците и од нив ги прифатиле цивилизациските постигнувања во селското стопанство, градежништво, занаетчиство. Промени настанале во топонимијата и голем дел топоними добиле словенски имиња. Овие толкувања се во согласност со досегашните прифатени проучувања на историјата на доаѓањето на Словените во Македонија, во македонската и во светската историографија. Во ‘Историјата на македонскиот народ’ од ИНИ се вели дека најновите историско-археолошки студии покажуваат дека ‘населувањето на Словените во Македонија не претставувало масовна колонизација со капацитет целосно да ја промени етничката констелација во Македонија’.

Бидејќи коине и латински јазик биле службени, без коинизирање и латинизирање. Коинизирање и латинизирање било можно после 1767 година, од кога била укината Охридската архиепископија. А потоа следи одродување од варварски јазик.

„Иако се работи за различни автори и за различни дела, на читателите можеби не им е јасно која научна теза е во игра во Република Македонија, дали онаа напишана во Енциклопедијата, која кореспондира со прифатените тези во македонската и во светската наука или онаа презентирани во ‘Историјата на македонскиот народ’ од ИНИ, бидејќи двете дела се публикувани во 2008 година“.

Ждрепка за која теза, како и за страната Заткарпати: исток, југ, север и запад.

„Се има впечаток дека, иако хронолошки блиски, двете дела не презентираат идентични ставови за значајните прашања за историјата на Македонија, ниту за античката историја, ниту за периодот на 6 и 7 век и доаѓањето на Словените. Се разбира дека различните мислења се движечка сила во науката, но само ако се темелат на научни факти, историски извори и прифатена методологија“.

Како и за потеклото на Словените: од Свемирот или од Утробата на земјата.

„Од сето ова не би можело да произлезе никаков заклучок заради фактот што сите ние и целокупната македонска јавност сме во очекување на ново преработено издание на Енциклопедијата. Меѓутоа, сметаме дека дадените коментари по одредниците, ќе бидат од полза во изработката на новото издание за периодот на праисторијат, антиката и периодот на доаѓањето на Словените“.

Авторките говорат за став, а со горчини пишат против оние кои велат немало преселби на Словени. При тоа тие не наведија ниден доказ-јазикот бил еден ист.

Сé да се разреши, во неа тие да бидат вклучени со неандерталските Словени.

Нов наслов: За користа и штетата од ‘историскиот ревизионизам’-го скратив.

ИСТОРИСКИ РЕВИЗИОНИЗАМ

„Спорот со името што Република Грција и го наметна на Република Македонија доведе до апсурдна ситуација во 21 век, историјата и историчарите да бидат претворени во орудије на дневната политика. Како инаку би се разбрало писмото од проф. Стивен Милер, испратено до претседателот на САД, Барак Обама. Писмото може да се гледа на две нивоа, едното, како политички памфлет и другото како употреба на историски податоци извадени од контекст подржани по повеќе од триста универзитетски професори од областа на археологијата, историјата и класичната филологија“. (Исто така, претседателите на САД имаат и промакедонски писма, Р.И.)

Барак Обама си го трагал своето потекло, но не ние од Свемирот и Утробата.

„Писмото, освен малкуте коментари во медиумите во Република Македонија, не предизвика реакција кај македонската научна јавност во одговор на презентирани тврдења кои имаат малку допирни точки со научниот и методолошкиот пристап во историската наука. (Тие не истакнаа ниедно промакедонско писмо, Р.И.)

Без да ги коментираме позициите, намерите и мотивите на испраќачите на писмото, ќе се осврнеме само на делот што влегува во рамките на науката. Заради поголема прегледност, ги пренесуваме деловите од писмото во италијански и презентираме аргументирани тези, согласно историските извори и досегашните проучувања за античката историја на Македонија. (Писмото и преводот на писмото се преземени од <http://macedonia-evidence.org/dokumentacion-de.html>. (А таа е нивната цел, Р.И.)

Цитираме: *Ние долупотпишаните професори на грчко-македонската древност, учтиво побаруваме да интервенирате да се исчисти дел од историскиот смет оставен во југоисточна Европа од претходната администрација на САД. На 4 ноември 2004, два дена пред повторниот избор на Претседателот Џорџ В. Буш, неговата администрација унитарно ја призна Република Македонија. Оваа акција не само што ги видоизмени географските и историските факти, туку ослободи опасна епидемија на историскиот ревизионизам, од кои најобилните симптоми се присвојувањето од владата на Скопје на најпознатиот Македонец, Александар Велики“. (Буш=жбун: бушава азбука, говедо буша- разбушаена..., Р.И.)*

Авторките никаде не го употребија Македонец, Македонски- како прогрчки.

Инаку во Елада (тн.Грција) се учело дека Александар Македонски бил поробител на Елада. А тоа не било само до 1913 година, туку и во 1923 година. Тогаш имало големата размена на населението што се случило меѓу Грција и Турција во 1923 година, според Лозанскиот договор. Тогаш било населени Православни=Грци од Турција, од Кавказје, дури со монголски одлики, кои говореле само турски јазик. Ако кон ова се надоврзат и населените Цигани на Пелопонез во 14- 15 век со својата бузука, навистина застрашува што чинат Македономрсците-прогрчки изроди.

„Споменувањето на историскиот ревизионизам бара сериозен научен историски пристап, кој најчесто во одредени периоди станува државна стратегија. Во случајов не станува збор за историски ревизионизам, бидејќи недоволно научно издржаните тези не претставуваат придонес во поткрепувањето на одредени теории, ниту во поддржувањето на државната/националната стратегија. Видоизменувањето на ‘географските и историски факти’ се дел од прифатените рамки во проучувањето на античката историја уште од класичниот период. Од аспект на современиците ваквиот однос создава конфузија и контрадикторност“. (Со многу туѓи зборови, Р.И.)

Нациите се политички творби, но не етнички=етност=едност еднорасност со еднорасен јазик, а таков бил само тн.словенски јазик.Овде тие напаѓаат сè што е тн. словенско на белата раса- во полза на повеќерасниот грчки народ со дворасен јазик.

„Контрадикторниот став на авторот се потврдува уште на почетокот на писмото со тврдењето дека Александар Велики е најпознат Македонец, иако во исто време може да биде Грк(Хелен).Аргументите приложени подолу во текстот ќе придонесат во разјаснување на разликите помеѓе античките Македонци и Хелените“.

Да не се изуми дека Римјаните на Александар Македонски му ја дале титулата „Велики“ (Магнус). Токму затоа тој никогаш не бил Велики туку само Македонски. Тој бил Хелен. Ама и Хелените во Јонија биле Варвари како неговиот татко Филип Македонски. Пак, тој никогаш не бил Грк- Македонците се Грци 10 век н.е.

„Во вториот пасус стои дека: *Земјата за која станува збор, со Скопје како современ главен град, наречена Пајонија во древноста. Пл. Бармос и Орбелос кои ги оформуваат денес северните меѓи на Грција обезбедуваат природна бариера којашто ги одделувала и ги одделува Македонија од нејзиниот северен сосед. Единствена вистинска врска е преку реката Аксиос, Вардар и дури оваа долина не оформува линија на комуникација бидејќи е поделена со клисири“.*

Не е дозволено е лица вработено во македонски државни институции да бидат прогрчки, а нив ништо да не им недостасува. При тоа тие го прифаќаат грчкиот став, а никаде ја нема Бригија. Според египетскиот крал Псаметих (7 век п.н.е.), Бригите биле постари од Египтјаните. Дури според европски автори, Келтите биле Бриги.

Македономрците ја прифаќаат поделбата на Македонија, како грчки...став.

„За границите на простирање на пајонските племиња и подоцна на пајонската држава, се публикувани голем број трудови прифатени во науката. Врз основа на античките извори и археолошки наоди, утврдена е пајонската територија од времето на Хомер до крајот на 3 в. ст. е. По нивното лоцирање на долиниот тек на Вардар во раните векови на нивното постоење (карта 1) во 6 в. ст.е., Пајонците ги среќаваме широко распространети на јужниот дел на централниот Балкан (карта 2 а,б). Во текот на 5 в. ст.е. тие биле потиснати од Македонците на север, на просторот на горниот и средниот тек на Вардар (Аксиј) и горниот тек на Струма (Стримион) (карта 3 а,б). Во времето на формирањето на пајонското кралство, Пајонците се прошириле и на просторот западно од средниот тек на Вардар (Аксиј), во Пелагонија и Деуриоп (карта 4). Кон крајот на 4 в. ст.е. за време на владеењето на Аудолеон, Пајонија најверојатно се проширила на дел од Агријска територија (карта 5, а. б). По галската наезда, потиснати од Македонците од југ и од Дарданците од север, на Пајонците им останала само мала територија помеѓу Таорската Клисура и Демир Капија (карта 6). (Табла I-VI)“.

(Пеонија со Итер Пео според Мара Мариово, Р.И.)
Пак, според Вегнер⁷, кој од стр. 48 пиши за Светот на Хомер, на стр. 53 дава „Карта на Земјата според Хомер“. Во неа ја нема Македонија, туку само Ематија, Траките. А тн.Хомер бил дело на Редакцискиот одбор на Пизистрат во 6 век п.н.е.

Елеонора Петрова Митевска се грижела за своите истражувања- за страмота.

„Апсолутно е нелогично да се зборува за Скопје како главен град на територија/земја Пајонија. Пајонија во литературните извори за првпат се споменува кај Хомер и потоа има низ историографски податоци од 6 в. ст.е. се до средината на 3 в. ст.е., кога пајонското кралство станало дел од македонската држава. Градот Ско-

⁷ Nack Wagner, “Hellas“, Land und Volk der alten Griechen, Verlag Carl Ueberreuter, Wien..., 1975.

пје бил формиран на просторот во близина на римската колонија Скупи која постои од 1 в. од новата ера. Поврзувањето на Пајонија со Скопје нема логика, бидејќи постоењето на градот и земјата го разделува временскиот распон од повеќе векови. Природната бариера што ја одделува Македонија од Пајонија, не попречила македонските кралеви да ја имаат под свое владение долината на Вардар, од морето се до Демир Капија уште од времето на Архелај (413- 399 г. ст.е.). Според податоците во изворите Архелај војувал со Сира и Арабај. Иако овие информации се однесуваат за војувањето на Архелај во Пелагонија, современите историчари на Архелај му го припишуваат приклучувањето на територијата на Пајонија до Демир Капија кон Античка Македонија. Територијата околу Демир Капија е токму централниот дел на денешна Република Македонија. Затоа не можеме да се согласиме со тезите дека реката Вардар не оформува линија на комуникација, бидејќи од приложените факти се гледа дека Античка Македонија ја зафаќала територијата до денешна Демир Капија, со премин низ неколку клисури (Циганска и Демиркаписка)“.

Елеонора не го прифаќала името Скопје, туку Пеонија, а никако Македонија.

Таа си решила да даде предлог, никако Македонија и Скопје, само Пеонија.

Пак, јас не сум Пеонец туку Бриг=Брзјак- Бригија во Македонија со Филип.

„Следува текст во кој се вели дека: *Иако е точно дека Пајонците биле потчинети од Филип Втори, таткото на Александар, во 358 г. п.н.е. тие не беа Македонци и не живееле во Македонија. Исто така, Египќаните, кои беа потчинети од Александар, беа владеани од Македонците, вклучително и од фамозната Клеопатра, но тие никогаш не беа самите Македонци, и Египет никогаш не бил нарекуван Македонија.* (Долномакедонците, Тесалците...не биле и не се Еладци, Р.И.)

Тезата дека Пајонците не биле Македонци не е дискутабилна, бидејќи во науката никогаш не е поставен знак на равенство помеѓу овие два народи. Наведено е дека Филип Втори ги потчинил Пајонците кои не биле Македонци. Со претходните факти докажавме дека Античка Македонија длабоко навлегувала на територијата на денешна Република Македонија, но границите на македонското кралство флукутирале во зависност од моќта на нејзините кралеви. Познато е дека тие најмногу биле проширени за време на владеењето на Филип и на неговиот син Александар кој ја создал првата светска империја. За тезата дека Египет никогаш не бил нарекуван Македонија, исто така нема дискусија. Меѓутоа египетските владетели од династијата на Птоломеите имале македонско потекло“. (Се бришат Бригите, Р.И.)

Македонци=Македонци и Пеонци=Пеонци, ние сме само Пеонци- и злостор.

„Понатаму се вели дека: *Македонија и македонските Грци биле сместени за барем 2500 години, таму каде што е современата грчка провинција Македонија.*

Точно истата релација се прави за Атика и атинските Грци, Арг и Аргивските Грци, Коринт и коринтските Грци, итн.

Податокот внесен во писмото воопшто не е точен, бидејќи античките Македонци во изворите се среќаваат многу подоцна. Македонските почетоци се врзани со легендата кај Херодот, која зборува за трите браќа прогоненици од пелопонескиот Арг. Тие дошле некаде на просторот на Илирија, а потоа и во македонскиот град Лебеја каде му служеле на месниот крал, се додека тој не ги истерал од своето кралство заради неповолни знаци. Бегајќи преку надојдената река која коњаниците не можеле да ја преминат, тие стигнале во другиот дел на Македонија и се населиле под планината Бермион, кај градините на Мида. Населувајќи се во близината на гр-

адините, основале град, кој подоцна го нарекле Ајга. Се смета дека реката која Пердика и неговите браќа ја поминале, била граница меѓу двете кралства, од кои едното било бригиско, а другото подоцна македонско. Се претпоставува дека Пердика владеел околу 650 г. ст.е., што се означува како почеток на владеењето на македонската династија. Поголем број автори се сложуваат дека почетокот на владеењето на македонската династија треба да биде поставено околу 700 г. ст.е., а тоа би значело дека Македонците не се појавуваат во изворите пред 8 в. ст.е., што апсолутно не се совпаѓа со датирањето во 2500 г. ст.е. (Па најбитни биле Бригите, Р.И.)

Писмото продолжува дека: *Ние не разбираме како современите жители на Пајонија, кои зборуваат словенски јазик воведен на Балканот околу милениум по смртта на Александар можат да го присвојуваат како нивен национален херој. Александар Велики бил целосно и неоспорно Грк. Неговиот пра-пра-прадедо Александар Први се натпреварувал на Олимписките игри каде учеството беше ограничено на Грци*. (Поимот Грци не го употребувал Херодот и другите по него, Р.И.)

Значи, видлив е злосторот со неандерталските Словени, кои не дошле од Свемирот и Утробата на Земјата, туку од неандерталскиот континент зашто нема ни еден наод дека дошле живисуштества Словени. Пак, јазикот на Платон бил само еден ист како на Бригите и пошироко Македонците: варварски=пелазгиски=тн.словенски.

“Иако од горе кажаното може да се заклучи дека современите жители се граѓаните на денешна Република Македонија, не можеме да се отргнеме од впечатокот дека во овој текст станува збор за комплетно недоследен методолошки пристап. Неразбирливо е како словенскиот јазик и Словените се поврзуваат со Пајонците, Античка Македонија и античките Македонци, пред се заради повеќе вековниот хронолошки јаз, а потоа и заради разликите во потеклото, јазикот, културата и сл.”

Во Р.Македонија домородци се само Македонци, а не Албанци, Цигани итн.

Заради политичкиот поим Словени на берлинско-виенската школа од 19 век, па Склавини со тракиски традиции биле Германците сè до реката Рајна, види мои книги, Елеонора Петрова Митевска- па таа самата се наведува во фуснотите-, го разрешила проблемот- за сè географскиот поим Пеонија на неандерталските Словени.

„За податокот дека Александар бил потполно и неспорно Грк, се цитира извадокот од Херодот каде се споменува дека Александар Први се натпреварувал на Олимписките игри, на кои им било дозволено натпреварување само на Хелени. Меѓутоа, пропуштено е да се каже дека на Александар Први не му било дозволено да се натпреварува со другите Хелени, бидејќи бил сметан за Варварин. Кога докажал дека е од Арг (на Пелопонез) му било дозволено да учествува и тој стигнал меѓу првите на целта. Но, се поставува прашањето од кој Арг потекнува македонската владетелска куќа- Арг на Пелопонез или Арг во Орестида. Друго уште позначајно прашање е зошто Александар Први не се споменува на списокот на победниците, ниту се зборува за неговото учество во церемонијата на победниците. Исто така во изворите се сраќава податокот дека Александар Први го носел епитетот Филхелен (Хеленољубец) што покажува дека не би можел да биде Грк (Хелен) по род“.

Па не Грци туку Хелени. Според Херодот, Хелените во Јонија биле Варвари.

Бидејќи Дорците од Македонија ја создале Спарта..., Арг бил во Македонија.

„Овие податоци се многу дискутирани и се користат подеднакво и како аргумент и како контрааргумент во докажувањето/побивањето на тезата за хеленското потекло на македонската кралства династија. На крајот треба да се укаже на фа-

ктот дека овие податоци се среќаваат само кај Херодот кој во историската наука се смета за автор што ги пренабрегнува историските факти, а се занимава со приказни и митови. На почетокот авторот вели дека 'Александар Велики е најпознатиот Македонец', за да неколку пасуси подолу напише дека 'Александар Велики бил целосно и неопспорно Грк'. Од овие два контрадикторни става, не можеме да добиеме слика за вистинското мислење и целта на авторот“.(Фил.....=фил, ф=п, л=р, пил-о, Р.И.)

Бидејќи немало Грци, Александар бил Македонец и Хелен. И затоа Филип Македонски се борел за Панхеленската идеја на Исократес од 380 г.п.н.е. Меѓутоа, од митови и приказни не произлегува потеклото, митот е за деца: Хелени од Хелиос.

„Следува делот што се однесува на податокот дека: *Дури пред Александар Први, Македонците го лоцирале своето потекло во Арг, и многу од нивните кралеви ја користеа главата на Херакле- суштествениот грчки херој- на нивните монети.*(Тој бил од Арг во Орестида=орест и да:орест е 100% тн.словенски поим, Р.И.)

Главата на Херакле на монетата на македонските кралеви не се јавува од времето на Александар Први. Првата појава на Херакле на парите на античките Македонци се јавува подоцна, дури за време на владеењето на Пердика Втори (442-413 в. ст.е.). (Сл. 3-6, 9-14)

Каков доказ за грчкото потекло на античките Македонци би бил податокот дека: *Еврипид- кој умрел и бил погребан во Македонија- ја напиша својата пиеса Архелај во чест на прасрикоето на Александар, и на грчки. Додека бил во Македонија, Еврипид исто ја напишал Бакхи, повторно на грчки. По пресумпција македонската публика можеше да го разбере што напишал и тоа што го слушале.*

За податокот дека Еврипид пишувал на грчки, а македонската публика го разбирала, треба да биде посочен факт дека Еврипид бил Хелен, родум од Саламина, кој пишувал на грчки јазик, на атички дијалект на кој биле напишани античките трагедии. Македонската аристократија која била најзначајниот дел од публиката на Еврипидовите драми била образувана на грчки јазик и можела да ги следи драмите, што не може да се каже и за целиот народ“.(Тогаш не постоел коине, Р.И.)

Еврипид во Македонија ги напишал своите драми Архелај и Бакхи на атички, на кој биле напишани античките трагедии. Бидејќи Македонците можеле да го разберат она што тој го напишал и тоа што тие од него го слушале, се потврдува, јазикот во Атика и Македонија бил еден ист: варварски=пелазгиски=тн.словенски.

Меѓутоа, во Атика не се пишело на атички говор туку само на јонскиот.

„Писмото продолжува со информации за: *Татко му на Александар, Филип, добил неколку коњички победи во Олимпија и Делфи, двете најхеленски светилишта во древна Грција, каде на негрците не им беше дозволено да се натпреваруваат. Уште позначајно, Филип беше назначен да ги раководи Питијските игри на Делфи во 346 г. ст.е. Со други зборови татко му на Александар Велики и неговите предци беа целосно Грци. Грчкиот јазик ползуван од Демостен и неговата делегација во Атина кога му упатија посети на Филип, исто така во 346 г. ст.е. Уште еден Грк, Аристотел отиде да студира за скоро 20 г. во Академијата на Платон. Аристотел последователно се вратил во Македонија и станал татор на Александар Трети. Тие ползувале грчки во нивната училишница која сеуште може да се види близу Науса во Македонија“.(Атички и јонски без датив-коине дативен,Р.И)*

Хелада не била Грција, а коине бил само Птоломејов Александријски јазик.

Меѓутоа, наведеното авторките никаде не го наведија. Па следат само зборки.

„За Филип и победата во Олимпија и Делфи сакаме да укажеме на неколку факти. Најнапред треба да се појасни дека Архелај, а не Филип, победил со четрто-прег на Олимписките и на Питијските игри и според Еврипид на тој начин се здобил со мошне импресивна верзија на доаѓањето на неговата фамилија во Македонија. Тоа покажува дека се работи за фабрикувана верзија за грчкото потекло на македонската династија. Инаку, во летото 352 г. ст.е. Филип победил во Олимпија на трка со кола. Во чест на победата на Олимписките игри, тој во Пела исковал сребрени тетрадрахми, со приказ на гол јавач на коњ со палма на победата на реверсот. (сл. 8) Овие монети се исто така доказ за учеството на Македонците на Олимписките игри. Потоа исковал и златен статер на чиј реверс била поставена двоколка. (сл. 7) Натпреварувањето на македонските кралеви на Олимписките игри им било дозволено по настапот на Архелај“. (Македонците почитувале даб-не палма, лавор..., Р.И.)

Дабот бил во врска со Зевс (Македонија, Бригија...), а никако некаква палма.

„Кон следниот податок кој се однесува на фактот дека Филип бил назначен да ги води Питиските игри во Делфи, укажуваме дека неговото назначување било предизвикано од неговото напредување во Грција, што му ја обезбедило позицијата тој да претседава со Питиските игри во 346 г. ст.е. Од летото 352 г. ст.е. до летото 346 г. ст.е. Филип навлегол на Халкидик, го уништил Олинт, ги нападнал Тракија и Тесалија и стигнал до Термопилите. Заради тоа од страна на Атињаните до Филип биле испратени неколку пратеништва со цел да го спречат неговото напредување, од кои последното се случило во 346 г. ст.е. во февруари.

По кампањата на Бизантион во 340 г. ст.е., Демостен и Плутарх пишуваат дека сите грчки градови држави се обединале против Филип, а Македонците и Хелените се спремале за меѓусебна војна. Во 338 г. дошло до отворен кофликт кај Хајронеа, после кој коалицијата на грчките градови била потполно поразена од Македонците. Филип поставил окупациски гарнизони во сите грчки градови што учествувале во војната. Како следен чекор во прифаќањето на поразот било создавањето на Коринтската лига на чело на Македонија, со цел да се спречи напредувањето на заедничкиот непријател. Така старите ривало станале сојузници против Персија. (Значи, Панхеленската идеја на Исократес можела да се оствари, Р.И.)

За улогата на Филип Втори и на Македонците во текот на 4 в. ст.е. најдобро зборуваат ставовите на атинските ретори Демостен, Исократ и Ајсхин, кога ја коментират надоаѓачката сила на Македонија и нејзиниот крал. Уште во 346 г. ст.е. со Атина се појавиле три струи предводени од: Ајсхин и Евбул, кои биле за тактизирања со Филип, Исократ кој бил отворен македонофил и Демостен, огорчен противник на македонскиот крал. Истата година Демостен го подготвил својот прв говор ‘За венецот’, а 344 г. ст.е. ‘Втората Филипика’. (Фил...пл=пр-ија-тел и Хелен, Р.И.)

Со сумирањето на историските референци кај атинските ретори се поткрепува историската теза дека македонската историја била посебна во однос на историјата на Хелените. Демостеновите Филипика се историска супстанца која ги содржи податоците за Филип како македонски басилеус, за македонската басилеја и Македонците. За ставот на Демостен дека Македонците се поинакви во однос на Хелените, го пренесуваме делот од неговите говори каде што тој вели: ‘Не само што тој не е Хелен, не само што не им е сроден, близок или роднина на Хелените, туку тој не е ниту од некаква варварска земја за која некој би кажал нешто убаво, туку е Македонец гибел, Македонец злодеец, а потекнува оттаму од кај што порано ниту чо-

веконожно суштество со некаква вредност не можеше да се купи. Затоа по неговата смет, Атињаните му подигнале статуа на која напишале ‘Ако твојата сила Демостен беше еднаква на твојата мудрост, никогаш Хелада не ќе беше завладеана од македонскиот Арес’ “. (Битолчани/Охриѓани велат. „Але/Аре шо праиш“-Арес, Р.И.)

Да не се изуми дека Демостен бил поткупен од Персијците. Затоа неговата изјава била во полза на таа поткупштина, на која и сè не смее да и се верува. Атињаните биле поморци наспроти Македонците Варвари, а варвари=сточари. Следи во тогашната историја да се подразбира варвари (коњари, говедари, свињари) и овчари. А сточарската наука разликува сточари и овчари- сточарите не биле поморци.

Бидејќи мајкаму на Филип Евридика била Бригијка, следи бригискиот симбол богот Арес=јарес=јарец. Токму со јарецот тн.кирилица од Бригија била пренесена во Истра, а од Солунско глаголицата во Далмација и Венеција. Следи денес во Истра да е прчот, а во Далмација и Венеција лавот. Бригискиот прч бил симбол во Хераклеа Линка-Битола, а Саат-кулата во Битола, од 17 век, Зевс орел со змија, итн.

„Терминот ‘не од ист род’ (οὐχ ὁμοφύλου γένους)⁸ кај Исократ, го изразува односот и перцепцијата на Атињаните кон Македонците и кон нивниот владетел.

Не е јасно што сака да каже авторот на писмото дека ‘Аристотел бил северен Грк’, кога се знае дека во првите бранови на колонизацијата од 6 в. ст.е. Атињаните се населиле на трако-македонскиот брег. Од тие Атињани потекнуваат најголем број граѓани од градовите на овој простор. Аристотел бил по потекло од Атина и затоа зборувал, пишувал и подучувал грчки“. (Дрскост-тој бил Атињанин, Р.И.)

Значи, авторките разбираат граѓани од градови, кои биле поморски, наспроти варварските=сточарските населби. Следи народна разлика: Хелени и Варвари.

Аристотел бил само Македонец. Грчки јазик немало- се пишело на јонски.

„На податокот за Аристотел се надоврзува продолжението на писмото: *Александар го носел со себе низ своите освојувања Аристотеловото издание на Хомеровата ‘Илијада’.* Александар исто така ги ширел грчкиот јазик и култура за учење. Оттаму натписите кои се однесуваат на такви типични грчки институции како што е гимназиумот се наоѓаат дури во Афганистан. Сите тие се напишани на грчки. Се поставува прашањето: зошто грчкиот беше *lingua franca* преку целата Александрова империја, ако тој бил ‘Македонец’. Сите тие се напишани на грчки“.

„Илијада“ не била пишана на атички говор-на него не се пишело- туку на јонски. Коине како јазик за време на Александар Македонски не постоел. Токму затоа на тој јазик нема доказ низ светот, туку на јонскиот и македонските говори=јазици.

„Во последните години од своето владеење Филип ја започнал долго очекуваната, како од Грците, така и од Македонците, света војна против Персија. Во исто време развивајќи ги воените и политичките предиспозиции на македонското кралство, тој не ја запоставувал ниту културата. Во македонската престолнина Пела престојувале голем број уметници, ретори, трагичари, комедиографи и философи од Атина и од другите грчки градови. Таа била базата од која понатаму Александар, синот на Филип, лесно можел да ги реализира сите свои политички и образовни амбиции, па дури и екуменската идеја. Ова бил погоден историски момент балкански-

⁸ Isoc. Phill. 108. други извори Трасимах од Халкедон во втората половина на петтото столетие вели за македонскиот крал Архелај дека е варварин. Clem. Alex. 6.2.17, Ps. Her. Peri Polit. 34-37, Македонците се варвари и најголеми непријатели. Isoc. Phill. 106- 108, упатува на различноста на кралската куќа и народот. (Раса=народ=јазик: расата била бела, народ пелазгиски, а јазик само варварски, Р.И.)

те народи заеднички, да тргнат во освојување на Азија, пред сè поради фактот што Филип претходно ги покорил и обединил сите градови- држави, кои, иако во наредниот период немало клучна политичка улога, продолжиле да бидат светилник на културата, уметноста и философијата. Оваа стара панхеленска идеја на обединување, што со векови била присутна во хеленскиот дух, не ја реализирал Хелен“.

Се истакна: „Во последните години од своето владеење Филип ја започнал долго очекуваната, како од Грците, така и од Македонците, света војна против Персија...“. Па таа „света војна“ била за „Панхеленската идеја“ на Исократес- да се протераат Персијците...-, што ја прифатил Филип, а ја спровел Александар- сè е јасно.

„Во такви историски предуслови во 343 г. ст.е. во Миеза во Македонија на Аристотел му било доверено 13 годишно момче Александар, кое до неговата 16 година и станувањето регент во Пела бил негов ученик. Може да се каже дека Аристотел во трите години на интезивното образование на Александар, делумно успеал во својата замисла да го образува младиот принц според грчките философски принципи. Од една страна, кај Александар под влијание на неговата мајка, епирската принцеза Олимпија, се развил интересот кон мистицизмот, а од друга страна, под влијание на неговиот татко Филип Втори интересот кон прагматичните воени вештини, така што судирот помеѓу овие два интереси бил особено изразен во последната година од заедничките контакти“.(Сè што било во Атина било од Мала Азија..., РИ)

Олимпија не била Епирка- Епир со Нерон- туку само Молосијка. Па таа била во Бригија. Следи таа како Бригијка била змијарка, што важи и за Птоломејците со Клеоптра како последна македонска кралица во Египет. Бригите стапувале во брак во сродство,што се пренесло и во Египет со Хиксите во 17 век кои биле Бриги.⁹ Тие во Египет го однеле бригискиот коњ- во Египет немало коњ. И следи фараоните не биле со закосени очи а погребната кола на фараоните не ја влечеле египетски говеда туку бригиски- нашата буша- според роговите. Со неа континентот бил населен.

Наспроти крвнородство била Семирамида проститутка.Херодот: „за најсрамното во Вавилон,секоја жена во храмот Астарта...мора да се соедини со странец“.

„Од целиот образовно-философски склоп, не успеала да се реализира примарната Аристотелова идеја да воспита обединител на Хелените врз историска подлога на поврзаноста на Македонците со Херакле, од една страна, и со јунаштвото на Ахил од друга страна, но Аристотел успеал да образува обединител и владетел на екумената.Кај Александар е евидентен и уште еден индивидуален елемент кој не го добил од образованието од Аристотел, а тоа е напуштањето на догмата за спротивноста на Хелените и Варварите и реализацијата на нивното обединување. Според Аристотел, Александар требало да ја воздигне славата на Хелада, а наспроти тоа, тој ја воздигнал Македонија и голем број други дотогаш непознати на цивилизациониот свет народи и држави кои влегле во новите хеленистички рамки. Па така дотогашната хеленска култура, дополнета со древните источни култури, станала екуменска. Со тоа ја надминал ширината на погледите на својот учител, особено во реализацијата на проектот за соживот на Македонците, Хелените и Варварите. (карти 1 и 2)“.(Немало етнички=етносни=едносни народи-бил само еден, Р.И.)

Аристотел бил Македонец.Македонците се бореле само за Пенхеленска идеја „Кај Александар во реализацијата на идејата за екумената, преовладувал принципот на космополитизмот, културата и секојдневниот живот. Овој концепт се-

⁹ И кај македонските Баски се стапувало во крвнородство- со зголемил негативниот резус- фактор.

како се должи на неговата личност, но и на философското образование стекнато од Аристотел и особено на идејата за екумената која стагирскиот философ преку македонскиот крал успеал да ја преточи во реалност.

На прашањето зошто грчкиот бил *lingua franca* за тогашниот цивилизиран свет, би одговориле со прашењето зошто шпанскиот, рускиот и кинескиот не се распространети надвор од матичните држави, иако ги зборува голем процент од населението на планетата. Од средината на 20 век, а особено со развојот на информатичките технологии англискиот е најшироко застапен во целиот свет. Александар бил образован на грчки и било нормално да го шири јазикот на литературата и културата, јазик кој тогаш бил прифатен од целиот цивилизиран свет. Јазикот, заедно со космополитизмот, станале најзначајните аспекти на Александровата меѓународна политика“.(Наполна погрешна споредба-европоски народи=јазици немало,Р.И.)

Во време на Александар Македонски не постоел коине туку јонски за Елада.

Грчкиот бил вулгарен коине, а руски тн.старословенски- реформиран коине.

„Откако се набројани сите ‘факти’, авторот на писмото продолжува: Одговорите се јасни: *Александар Велики беше Грк, а не Словен, и Словените и нивниот јазик не беа никако блиску до Александар или до неговата татковина се до 1000 години подоцна. Ова не носи назад до географската област Пајонија. Зошто луѓето кои живеат таму се нарекуваат себеси Македонци и нивната земја Македонија ? Зошто тие зграпчуваат целосна грчка фигура и прават од него нивен национален херој ?*“.

Приск (5 век), кој го опишувал пратеништвото од Константинопол кај Атила 448 година, напишал: (Жителите во Панонска низина, Р.И.) „мешајќи се со разни народи го научиле готскиот, хунскиот и латинскиот, а меѓу себе го говореле својот варварски јазик“ . Без грчки (коине), а со варварски=пелазгиски=тн.словенски јазик.

Во овој 5 век во Панонија сè уште нема неандерталски=мајмунски Словени.

„На следниот одговор дека ‘Александар бил Грк, а не Словен’, мораме да укажеме повторно на недоследниот пристап во писмото. Не може да се постави прашањето дали Александар Македонски бил Грк (Хелен) или Словен, туку дали тој бил Хелен или антички Македонец. Не можеме да не ја констатираме разликата во исказите на проф. Милер, кој на почетокот на писмото вели ‘најголемиот Македонец, Александар Велики’, спротивно на крајот каде што тврди дека ‘Александар Велики беше Грк’ “. (Александар бил Македонец само со тн.словенски јазик, Р.И.)

Авторките и како нив можат да бидат неандерталски=мајмунски Словени.

„За посебноста на античките Македонци постојат податоци кај голем број антички автори кои укажуваат на повеќе разлики кои најмногу се видливи во различната организација на власта и односот на Македонците кон Хелените.

Античка Македонија била прва територијална држава во јужниот дел на централниот Балкан, со централизирана политичка, воена и административна структура. Разликата помеѓу Хелените и античките Македонци е отсликана во државното уредување на првите, организирани во полиси, а вторите со развиен принцип на кралско уредување- монархија. Се смета дека македонското кралство било од конституционален тип, но во исто време и автократство. Сепак македонското кралство ги менувало своите обележја во различни периоди и може да биде поделено на четири главни периоди: период на владеење на династијата на Аргеадите, империјата на Александар Трети, кралството на Антигоните и хеленистичките монархии.

Од скудните податоци во изворите малку може да се дознае за законите и институциите. Се смета дека за време на владеењето на Аргеадите кралството било од конституционален тип. Наследството на престолот, иако конципирано по принцип на примогенитура, отстапувало од ова правило. Всушност, наследникот бил предлаган од македонските првенци, а потоа прифаќан од македонското собрание. Кралската титула се состоела од лично име, татково име и ознака на етничката припадност. Кралските обележја (инсигнии) останале исти за цело време на постоењето на македонското кралство. Тоа била бела лента, каусија (капа), дијадема, порфирна облека, жезол, прстен-печат и парадно оружје (меч, штит, оклоп, кнемиди, шлем). (сл. 24-28) Инсигниите биле наследувани од еден на друг крал. Статусни симболи биле и гробниците, а погребните обичаи имале за цел да докажат дека постои задгробен живот, во согласност со орфичкиот и дионскиот култ. Функцијата на кралот на почетокот биле религиско магиски. Тој бил врската меѓу Македонците и боговите. Обврска била кралот да принесува жртви (простасија/πρωστσια). Потоа постепено кралот добивал военополитички и судски функции. Македонците имале право на апелација кај кралот. Кралото бил сопственик на природните богатства. Во неговата моќ се верувало и по неговата смрт. Нема податоци за деификација на кралевите сè до периодот на владеењето на Александар Трети, кога тој добил божествени почести по освојувањето на Египет, во согласност со египетските обичаи кралот да се почитува како жив бог и потомок на Амон Ра. Правата на граѓаните била опфатена со исегорија (ισσηγορια, право на апелација) и паресија (παρέσια, право на донесување одлуки). Македонците не фигурираат никаде како поданици, туку како рамноправни граѓани. Накртно би го споменале и државните тела, различно од оние на грчките полиси, како македонското собрание, кое го свикувал кралот, а имало судска власт и задача да го прогласи владетел. И благородничките титули покажуваат оригиналност во однос на грчките. Пред сè тука би требало да бидат споменати хетајрите (Ἡταῖροι) кои наверојатно го придружувале кралот и биле негови витези. За време на Филип Втори меѓу хетајрите имало и странци, потоа Филои (Φίλοι) пријатели, кои биле најблиски пријатели на кралот, а имале и судска власт за судење на личности од нивниот ранг. Најзначајни секако биле Македонските Првенци (Протои Македонон/Πρότοι Μακεδόνων), кои го определувале наследникот на тронот. Овие титули се примениле од времето на Александар Трети. (Прои=пријРИ)

Не треба посебно да се укаже на евидентната различност во организирањето на власта, животот, религијата, културата и функционирањето на хеленските полиси, кои се одлично проучени од античките и современите историчари.

Кога се образложува односот на Македонците кои Хелените секогаш треба да се има предвид однесувањето на Филип Втори и Александар Трети во уништувањето на Олинт и Теба. Начинот на уништувањето на овие градови не се карактеристични за меѓусебното војување помеѓу хеленските полиси, иако има примери за сурово постапување со граѓаните во меѓусебни конфликти. Меѓутоа, никогаш пред освојувањето на власта од страна на Македонија над овие простори, немало таква бруталност на уништувањето на градовите и луѓето. За 348 г. ст. е. кога Филип дефинитивно решил да го заземе Олинт, има малку податоци во изворите и во археологијата. Што се однесува до археолошките наоди, при ископувањата во градот пронајдени се голем број стрели и кугли од праќе испишани со името Филип. Изворите даваат малку детали за уништувањето на Олинт, така што се добива впечаток

дека ги премолчувале суровите уништувања, што не се во сооднос со претпоставката дека Македонците биле Хелени. Разорувањето на Олинт било потполно, не само што градот бил опљачкан и срамнет со земја, туку и населението било однесено во ропство. Така, еден од најзначајните градови на трако-македонскиот брег престанал да постои. Слична судбина доживеала Теба во 335 г. ст.е. Во втората година од доаѓањето на престолот на Македонија, еден од најмоќните грчки градови се подигнал на востание против Александар напаѓајќи го воениот гарнизон оставен таму од татко му Филип после битката кај Хајронеја. Во таа прилика биле убиени двајца македонски офицери. За возврат, Александар ја уништил славната тебанска армија, навлегол во градот и потполно го разорил и запалил. Мал број автори пишуваат за страшното и тажно уништување на Теба и кога пишуваат за разорувањето на Теба нивните инфирмации се кратки, ублажени и недоволно прецизни. Меѓутоа, кај Диодор има податок дека биле убиени 6000 Тебанци, а повеќе од 30000 биле одведени во ропство. Градот Теба, исто како што Филип го избришал од лицето на земјата Олинт, бил срамнет со земја од Александар. Единствено биле сочувани храмовите и куќата на поетот Пиндар. (Хајронеја=x ај ронеја=ронеа=сруши, Р.И.)

Сето ова зборува за фактот дека Македонците биле нешто различно од Хелените или дека Македонците не ги чувствувале Хелените за блиски, кога можеле да ги доведат во таква состојба од страдање. Хеленските извори накратко се задржуваат на овие епизоди од славното владеење на Филип и Александар, сакајќи да го реализираат македонскиот однос кон Хелените и самиот лош однос на македонските кралеви кон поданиците. Ова се само едни од најособените примери што ги посилуваат разликите меѓу Хелените и Македонците и што укажуваат дека Македонците и Хелените биле различни народи во блиско соседство, каде што високиот културен развој на Хелада се прелеал во Античка Македонија и низ целиот антички свет, особено со освојувањата на Александар Трети. (Атина презела од други, Р.И.)

По победата над Теба, Александар се спремил за источната експедиција, но не е сочуван нити еден дневник пишуван од генералите во кампањата. Сочувани се делата на Плутарх, Аријан, Куртиј Руф, кои ги користеле дневниците на Аристобул и Птоломеј. Според Аријан, кога Александар побарал да ги води сите Хелени против Персија Лакедајмонците одбиле да учествуваат, укажувајќи дека тие никогаш не служеле под водство на странски команданти. Инаку Хелените не ги викале странци преставниците од другите градови, туку ги нарекувале според името на градот и во секој случај Хелени. (Само еден народ: Филои=Прои=приј а т+ел=пријател, РИ)

На почетокот на источната кампања на Александар во битката кај Граник 334 г. ст.е., Персијците дале мал отпор и брзо биле совладани, а само грчките платеници ги држеле своите позиции. Според едни автори 10000, а според други, 18000 грчки платеници учествувале во битката кај Граник на страна на Персијанците. Голем број од нив биле убиени или заробени и испратени во ропство на тешка работа во Македонија, како казна што не ги почитувале одлуките на Коринтскиот сојуз. Кај Аријан има податоци дека Александар примил пратеници од Атина со молба да ги ослободи Атињаните заробени кај Граник, но тој одбил. (Граника- и=гранка, Р.И.)

Во битката кај Ис 333 г. ст.е., според Аријан, имало 30000 грчки платеници на страната на Дареј. Аријан зборува за расно, т.е. племенско ривалство помеѓу Хелените и Македонците. Бројот на грчките платеници бил далеку помал од учеството на војниците со сојузничката војска на Александар.

Во битката кај Гавгамела 331 г. ст.е. имало платеници Хелени на персиска страна, но и во војската на Александар. Во 330-329 г. ст.е. Лакедајмонците се дигнале на војна против Александар. 'Ним им се придружиле голем број градови од Пелопонез и заедно собрале војска од 20000 пешаци и 2000 коњаници'. Александар го испратил Антипатар на Пелопонез, кој ги поразил, а остатокот од војската се повлекол во Спарта.(Македонци за Панхеленска идеја-Еладците како платеници,Р.И.)

Античките автори (Аријан, Плутарх, Додиор, Куртиј Руф) кои пишувале на грчки и на латински во период од пет векови, покажуваат мноштво историографски и философски позиции на античките автори кои ги определуваат Хелените и Македонците како два издвоени и меѓусебно различни ентитети, чиишто односи биле обележани со значителна антипатија на едните кон другите и со нескриено непријателство“. (Коине само од 3 век п.н.е., што го потврдиле и самите авторки, Р.И.)

Куртиј Руф не бил антички автор- неговата книга е печатена во 15 век н.е.

„Понатаму писмото продолжува со текстот дека: *Древните Пајонци можеби биле или не биле Грци, но тие секако станаа грковидни и тие никогаш не биле Словени. Тие исто така не биле Македонци. Античките Пајонија била дел од Македонската империја. Исто тоа беа Јонија и Сирија и Палестина и Египет и Месопотамија и Вавилон и многу други. Така тие можеби станаа 'македонски' привремено но ниту една од нив не беше 'Македонија'. Крајбата на Филип и Александар од земја која никогаш не била Македонија не може да биде оправдано. Традициите на древна Пајонија можат да бидат усвоени од сегашните жители на тоа географско подрачје со значително оправдување. Но издолжувањето на географскиот термин 'Македонија' да ја покрие јужна Југославија не е можно. Дури во доцниот 19 век, оваа злоупотреба имплицирала нездрави територијални аспирации.*

Одговорот на овој 'аргумент' би бил дека во овој цитиран дел од писмото не постои научна теза за да се добие соодветен научен одговор. Врз основа на обемната аргументација и документација поднесена погоре може да се констатира дека научниот пристап врз проучувањето на историските извори е единственото решение на проблемот“. (Елада секогаш била македонска,обратно само од 1913 год., Р.И)

Во 1830 година била оформена еладска држава со јазикот коине. Потоа бил вклучен и германски јазик...Таа до 1913 година се ширела кон север. Неа и била поклонета Долна Македонија- како и била дадена, така ќе и биде одземена-. Меѓутоа, Горна Македонија со Бригија, Пеонија...со Филип Македонски и била приклучена на Македонија. Следи да се докажува дека Горна Македонија не била македонска е дрскост, а на ваквиот самоволен чин авторките напишале и книга- Македономрски.

Ако имало некоја некаква грчка цивилизација, култура...грчки јазик, денес во Европа и Азија воглавно ќе се говореше таквиот грчки јазик. Бидејќи ништо немало грчко, ниту грчки јазик, денес грчки се говори само во Грција-од 1868 година.

Бидејќи Македонците биле/се најмоќни, нивниот варварски=пелазгиски=тн. словенски јазик и денес е најмоќен. Денес постојат околу 350 милиони тн.Словени.

Бидејќи тие меѓусебно се разбираат,тие биле/се еден народ.Пак, Германците до денес меѓусебно не се разбираат и не се еден народ. Ама тие се обединале во 19 век со германски јазик. Тие успеале да ги разединат тн.Словени од тн.старословенски јазик од 9 век. Огромна разлика меѓу македонските тн.Словени и склавинските =тн.словенски Германци со тракиски традиции цели 10 века. Па ние имаме изроди.

Меѓутоа, ако Македономрските со Македонците се поврзат, ќе бидат појаки.

„Истата мотивација се гледа во школските мапи кои ја покажуваат псевдоголема Македонија, протегајќи се од Скопје до Олимп и со ознаки на словенски. Истата мапа и нејзините тврдења се на календари, налепници, банкноти... кои циркулираат во новата држава постојано од кога таа ја прогласи својата независност од Југославија во 1991 г. Зошто сиромашна земја без излез на море прави таков историски нонсенс? Зошто безобразно ги исмејува и провоцира својот сосед? Како и да сака некој да го карактеризира таквото однесување, тоа јасно, не е сила за историска точност, ниту за стабилност на Балканот. Тажно е што САД го помагнаа и охрабрија таквото однесување. Ве повикуваме вас г-не Претседател да ѝ помогнете- на начин што го сметате соодветен- на Владата во Скопје да разбере дека не може да изгради национален идентитет на сметка на историската вистина. Нашето заедничко меѓународно општество не може да преживее кога историјата е игнорирана уште помалку кога историјата е фабрикувана.

На крајот сметаме дека коментар не е потребен. Евидентно е само дека се сложуваме со фактот дека историјата не треба да биде игнорирана, а уште помалку фабрикувана. Затоа само со силата на делата кои античките автори ги создале пред повеќе од два милениуми имајќи ги предвид сите цивилизациски наслаги и современите проучувања можеме аргументирано да одговориме. Едноставно од цитираните дела секој може да се увери во тоа. Само така историчарите ќе станат на своето поле, без да навлегуваат во политиката и без да ја потсилуваат и така жестоката балканска политичка реторика. На јавноста треба да и се објасни дека со овие толкувања се дефинираат историските извори и се извлекуваат научни тези, а не се решава националното прашање или политички спор“.

Ознаки варварски=тн.словенски биле/се во Елада сè до Олимп,Македонија...

За жал Пелапонез од 14-15 век стана цигански,а Македонија 20 век кавказка.

Р.Македонија(Горна Македонија) се граничи со Долна Македонија,не Елада.

Елада финансира антимакедонска пропганда во светот, а и во Р.Македонија.

Во Р.Македонија, до 1981 година, се велеше „бедна како Грција“. Откога неа ја примија во Европа, таа самата се оплачка- таа сè ќе мора да врати со свои територии. Како што од 1830 година Елада си ги поместуваше границите на север, таа ќе се повлече на југ. Европа, која Македонија ја делеше, нема да ја дели Елада, затоа што таа никогаш и не постоела. Следи сè до 1868 година немало ни нејзин јазик.

Националното прашање и политички спор се само со геноциди,само врз нас.

Македономрските сè до денес живеат на сметка на македонската трагедија.

Следи наслов Црна Атина: демистификација на хеленската култура и цивилизација. Јас насловот го скратив-само како Црна Атина (Атина).(Атина од татко,Р,И)

ЦРНА АТЕНА

„Внесувањето во овој труд на проектот ‘Црна Атина’, остапува делумно од првобитниот пристап на студијата, заради фактот што нема директни допирни точки со Античка Македонија.Токму затоа е поголема и зачуденоста од интересот предизвикан во одредени кругови на македонската научна и поширока јавност, што и ден денес не се прецизно објаснети. (в-н-т: Ватина-Натина-Татина=тат ин а, РИ)

Проектот ‘Црна Атина- Афро- азиските корени на грчката цивилизација’, на проф. Мартин Бернал, политолог и експерт за историјата на Кина од Универзитетот

Корнел, бил најавен како четиритомно издание. Меѓутоа, резултатите од овој проект досега се објавени во три тома, во 1987, 1991 и во 2006 година“. (е=и, Атина, Р.И.)

„Црна Атина“ ја искривува вистината. Бидејќи таа е штетна и за Македонците, објавив книга: „Грците со дворасен јазик на Белци (Пелазги) и Црнци (Семити)“.

„Во рамките на истражувањата на овој проект, М. Бернал ги образложува своите согледувања за корените на хеленската цивилизација, за нејзината историја и историографија, за нејзиното оформување според античкиот и според аријевскиот модел. Тој, врз основа на обемна лингвистичка, литературна и митолошка граѓа, тврди дека во текот на вториот милениум од старата ера, копнена Грција била под политичка доминација на Египет. На нејзината територија имало египетски и феникијски колонии, кои освен што имале влијание, фундаментално ја одредиле грчката цивилизација и култура. Меѓутоа, овие тврдења досега не се доволно потврдени, ниту пак истражени. Тој ја развива оваа теза преку преиспитување на историските и литературните извори, врз база на кој заклучува дека самите Грци ги сметале Феникија и Египет за земји на своето потекло, што исто така нема адекватно присуство ниту во митологијата. Всушност, тој го застапува античкиот модел на потеклото на грчкиот народ и култура. Античкиот модел, според него, е потврден во археологијата и во пишаните извори од хеленските автори. Од оваа точка почнуваат сериозни проблеми: Бернал ги изедначува Египет и Феникија со црна/денешна Африка, а повторно според него, клучна определба на феникијската култура е нејзината семитска припадност. Како е можно да биде ставен знак на равенство меѓу Црна Африка и Семитите во одредувањето на потеклото на Хелените, авторот треба допрва да докаже. Во овој контекст треба да се истакне фактот дека Египтјаните никогаш и не биле третираны како преставници на црната раса. Затоа тешко може да помине тезата дека колевката на европската цивилизација, според своето настанување, е црнечка и семитска, а и самите Грци така се доживувале себеси, бидејќи таквата определба само по себе е двојно контрадикторна“.

Од наводите на авторките се потврдува, Семитите биле само едно: Црнци.

Пак, хеленскиот=повеќебожен јазик коине бил дворасен на Белци и Црнци.

Ова било поради тоа што во Египет со до Месопотамија живееле две раси: бела и црна. За пример биле Сумерите Белци со закосени очи и Акадците (Семити).

„Би сакале да укажеме дека современата наука константирала одредени египетски влијанија на грчките острови и на грчкото копно во третиот и во вториот милениум од старата ера. Имено, постои претпоставка дека египетските доселеници се населиле на Крит во третиот милениум и дека нивното хиероглифско писмо било инспирација за линеарното А критско писмо. Подоцнежните влијанија од Крит врз Кикладите и Хеладската цивилизација исто така имаат допирни точки со Египет. Меѓутоа, туку можеби станува збор само за востановени трговски врски, бидејќи наоди на египетски производи се среќаваат на грчкото копно во текот на вториот милениум“. (Критските хиероглифи во Египет- Тот од Деукалион и Минос, Р.И.)

Египтјаните и Критјаните биле Белци. Се ограничувам на раса=народ=јазик.

„М. Бернал се осврнува на моментот кога се појавила реконструкцијата за потеклото на Хелените, што тој ја нарекува аријевски модел. Поништувањето на античкиот модел тој му го припишува на германскиот историчар од 19 век, Карл Отфрид Милер, кој во своето дело ‘Историја на хеленските племиња и држави’, (1820 г.), ги отфрлил легендите за египетските влијанија врз Хелада. Влијателните

историчари на тоа време ја прифатиле идејата за оригиналната хеленска култура и таа опстојува до денес. М. Бернал потенцира дека отфрлањето на античкиот модел и прифањето на аријевскиот модел било последица на расположението на науката во 19 век, а не резултат на развојот на научните дисциплини, методологијата и новите докази. Тоа расположение ја одредило Античка Грција како извор на европската цивилизација. Наспроти тоа, сите народи во Европа биле третираны низ призмата на расизам и антисемитизам. За опстојувањето на оваа идеја африканските и семитските корени на грчката култура биле заборавени. Но, меѓу научниците од областа на античките истражувања оваа теорија е нападна и детално искритикувана заради нејзините појдовни основи и методолошките постапки.

Суштинската забелешка околу која се согласни компетентните експерти се однесува на неговиот приод кон појавата за кои зборува: потеклото на културата, промените и надворешните влијанија, начините на кои овие процеси се отсликуваат во митологијата, пишаните извори и археологијата. Со критиката на аријевскиот модел, тој всушност запаѓа во истата теоретска замка, дека припадноста кон еден народ е механичка и еднозначна и непосредно се отсликува во материјалната култура. Доминантните култури вршат пресудно влијание на инфериорните и само така се доаѓа до големи пресврти. Митологијата содржи непобитни историски вистини, а пишаните извори објективно и точно ја пренесуваат стварноста. Така супериорната хеленска култура, под чии влијание се нашле сите нејзини соседи, во ‘Црна Атена’ всушност е само замената со египетската доминантна култура. Ова а priori не покажува дека египетската култура е црнечка, иако Бернал се обидува Египет да го изедначи со црна Африка, неговата култура и цивилизација никогаш не биле поистовестувани со Африка од најголем број истражувачи, туку со медитеранскиот културен комплекс. И самите сочувани престапи на божества, фараони или пак луѓе од народот не покажуваат расна и генетска сличност со припадниците на црна Африка“.

Египтјаните биле Белци, а староегипетски дворасен јазик на Белци и Црнци.

Бидејќи коине бил наследник на староегипетски, еладскиот бил коински јазик.

„Критиката кон аргументацијата на М. Бернал е речиси едногласна, но меѓу истражувачите на антиката во последно време има дискусии и тенденции за дистанцирање од влијанието на погледот на светот, кој бил доминантен кај културната и политичката елита во 19 век. Оттаму произлегува и политичката обоеност на ова дело и ја става античка Грција (како тема) во центарот на политичките судири со непосредни последици врз денешницата. Делото на М. Бернал добива политички контекст уште кога се појавува. Со воодушевување е прифатено од екстремни крила на црнечкото движење во Америка, а левичарските медиуми во Британија го прогласуваат за исклучително важно.

Тоа би било сè накосо околу тезите и противтезите во опкружувањето во којшто живее и работи М. Бернал, каде што постои отворен културен дискурс и каде што сите теории и тврдења во ‘постмодерниот контекст’ се равноправни и легитимни и тие се побиваат или се отвораат нови теоретски гледишта.

Но, да се вратиме на контекстот на објавувањето и промоцијата на ова дело кај нас. По повод објавувањето на книгата ‘Црна Атена: Афроазиски корени и класичната цивилизација- том 1. Фабрикација на античка Грција 1785- 1985’ од Мартин Бернал, на која присуствуваше самиот автор и дел од македонската научна јавност, беше организирана трибина под наслов ‘Македонија меѓу античкиот и аријевскиот

вскиот модел'. Трибината беше организирана од Институтот Евро Балкан, откако истата била одбиена од Универзитетот Св. Кирил и Методиј и МАНУ.

На оваа трибина М. Бернал накусо ги презентираше своите согледувања за потеклото на античките Грци, грчката цивилизација, историја и историографија. Ги образложи и античкиот и ариевскиот модел со кои, како што споменавме погоре се занимава во рамките на својот проект. (Еладскиот јазик има црнечки зборови, Р.И.)

Организаторот на трибината, сметаше дека таа е придонес во добивањето одговори на актуелните прашања 'кои сме', 'каде сме' и 'на која страна треба да продолжиме'. Трибината водеше во правец на прикажување на западната наука како проариевска и како тенденциозна во извртувањето и присвојувањето на македонските цивилизациски придобивки. Преиспитувањето на кое се инсистираше на конкретната трибина од страна на учесниците, ја покажа само нивната несигурност и нервоза, бидејќи етничката припадност не зависи од генетскиот код, а и понудениот модел е малку или воопшто применлив во примерот на Античка Македонија. Кој сме, што сме, каде треба да се движиме во еден поширок контекст е социолошко и културолошко прашање. Македонците се народ со јасен идентитет и тој да опстои, не се потребни барања по несигурни антички корени. Како народ сме рамноправни со сите други големи и мали народи во светот". (Раса=народ=јазик, Р.И.)

Авторките истакнаа: „Македонците се народ со јасен идентитет и тој да опстои, не се потребни барања по несигурни антички корени“. Каква дрскост и невоспитаност, според нив, што важи и за други изроди, Македономрци, ние сме биле Словени. Авторките не наведија ниеден доказ/наод дека на Балканот се населиле посебен народ Словени. Ако тие, и било кој друг, пронајдат, итно се за најголема награда. Што се однесува за јазикот, античките Македонци говореле варварски=пелазиски=тн.Хомеров=тн.Платонов=тн.словенски јазик. Дека авторковиот јазик, на кого тие ја напишале книгата на која давам одговор, бил/е само варварски јазик. На тој јазик било името на реката Вардар, на градот Кичево и се друго- доказ во книгата Историја на македонскиот народ, од која во моите претходни книги го наведив.

Исто така, тие пишат: „Како народ сме рамноправни со сите други големи и мали народи во светот“. И ова не е вистина, затоашто само ние сме уништени, поделени, раселени и од своите огништа истребени. Дури во овој слободен дел, Р.Македонија е истребено селото од Македономрци, се развива северниот дел на Р.Македонија а другите делови се раселуваат од Македономрците, место да се вработуваат Македонци се вработуваат колонистите од Косово која се граничи со Р.Македонија, дело на НАТО, а таа врз Македонија изврши агресија во полза на 100% колонисти Албанци (90% азиски Арнаути=Геги и 10% Шкиптари=Тоски), и само ние Македонците во светот немаме своја национална држава- во Р.Македонија има повеќе Македонци отколку Французи во Франција, Шпанци во Шпанија, Шкиптари во Шкиптарија, ш=с, Еладци во Елада=тн.Грција, а САД е повеќерасен „казан“ итн.

„Заради нејасната, и недефинирана, и незадоволителниот, од научен аспект резултат на крај од оваа дебата, овој настан се вбројува во серијата настани, кои имаат популистички карактер, и како што одминува времето, само покажуваат дека имаат малку допирни точки со науката и научната етика“.

Место авторките своето познавање и искуство да го вклучат во полза на македонштината, од лични побуди неа ја разградуваат. Сите заедно сме многу појаки.

Како што е грешка со делото на Бернал, авторките ја оспоруваат историјата.

„Уште еднаш да потсетиме дека генерално, М. Бернал се занимава со преиспитување и со уривање на старите историски митови и се обидува, не многу успешно да изгради некои други и нови парадигми. Дел од македонската историска наука веројатно сметаше дека токму ова дело може да биде силно оружје во борба со нашиот јужен сосед, но таков резултат немаше, бидејќи појдовна основа за тоа не постои“. (Исто и за авторките со нивните Словени против нас, Македонците, Р.И.)

Авторките не смееле да го прифатат политичкиот поим Словени на берлинско-виенската школа, затоашто Школата е 100% фалсификатор. За доказ е следниов навод, дека Склавини=тн.Словени имало до реката Рајна, а нив Бонифација (8 век) како најгадна и најодвратна раса ги истребувал. Исто така, во Германија Склавини=тн.Словени останале дури и во 19 и 20 век. Наспроти ова, во Македонија Склавините се појавиле во 6 век н.е., а исчезнале во 836-7, оти дотогаш се споменуваат- види Антолјак. Значи, во Македонија Склавините се родиле и 9 век умреле.

Канибалистичка Европа била населена со Бриги и Македонци- Римско доба.

Во неа живеел мајмун=неандертал кој во канибалистичка гозба се истребил. Тој со човекот не се парел и како вид неандерталот не оставил наследници. Па затоа никогаш немало некаков народ Словени кој би живеел во неандерталска Европа.

„Заклучокот што го изнесовме неколку пати погоре во текстот само покажува дека само со сериозен научен пристап, може да се одговори на сите претпоставки и искажаната теза. Што се однесува до теоријата на М. Бернал, која во основа е револуционерна, истата има многу празнини кои треба да се пополнат. И кога на крајот контрадикторното семитско и египетско потекло на Хелените би се докажало, тоа не би имало допирна точка со црна Африка, а уште помалку би влијаело на заклучоците за Античка Македонија“. (Еладскиот јазик е дворасен-и на Црнци, Р.И.)

Нема тези, ниту теорија, туку Македонците биле бели со тн.словенски јазик.

Се извинувам, што на ваков начин водам расправа-ние Македонците меѓусебно да се расправаме. Иако во канибалистичка Европа никогаш немало народи, тие во последните векови си напишале истории, како што си сакале, дури и нас ни ја напишале, а тие биле само канибалисти, не знаеле за лајца и вилушка, никако нужници, како кучиња вршеле нужда- арапски извори. Да завршам дрско со моите Баирчани, Битолчани-тие за покондирениот велеле: „со кочанка си го бриши газот“.

Дури тие Дивјаци, Континталци, создале држава Елада со Цигани од 14- 15 век и Кавказци во 20 век кои говореле само турски. Исто така, Албанија дворасна држава на азиски (кавказко- црноморски) Арнаути и бригиски Скиптари, со скитарски јазик со висок удел на монголски зборови. Тие со тоа не завршиле, со својата НАТО врз Србија извршиле инвазија а во Р.Македонија агресија: нова исламска=турска албанска држава Косово, Рамковен договор во Р.Македонија кој во светот важи само за Македонците. Тие Дивјаци биле и останале само убијци, арамишта...

Значи, борбата на Католичката црква од 1071 година сè уште недозавршила.

ЗАКЛУЧОК

„Република Македонија го живее моментот во кој историската наука зазема особено значајно место. Историчарите се во активен однос кон општеството и времето во кое живеат. Дел од нив не можат да опстојат вон условите под кои работат и не се имуни на стереотипите и предрасудите. Историската наука во Македонија е

под влијание на моменталната состојба, политиката и идеологијата и често се случува историчарите да го користат минатото за цели поврзани со дневната политика. Од таквото нивно делување произлегува наменски интерпретирана историја, која се однесува на потеклото и континуитетот на народите што живееле на овие простори. Затоа е потребен критички историски дискурс на прашањето од националната историја и дистанцирање на историчарите од политиката на моментот“.

Моментот на политичкиот поим Словени трае со векови-не миговит во трен.

„Во ситуација кога ќе се сумираат резултатите од ‘антиквизацијата’, поточно кога ќе се проценуваат последиците од овој процес, не би сакале да се најдеме на списокот на неодговорните и затоа пристапиме со критички однос кон проучувањето на античките извори, со што повторно укажуваме дека проучувањето на античката историја треба да им биде оставена на историчарите“.(Антимакедонски,Р.И)

Антиквизаторска историја била на авторките. Па таа е само антимакедонска.

И Македонците да си ја напишат својата историја-со извори до со 15 век н.е.

„Воведувањето на името и личноста на Александар како клучна појдовна точка во поврзувањето на современиот македонски идентитет со античкиот, доведе до поистоветување на дел од македонскиот народ со грандиозниот лик на Александар граден низ долговековните истории на Исток и Запад. Ниту дваесетичетири вековниот јаз од смртта на Александар до доаѓањето на Словените на овие простори не ја намали желбата и настојувањето за идентификација со славната лоза на Аргеадите“.(Филип и Александар биле Македонци само со тн.словенски јазик, Р.И.)

Да со ...Филип, Александар...тн.Скендербег..., но не со лик на неадертал, чиј череп бил на одраснат цицач,и на сите други видови мајмуни-на човекот е фетален. И на човекот се развивал мозокот, не мајмунските и на неанерталските историчари.

„Александар стана ‘национален херој’ на Македонија, што понатаму доведе до националистички изблици во изразувањето на идентитетот, што е спротивно на суштината и идејата на целокупното негово делување и живеење. Александар во текот на неговиот краток и исполнет живот се посветил на реализацијата на космополитската идеја, што е евидентно од неговото образование и од неговите дела во подоцнежните фази на живот“.(Затоа за срамота е само во Македонија да не е, Р.И.)

Името Филип, Александар... било и е масовно во Македонија,но не во Елада.

Името Македонија секогаш кај нас била Македонија- Елада без Македонија.

„Неговиот учител Аристотел, теоретски основач на екумената, кој според своите философски принципи, ја обединил целокупната вселена во една држава со врховен бог на чело, всушност размислувал најмногу околу политичкото обединување на сите Хелени. Така обединети, тие би можеле да завладеат и да бидат над сите останати народи. Подготовката за таквото остварување на идејата за екумената, Аристотел ја видел во можноста на воспитувањето на Александар, кој треба да ги обедини Хелените во остварувањето на нивната голема улога.За таа намена,Александар бил воспитуван во долгата традиција на хеленските духовни вредности, на хеленскиот политички живот и политичката теорија. Врската на Аристотел со старите философи од хеленската школа одела од Сократ преку Платон до Аристотел. Но овој однос на ученик и учител не може да се објасни само со едноставен факт што Сократ бил учител на Платон, Платон учител на Аристотел, а Аристотел учител на Александар. Иако бил Платонов ученик, Аристотел многупати се конфронтирал со него. Целокупниот негов философски опус содржи перманентен крити-

чки дијалог со Платон при што ја истакнува онтолошката некохерентност на Платоновото учење за идеите“.(Хелен- Хелиос: Саргон македонски 16 зраци...Јапон, Р.И.)

Цел е, ученикот треба да го надмине учителот. Платон не бил негов учител.

„Врската на Аристотел со македонската кралска куќа траела од поодамна. Неговиот татко, роден во Стагира на Халкидик, бил пријател и лекар на кралот Аминта Трети, таткото на Филип Втори. Во 348 г. ст.е., по смртта на Платон, на чело на академијата дошол ученикот на Платон, Снеусип, што било причина Аристотел да замине од Атина и извесно време да живее во Мала Азија и на Милитена, каде што работел заедно со Теофраст. Дури во 343/2 г. ст.е., дошол во Македонија и го презел воспитувањето на Александар. Аристотел му го покажал патот со главните обележја во философијата на 4 в. ст.е. ‘желба за систем и синтеза’. Александар пак, бил синтетичар sui generis, бидејќи бил синтеза од енергијата на својот татко и полуварварката мајка која го чувствувала култот на Дионис“.(Македонци,Р.И.)

Полуварварин по родител бил Фокас (602-610) од династијата на Јустинијан. А пак, Јустинијан било тн.словенско, што го наведувале и тн.словенски автори. Тој бил Варварин=тн.Словен, што важи и за неговиот хроничар Прокоп=про коп=коп... Исто било за Карпатите, име на остров Карпати во Егејско Море. Па и Заткарпати...

„Реализацијата на идејата за екумената кај Александар навистина започнала со освојувањето на сите дотогаш познати држави и територии на Истокот, но овие освојувања не биле со намера да бидат потчинети освоените народи, туку според Александар да бидат ослободени од источните владетели. Следниот чекор бил пласирањето на хеленската култура и просвета во земјите на Истокот и признавањето на религиите и обичаите на основните народи, што всушност ја претставувало долго посакуваната синтеза на Истокот и Западот, според идејата на Аристотел, што Александар ја применил во пракса. Но, разликата на начинот на размислувањето помеѓу учителот и ученикот се однесувало најмногу на третманот на освоените народи. Аристотел сметал дека Александар треба да биде водач на Хелените, а господар на Варварите, додека Александар повеќе сакал да биде владетел на сите во една голема заедница. Доказ дека во таа намера успеал е фактот што по неговата смрт хеленистичките држави не се распаднале, туку останале да постојат уште неколку векови се до римското освојување“.

Панхеленската идеја била Исократова- ја спровеле Филип...Александар...Во нивно време немало хеленски јазик, коине- народот говорел варварски=пелазгиски.

„Можеби вистинскиот пат на приближувањето до размислувањетио на народите на Истокот Александар го остварил со почитувањето на нивните религии и култови, со принесување на жртви во нивните храмови и градење на нови, онаму каде што тие биле разрушени. Со прифаќањето на Фаронската традиција да биде син божји, тој станал далеку повеќе од македонски крал и водач на Коринтскиот сојуз. Во Вавилон повторно го подигнал Мардуковиот храм и станал наследник на персиските кралеви. Со овој гест, во една голема заедница влегле македонската идејна и воена енергија, хеленската култура и просвета, далекувидната традиција на египетските фараони и богатството на персиските кралеви. Сите тие компоненти ја создале новата Александрова екуменска држава, прва и единствена од тој вид, голема, мултиетничка, мултикултурна творба која опстојувала долго време“.(Амон=Брав, Р.И)

Александар Македонски се убедил дека тн.Олимписка митологија стигнала и во Индија, каде покрај темни Индијци живееле и Белци од ист род како неговиот.

Нивниот јазик, според авторите, бил тн.словенски- варварски=пелазгиски.
Според авторите, Персијците и Египтјаните имале тн.словенска митологија.
За наведеното и друго, што не е предмет на книгава, во моите други книги.

„Само Александровиот гениј бил во состојба да го испланира и реализира проектот за една голема светска екуменска империја, која започнала во македонското кралство од идејата на неговиот татко Филип Втори. Македонија во негово време станала сила, која за време на Александар Трети се проширила до границите на тогаш познатиот свет. Покрај освојувачкиот налет и државнотворниот елемент на Александровата екумена, новиот историски период што настанал со и по неговото владеење, овозможил развој на научните и истражувачките дејности. По неговата смрт опстојале кралствата основани од неговите војсководители: кралството на Птолемејците во Египет, кралството на Селеуките кое се простирало на просторот на Месопотамија, Сирија, Иран и Мала Азија, кралството на Антигоните во Македонија, Тракија и Тесалија. Сето ова што Александар не успеал да го реализира во своите освојувачки и екуменски планови, го реализирале неколку векови подоцна Римјаните. Римската Orbis Terrarum, во периодот меѓу 1 и 3 в. н.е. се смета за продолжување и проширување на Александровата екумена со освојувањето на западниот дел на Медитеранот се до Германија и Британија“. (у=у, Еумен=е умен, Р.И.)

Жителите на Балканот, до 1809 година Македонија, ја вообновиле Македонија, престолнината Рим ја пренеле на Балканот, и со друга помош го рушиле Рим.

„Ретко дека некој во антиката, средниот век, па се до денешно време не слушнал за големите освојувања на младиот македонски крал. Неговата слава и популарност освен во Античка Македонија и Хелада и на целиот простор на средна Азија, траеле долго по неговата смрт. Под името Искендер влегол во персиската поезија, како и во топономастиката на голем број региони на патот на неговите освојувања. Од седумдесетте града кои биле освоени во неговите походи и населувани со ветерани од неговата војска, дваесет го носеле неговото име. Неговата популарност во исламскиот и христијанскиот свет ја пренел средновековниот роман ‘Животот на Александар Македонски’ (Александрида), што бил преведен на многу јазици“. (Такво било и делото на Квинтиј Руф- печатено само во 15 век н.е., Р.И.)

Со Александар секој се гордее, за Македономрсците само не Македонците.

„Како од космополитските тежненија и желбата за обединувањето на светот се стигнува до теснограда употреба на овој голем историски лик, кој припаѓа на целата светска цивилизација во различни хронолошки периоди ? Затворањето на оваа историска фигура во тесните рамки на националните истории е непримерно за процесите и јакнењето на современите општества“. (Амон исто како Зевс=Бик, Р.И.)

Александар им припаѓал и на Пелопонеските Цигани (Индијци), Кавказците од 20 век колонизирани во Долна Македонија, на кавказко-црноморските Арнаути од 19 век и одродени бригиски Скиптари, но не само на античките=етничките Македонци со варварски=пелазгиски=тн.Хомеров=тн.Платонов=тн.словенски јазик. А иако тн.словенски јазик бил и илирскиот, според авторите, Александар Македонски како Илир им припаѓал и на азијатските Арнаути со висок монголски удел- а и тие станале Илири. Само тие до денес за Белците=Пелазгите се само монголски типови.

„Александровата космополитска идеја може да се искористи во концептот на космополитска нација на 21 век. Тоа може да помогне во одговорот на прашањето која е улогата на нацијата во космополитскиот свет. Во развојот на нации-др-

жави во минатото не постоеле јасни граници, туку неодредени рамки. Подоцна границите станале прецизна линија нацртани на мапи, кои ја означувале територијата на нацијата и секое нивно нарушување се сметало за напад на интегритетот на нацијата. Денес, државите повторно почнуваат да имаат рамки наместо граници. Тие стануваат рамки заради нивните врски со другите региони и заради нивната вклученост во транснационални групирања од различен вид“.(Македонци има едни, РИ)

На таа космополитска нација- европската- од 21 век Циганите и Албанците, колонизирани во ...Р.Македонија во 19 и 20 век, не им се потребни, во авиони... ги натоваруваат како добиток и ги враќаат назад во ...Р.Македонија, а никако во Азија.

„Денес во современото живеење се судираме со два базични концепти: глобално граѓанство и национализам. Национализмот смета дека нацијата е една и неделива, но и таков концепт е јасно дека сите нации без исклучок се мешани нации. Нацијата не е природно зададено и без разлика колку далечни врски тие имале со нивните поранешни етнички заедници, нациите се продукт на релативно новата историја. Сите тие биле создадени од различни културни конституенти. Културните елементи го создаваат понатаму културниот идентитет на народите кој игра улога во нивното дефинитивно осознавање.(Не кажаа уште-Коминтерновска нација, Р.И.)

Затоа, она што е можеби најсуштествено и врз основа на што би можеле да бидат формирани нашите заклучни согледувања е значењето кое историската наука во Република Македонија треба да го насочи кон културата и кон културниот идентитет на македонскиот народ. (Еладската нација е циганско- кавказка нација, Р.И.)

Културата и културните обележја се тие кои ги определуваат популациите и племенските организации уште од периодот пред да бидат дефинирани во одреден народ. Материјалната и духовната култура заедно ја сочинуваат базата/фундаментот на одредена групација кога станува збор за дефинирањето на нивната припадност. Особеностите како што се начинот на погребувањето, оружјето и накитот ги определуваат племенските обележја во праисторијата и раната антика, правејќи ја секоја племенска организација посебна и различна од другите. Начинот на организирање на власта и начинот на организирањето на војската од една страна, а од друга страна, философијата, реториката, литературата и посебната материјална култура ги разликувале Македонците од Хелените во антиката. Во подоцнежните векови со прифаќањето на културните вредности од населението на овие простори, Словените и културно станале поблиску до овој дел на Балканот, откако веќе етнички се приближиле“.(Ништо тн.словенско-без индиска бузука сè до 15 век н.е.,Р.И.)

Авторките многу се измачиле, и не нашле никаква разлика меѓу Македонците и авторковите Словени. Следи тие истакнаа: „...Во подоцнежните векови со прифаќањето на културните вредности од населението на овие простори, Словените и културно станале поблиску до овој дел на Балканот, откако веќе етнички се приближиле“.

Значи,Македонците и тн.Словени биле блиски,„етнички се приближиле“.

Понатаму, книгата веќе завршува, авторките на навеле наоди на тн.Словени.

„Развојот на културата на Македонија во времето на националромантизмот, кога е и одбрано името за одбележувањето на еден народ со посебен јазик и обичаи, бил преодоминантен во разбирањето на посебноста. Музиката, начинот на облекувањето (носијата), религијата и верувањето, целокупната материјална култура, заедно со јазикот и обичаите го одредиле културниот простор каде што се дефинирале Македонците.Затоа и проучувањата на историјата би требало да биде насочена

во тој правец. Не треба да се бараат проценти за етничка припадност, затоа што временскиот распон од два милениуми е многу долг период за прецизно одредување на припадноста, туку културата и културниот супстрат треба да бидат база во проучувањата. Особено просторот на Македонија кој бил трансферзала на Истокот и Западот, Северот и Југот, цел на многу освојувачи, кои помалку или повеќе биле во состојба да ја променат етничката структура, или барем да извршат определено влијание. Гледано од тој аспект изгледа непотребно да се зборува за етногенезата и ДНК анализи“. (Тие не пишат, за светски автори антички=етнички Македонци, Р.И.)

Авторките истакнаа: „...Музиката, начинот на облекувањето (носијата), религијата и верувањето, целокупната материјална култура, заедно со јазикот и обичаите го одредиле културниот простор каде што се дефинирале Македонците...“. Тие биле истоветни на античките и етничките Македонци. За ова пишувам во моите книги, што важи и за други македонски автори. Пак, ние се повикуваме на автори.

Со ДНК се потврдува дека Македонците се блиски на Медитеранците, но никако со Подунавјето од каде во Македонија се преселиле неандерталските=мајмунските Словени. Меѓутоа, никако со Заткарпатите или западно од нив. Токму затоа авторковите Словени, што важи и за други автори низ светот, биле/се 100% лага.

„Денес сите европски народи својот идентитет го базираат на својата култура. Затоа културниот идентитет е една од клучните точки на агендата за делување на сите европски земји. Ако се има предвид фактот дека со влегувањето во Европската Унија, сите држави и народи се откажуваат од дел од сопствениот идентитет, особено е важно дома, кога се одредува посебноста на еден народ, таа културна база да биде сочувана. Во современоста за припадноста кон еден народ најважно е чувството. Ние сме тоа што се чувствуваме. Кога се чувствуваме како Македонци, тоа чувство никој не може да ни го одземе. Во историјата примери за чувството за идентитетот има многу, дури и во нашето поблиску минато. (Исто важи и за Елада, Р.И.)

Затоа во светот сè повеќе се напуштаат етногенетските теории, бидејќи чувството за припадност, културниот идентитет и јазикот како дел од тој идентитет, на секој граѓанин во современите држави се клучни одредници за неговото постоење и опстојување“. (Балканот е еладски, турски и албански, а 0% македонски, Р.И.)

Ние, Македонците сме свои на своето во Македонија. Токму затоа ние, Македонците, ништо немаме со Подунавјето, никако Заткарпатите. Тие се населиле во најново време. Следи Киев бил создаден само по 6 век н.е., а Новгород и Москва се уште помлади. Не случајно, во Русија, Подунавјето..., Македонија..., и Каменот од Розета се најдувале исти знаци со исти значења-па тие биле само на еден ист народ.

„Чувството на припадност и културниот идентитет треба да бидат модел и во формирањето на свеста за опстојување на Македонците. Затоа институциите во Република Македонија треба да помогнат и да се насочат во проучувањето на културните вредности на овие простори, кои треба да се вклопат во историските проучувања на историјата на Република Македонија“. (Истото важи за сите во Европа, Р.И.)

Институциите на Р.Македонија се во полза на други, исто како и авторките.

„Проучувањето на историјата е сериозна научна задача на секое општество. Преку истражувањето на минатото стручната и пошироката јавност ги осознава цивилизациските дострели на поранешните народи и општества од овие простори и ги восприема нивните вредности. Меѓутоа, историската наука и покрај нејзиното големо значење не може да стигне до заклучоците кои би помогнале во дефинира-

ето на значајните историски сегменти од минатото. Затоа, во европски и во светски рамки повеќе децении наназад, присутен е интердисциплинарен пристап во проучувањата кој овозможува сестрано и од повеќе агли да се третира одредена научна материја. Во случајот на историските проучувања, освен археологијата, епиграфијата, лингвистиката, нумизматиката, особен придонес би дале е етнографските и социолошките проучувања кои би помогнале во создавањето на една сеопфатна слика на општеството кое се проучува. Различните аспекти на проучувањата веќе дале резултати на светски рамки, комплексните мултидисциплинарни истражувања да допрат до навидум безначајни аспекти на едно општество. Имајќи ја потполната претстава за збивнувањата, гледано од различни ракурси, се создава слика најблиска до секојдневниот живот на минатите општества и периоди. Мултидисциплинарниот пристап на тој начин придонесува до создавање на пообјективна перспектива и за самите истражувачи“. (Истото важи за цела Европа..., Р.И.)

Македонците не биле од Свемирот или Утробата туку само од Македонија.

„Гледано пак подетално, еден историчар особено при проучувањата на антиката и на средниот век мора да знае да ги користи пишаните извори како и резултатите добиени од истражувањата на материјалната култура. Тие понатаму придонесуваат во дефинирањето на голем број општествени аспекти. Фокусирањето на културниот идентитет и интердисциплинарниот пристап како современи аспекти на историските проучувања ќе овозможат македонската наука да даде соодветен придонес во современите општествени текови“. (Без верување на наука по 15 в.н.е.,Р.И.)

Бидејќи нашите не дошле од Подунавјето и Заткарпатите, сме домородци.

Културно право е да бидеме она што сакаме. Па образложувам со Германци:

Франките преведувале од латински јазик на склавински, како што бил и на Цар Самуил. Самоиловата царска област била наречена Склавина Тоа било во времето на царот Хајнрих II (1.002-1.024 година). Тогаш се споменувале: Roma, Galia, Germania и Sklavinia. Склавини имало до река Рајна, а Самуил управувал Склавина.

Меѓутоа, иако Рим си водел своја политика, тој православниот христијански правец го означил со Склавина. Токму Склавините до реката Рајна била управувани од Цариград, во кои имало и повеќебожци=Хелени со балкански традиции и обичаи. Овде е видливо дека постојат области Рома, Галија и Германија. Следи Галија била западно од реката Рајна, а Германија источно. Се потврдува, Германија била Склавина. Затоа во неа се говорело само венетски=склавински=тн.словенски.

Имало Склавини до реката Рајна со тракијски традиции...Според Густав Вајганд, името Герман било тракиско. Пак, Герман било тн.словенски Бог. Ова не е сè, дека Германците биле само Балканци. Следи и Теути од Теута- илирска кралица. Кога нашите тн.словенски браќа Германци, со 100% балканско потекло, не сакаат да бидат некакви Словени,најодвратна и најгадна раса, и ние не мораме да бидеме.

Македонскиот заклучок е на стр. 89- 95, а на англиски јазик стр. 97- 106.

Следат илустрации со карти за време на Александар Македонски. На нив северно од Дунав и Црно Море никаде нема живисуштества Словени- тогаш сè уште никој не пишел за свемирските леталици ниту имало длабинско дупчење во утробата на земјата. Значи, за време на Александар Македонски немало Словени.

Во илустрациите се наведени разни монети, на две страни (112-113).

Па на стр. 114 Менада, бронзена фигурина, архајски период, Тетово; Пелика, 4 в. ст.е. Демир Капија (Два Сатира ја бркаат Менада) и стр. 115 Хидрија, (сад

за вода) насликана од атичкиот сликар Медијас 400 г. ст.е., Демир Капија (Сцена од култот на Дионис).

Стр. 116 е карта со пеонски племиња во време на Тројанската војна 13-12 в. ст. е., јужно од Велес сè до со Солун, со источниот дел на Пелагонија...

Стр. 117 карта за пеонски племиња во 6 в. ст.е., во Пелагонија е Еригон- северно Дериопес. Западно од него се Бригои-северно од Преспанско и Охридско Езеро. Јужно од Пелагонија стои Линкестаи, а под него Македонес итн.

Стр. 118 карта за пеонски племиња во почетокот на 5 в. ст.е.. Во неа Македонес од јужно на Линкестаи веќе се протега до со Солун.

Стр. 119 карта на Пеонското кралство, Долна Македонија била Македонија.

Стр. 120 карта на Пеонското кралство за време на владеењето на Аудолеон (315-286/5 г. ст.е.)- Македонија била до Демир Капија.

Стр. 121 Пеониа по 279 г. ст.е. за време на владеењето на Леон и Дроион. Во неа Македонија е преставена до јужно од Стоби.

Нема следна карта за до Скопје или посеверно, каде живеел еден ист народ.

На кориците постои една карта. И на неа ги нема Словените- без Словени.

Бидејќи Македонија била до реката Дунав, а за ова Србите имаат свое народно творештво, препеано на српски јазик, Србите и Бугарите биле Македонци, само не антички=етнички, туку северно Македонци. Ова самите Срби и Бугари го потврдуваат, кога тие пишат, во Македонија се говорел старосрпски/старобугарски, до Крушевац средносрпски и во Шумадија, меѓу Крушевац и Дунав, новосрпски. Па токму како подунавски биле создадени самата Србија и Бугарија. Кај Јован Цвиик место српски стои: старо-, средно- и новоштокавски. Ама исто и за ритамот 7 осмини.

Стр. 122 е диадема, позлатено сребро (македонската кралска куќа), 4 в. ст.е. и железен меч украсен со злато (македонска кралска куќа) 4 в. ст.е.

Стр. 123 железен оклоп украсен со злато (македонска кралска куќа) 4 в. ст.е. и чифт позлатени бронзени кнемиди (македонска кралска куќа) 4 в. ст.е.

Па кратенки стр. 125- 126 и библиографија стр. 127- 138, и извори со индекс.

Иако авторките многунешто си напишаа за мајмунските Словени, од нив тие ништо не докажаа. За да се докаже мора да има само доказ/наод. За најброниот европски народ Словени нема ни еден доказ/наод, дека таков постоел. Значи, тој бил само обласен=склавински. Ако Склавините би биле народ мора да има и провинциски на латински, тематски на коине и сатрапски на (старо и ново) персиски. Бидејќи такви народи никогаш немало и склавинските народи не можело да има. Следи нивниот јазик бил само еден: варварски=пелазгиски=тн.словенски- македонски.

Велам мајмунски Словени, затоа што за Македонците човекот не потекнал од мајмун. Тие тоа го докажуваат само со парење- ако се добие нивни меѓупроизвод, тогаш човекот и мајмуните биле блиски. Никој до денес меѓу човек и мајмун-и не доби потомство. Па коњот со магарето се поблиски отколку човек со мајмуните.

Да не се изуми, дека преселбите биле само со домашни животни (говедо, коњ...). А на Балканот нема континентално домашно животно (говедо, коњ...). Напротив, домашните животни (говедо, коњ...) во континентот, вон Балканот, се балкански. Значи, Континенталците се Балканци. А сè до 20 век немало чартер летови.

На Балканот има наоди на Авари, Готи, Бугари сè до Арнаути (Черкези, Татари...), но не само на Словени. Токму затоа никогаш немало посебен народ Словени

Бидејќи досега нема никаков наод, секој пронајдувач е за Нобелова награда.

Па токму затоа Словени северно од Дунав и на Балканот како народ немало.

Луј Леже (1843- 1924), во 1901 година, пиши: „во еден старословенски превод на легендата за Александар Велики, која е навел Афанасиев, зборот Перун е превод на грчкиот Зевс“. (Зевс=Св.Илија=Перун: антички=етнички Македонци, Р.И.)

Значи, проблем настанал кога бил внесен политичкиот поим Словени:

Следи Шафарик да соопштува дека “по масовната колонизација Словените се измешале со староседелците, со Илирите, Либурните, Венетите, Десаретите и со Трибалите, бидејќи биле еднородни браќа“. Според него, “староседелците и новодоселените зборувале на ист словенски јазик со малку различни дијалекти. Меѓутоа, со време се слеале и се изедначиле во јазикот“..“Словенското население кое живеело на арванитските простори не било мало, поради што тоа не се изгубило во другите инородни племиња“. Значи, се говори само за Пелазги со пелазгиски јазик, а ваков се говорел во Елада, Арбанија... и во 19 век. Нивниот јазик бил склавински.

Кузман Шапкарев запишал едно македонско предание. Истото гласи:

Во старо време сета крајезерска месност била испосеана сè со села и градови, во кои живееле таканаречените Езерци, име земено од езерото, кои грчките историчари, меѓутоа го превртеле во Десарети. И сега во Охрид се наоѓаат камења со натписи од тие Езерци или Десарети“.

Значи, Десарети=д есарет=езерет, езерети. Спореди со „славниот певец на древна Елада, има достоинствен преемник во Глигориус Ставридис (од татко Ставре)-Вториот Омир (Девтерос Омирос)“: девтер=де втер (втор):де-бре...Десаретите=Езеретите биле Бриги=Брги=Бржи=Брзи, Брзјаци=брз јак: Јаков=јак ков, животно Јак...

Значи, никогаш немало народ Словени дојденци северно од реката Дунав.

Следи Херман Киндер и Вернер Хилгеман пишат: “Словен од слово : реч“. Кај Вајганд и други постои и Божјо Слово. Да се додаде и дека логос се преведува со слово (реч). Вековната евангелска беседа со која Константин (Кирил) ја започнал својата епохална работа во името на Склавината гласи: “Во почетокот беше Словото, и Словото беше во Бога, и Словото беше Бог. Тоа во почетокот беше во Бога, сè низ него нестана и без него ништо не стана, што настана...“.

Значи, Русите од “роцки народ“ за првпат се изјасниле за “словенски народ“ во 860 година. Пред таа година било времето кога се ширело Божјото Слово. Бидејќи Македонците останале најправославен народ, со најголема употреба на библиски имиња, во ни една друга земја на Светот, словенството си зело свој замав до денес. А тоа словенство не било на коине, туку на склавинскиот јазик тн.старословенски. Следи, од 1767 година, кога била укината Охридската архиепископија, Македонците сакале неа да си ја воозобноват, да го повратат својот црковен тн.старословенски јазик, и да ги вклучат своите говори- мајчини јазици. Македонците биле најсвесни.

Затоа на сметка на македонската трагедија си господарат Македономрците.

Секако ќе мора да се создада македонска интелигенција- а оваа денешната е само поткупничка недостојна да се носи со родот свој. За тоа ќе треба да се поврати македонскиот оплачкан и доизнесен капитал околу 7 милјарди долари, затоашто за секоја интелигенција мора да има економска основа. Спротивно на економската логика денешните генерации дозволија да се оплачка државата на народот. Со тоа таа си ја запечати судбината, таа во никој случај не била народна туку само одметничка.

Бидејќи досега на Македонците не им се пружила можност, оваа е нивната, со заеднички сили за единствениот македонски слободен дел-друга држава немаме.

НЕНАСЕЛЕНА ТН.ДОМОВИНА НА ТН.СЛОВЕНИ

Бидејќи се говори за некакви живисуштества Словени, се наведува дали тн. домовина на тн.Словени била населена. Бидејќи таа не била населена, Континталците си создале своја историја, Континталците со своите Словени потекнале од неандертал. Пак, тој не оставил свој наследник и со човекот не дал потомство.

Значи, тој исчезнал. Бидејќи тој бил мајмун, историјата на човекот може са се прати и во ембрионалниот развој. Човекот во ниенден стадиум на својот ембрионален развој не личел на мајмун, ниту обратно. Кај човекот првобитна крвна група била 0, додека кај мајмуните постоеле сите крвни групи кои ги има човекот.

Пак, крвната група А била постара од пред 15.000 г.п.н.е. За таа да постане била потребна инфекција од маласипаница и грип. Тие настанале од чумата на говедото и свињата, кои со човекот во континентот биле преселени од/преку Балкан.

Следи во книгава да се пренеси дел од Општата енциклопедија LAROUSSE¹⁰:

„Квартарна глацијација. Во текот на кварталот глацијацијата повеќе пати се ширела почнувајќи од северна Европа и планинските венци на Алпите. За време на максималното распространување северните глечери ја покривале цела Ирска и достигнува до Лондонскиот Базен, устието на Рајна, подножјето на Средните германски планини, Киевскиот базен (сев. од 50° с. ш.) и средниот Дон; тие исто така го покривале и северен Сибир, не преминувајќи во јужниот правец на 60° паралела. Од високите планински венци на Алпите повеќе ледници со огромни димензии се движеле кон запад до Лион, на север до баварскиот сектор на Дунав, на југ до средниот тек на Диранс и јужниот брег на денешните италијански езера на подножјето на Алпите. Другите планински венци имале локални глечери, кои не се движеле далеку, од разлог на недоволна висина (Вогези) или количините на врнежите (тоа е случај со високите азиски планини)“.

Значи, континентот не бил населен. Ова се потврдува и со она што во истата енциклопедија се наведува: „Од почетокот на кварталот- пред некои два милиони години- Земјата поминала низ леденото доба од кои останале појачани трагови на таложења, и кое го прати, изнад 35. упоредник, голем пад на температурата“.

Пак, 36. е низ Гибралтар, а јужно од него е островот Крит. Овој 35-тиот е како јужен раб=граница на Крит. И следи овој да го дели островот Кипар. Источно е Либан=Ливан=Леван=налеван=наливан, јужно од него е Палестина. Па на тие простори биле повлечени Белците. Токму затоа најстара населба бил од постеледено доба Ерихон. Што се оди кон Исток населбите се сè помлади и помлади. Кога Феникијците се населиле во северна Африка, од нив потекнал поимот Либија=Ливија, со една иста основа: Либан=Ливан наливан со морска вода, што било од постеледено доба сè до 4000 г.п.н.е. кога конечно Средоземно Море се оформило. И тајните за белата раса лежат под морската површина на Левантот, кој е под морска вода.

За доказ дека во Средоземно Море немало морска вода била јагулата. Ако во него би имало морска вода, таа ќе се мрестеше во него а не во Саргашко Море.

Како доказ дека имало потоци била рибата туна. Таа до денес не го познава Англискиот Канал кој не постоел пред да започнат потопите- повеќе во мои книги.

Ова е повод во историјата да недостасуваат последните милиони години на Белците и за нив се почнува со потопите, а се говори само за Библискиот потоп.

¹⁰ OPŠTA ENCIKLOPEDIJA LAROUSSE; 1967, LIBRAIRIE LAURUSSE, PARIS: VUK KARADŽIĆ; BG, 1973.

Белците опстојувале во Левантот со своја цивилизација. Таму тие одгледувале домашни животни и земјоделски култури како житарици, мешункасти итн.

Па континентот бил населен со Белци и домашни животни од/преку Балкан.

ЕВРОПА БРИГИСКА И МАКЕДОНСКА

Белците говореле со еден ист варварски=пелазгиски=тн.словенски јазик.

На почетокот јазикот бил слоговен. И затоа во прво време да бидат во употреба Ма/Му, Ка, Лу...Тие имале свој понатамошен развој во Мајка=ма јка (јака) или Матер=ма тер (тера-потера...). Ама и Мутер=му тер. Исто така, Луѓе=лу ѓе... Па и Ма Ман-ес, Ме Мен-ес, Ми-нес, Мо Мон-ес, Му Мун-ес за човек, до мина за луѓе.

Пример е муце за уста,а тој на германски е мунд=мунт - н = мут = муце, т=ц.

Авторите,¹¹ на стр.61,пишат за јазикот на Викизите.Тие биле и руски Варежи: „...поетската традиција на скадинавските предци на семејството Сент Клер...“

„Скалдските песни биле слоговни (форма на внатрешниот двостих или фрази), а во ним била користена алитерација, внатрешна рима и косонанца, што оваа комплексна форма ја чинела непредвидлива на било кој јазик...“.

Значи, јазикот бил слоговен во 16 век н.е. Ова било и на Баските, што важи и на Македонците во Пакистан. Следи античките Македонци имале слоговен јазик. А ова било повод тие слоговни говори во Македонија имале понатамошен развој.

Белците правеле поими со в-н-г: на почеток-средина-крајот, види мои книги.

За крава било ка. Бидејќи таа равни и оди раван: ка + рава = крава. Следи на латински вака=ва ка- ва (оваа) крава и до вакцина: vakat=vakt- т трето лице еднина.

Како што во претходните книги пишев за слоговниот јазик, Вотсон пиши.¹²

На стр. 28: „Шкотските кланови и *септи* на кои се делеле“: септи - т = сепи; следи шепи, с=ш, како што е сепата со повеќе сепи=шепи,спротивно на саки=шаки.

Стр. 59: Eireann=еиреан=е ире ан: ир=ил=Ил (Илиј); ан=он; м+ирен=мирен.

Аква=а ква=к ва + ода = вода: за горноречани водата оди- долноречани иди;

Ајкула=аикула=айкула=ајкула=ај кула, морско куче кога грапчи се вели: ај...

Ајсимнет=ајсимнет=ајсимнет=а и симнет=симнат судија,кој симнува=суди.

Хајронеја=х ајронеја=ај роне...Филип победил, ги сронил=с ронил- од рони.

Руси, раси, реси, рески, рецки, роцки јазик (народ) со бригиски Св. Ѓорѓи.

Анкара=Анкира=а н кира, кирта=секирта, келта=секира. Па Келти=Бриги.

Тумули- тумул=тум ул: тум + ва = тумва=тумба. Значи, бригиски е тумба.

Нада Проева¹³, на стр. 62, пиши: „Со археолошките извори се проучува најстариот староседлечки (автохтон) елемент (т.н. етнички *супстрат*: во Македонија, тоа се Бригите),¹⁴ кој секогаш се судира со новодоселениот етнички елемент (т.н. *суперстрат*), при што отпочнува процесот на етногенезата преку стопување- како физичко, така и културно- на овие елементи. На тој начин, автохтониот елемент продолжува да живее во новосозданиот етнос, преку кој се пренесуваат разни облици на материјална и духовна култура. Најубав пример за ова е една група надгро-

¹¹ Кристофер Најт и Роберт Ломас, „Книга за Хирам“Сремски Карловац : Каирос, 2007 (Нови Сад...).

¹² Hugh Seton- Watson, NATION AND STATES, 1977 Hugh Seton- Watson, 1980, Globus- Zagreb.

¹³ Нада Проева, „Историја на Аргеаидите“, Биб. HISTORIA ANTIQUA MAKEDONICA Скопје, 2004

¹⁴ За жал, нивната материјална култура сè уште ја знаеме малку, со оглед на фактот дека кај нас има многу малку ископувања на локалитети од бронзено време.

бни споменици со антопоморфен облик од крајот на републиканскиот период, откриен во Пелагонија и северна Пајонија. Нивниот облик претставува продолжение на епиграфските антропоморфни стели од архајското време откриени во истите области, а пак еден дел од имињата се епихорски (домашни), од специјалисти определени како бригиски, што значи дека потекнуваат од најстариот по име познат етнички елемент во Македонија- Бригите. Понатаму, во духовната сфера особено е индикативен примерот со топонимите, хидронимите и оронимите, кои најчесто не се менуваат, туку се адаптираат на новиот јазик или пак преведуван буквално. Тоа може убаво да се види преку примерот со името на градот Edessa, формирано од индоевропскиот корен *wed- (бриг. *wed-y-), со додавање на прединдоевропската наставка -ssa; Edessa е, значи, 'Град на вода', што буквално преведено од македонските Словени: Воден (град)“.

Значи, Едеса=Одеса: в + одес = водес + т = водест, с=ш, водесто=водешто. Да не се изуми дека водата само оди, таа не се враќа: в + оди = води, наводи, доводи. Следи за Горноречано водата оди- таа не се враќа-, а за Долноречани таа иди.

Веда=в еда- до денес Бригите=Брзјачите во Демир Хисар ја имаат изреката еда: в + еда = веда. Бидејќи во говорите е=о, веда=вода. Значи, 100% само брзјачко.

Стр. 64: „Значи, повеќе од очигледно е дека етногенезата на еден народ, како и етничката припадност на племињата (особено во пограничните области), може да се разбере само со изучување на сите етнички елементи; тие, пак, во прв ред можат да се изучуваат врз основа на археолошките извори. Најдобар пример за тоа е прашањето за етничката припадност на Енгеланите / Десаретите (погребниот култ, т.е. златните маски), и на Пајонците (бронзени предмети со култна намена, т.е. 'македонски бронзи').

За жал, материјалната и духовната култура на најстариот етнички елемент-Бригите во нашиов дел на Македонија не е доволно изучен, заради малиот број на ископувања на локалитетите од нивно време. Од времето на Аргеадите, пак- освен поединечни наоди, главно монети, и гробници од македонски тип- засега единствен град од нашиов дел каде што имало систематски археолошки ископувања е Gortynia (Вардарски рид). Другите градови лежат под слоевите од подоцнежните периоди, заради континуитетот на живот во Македонија од најрано време до денес“.

Стр.95: „Бригите на територијата на Македонија се споменуваат повеќепати. Освен податоците што се однесуваат на прастаро време, во изворите се споменуваат и бригиски енклави во историско време. Кај Херодот, Бригите го напаѓаат логорот на Мардониј во Македонија, а друг пат, како племе покорено од Персијците, мораат да учествуваат во походот на Ксеркс. Страбон запишал дека Бригите живееле кај реката Еригон, а Апијан споменува Бриги во заднината на хеленската колонија Епидамност. Хесикиј го споменува градот Бригијада (Brygias), а овој податок е зачуван и кај Стефан од Бизантиј, кој запишал дека Бригите биле македонско племе, во соседство на Илирите. Дека Бригите се дамнешни жители на Македонија сведочи Херодот, кој го соопштил и името на единствениот познат крал- Мида“.

„...Дека Бригите се преселиле во Мала Азија пред Тројанската војна, се гледа и од имињата на четири фригиски водачи споменати во 'Илијадата', кои за злато и бронза станале сојузници на Пријам. Има мислења дека во XVII или XVI век ст.е. Бригите се поделиле на две групи: европски, односно Мали Фриги (пајонска група), и анадолски (малоазиски), односно Големи Фриги или Мајонци (А.Кемпински)“.

Елонора Петрова Митевска и Наталија Поповска, на стр.68, истакнуваат:

„Податокот внесен во писмото воопшто не е точен, бидејќи античките Македонци во изворите се среќаваат многу подоцна. Македонските почетоци се врзани со легендата кај Херодот, која зборува за трите браќа прогоненици од пелопонескиот Арг. Тие дошле некаде на просторот на Илирија, а потоа и во македонскиот град Лебеја каде му служеле на месниот крал, се додека тој не ги истерал од своето кралство заради неповолни знаци. Бегајќи преку надојдената река која коњаниците не можеле да ја преминат, тие стигнале во другиот дел на Македонија и се населиле под планината Бермион, кај градините на Мида. Населувајќи се во близината на градините, основале град, кој подоцна го нарекле Ајга. Се смета дека реката која Пердика и неговите браќа ја поминале, била граница меѓу двете кралства, од кои едното било бригиско, а другото подоцна македонско. Се претпоставува дека Пердика владеел околу 650 г. ст.е., што се означува како почеток на владеењето на македонската династија. Погolem број автори се сложуваат дека почетокот на владеењето на македонската династија треба да биде поставено околу 700 г. ст.е., а тоа би значело дека Македонците не се појавуваат во изворите пред 8 в. ст.е., што апсолутно не се совпаѓа со датирањето во 2500 г. ст.е.“

Овде авторките говорат за реката како граница на Бригија и Македонија.

Бригија била Европа. За да се види каде била Бригија, авторките напишале:

„...Се смета дека реката која Пердика и неговите браќа ја поминале, била граница меѓу двете кралства, од кои едното било бригиско, а другото подоцна македонско. Се претпоставува дека Пердика владеел околу 650 г. ст.е., што се означува како почеток на владеењето на македонската династија...“

Според Херодот, Бригите „живееле во Европа во соседство на Македонците“. Тој многу убаво објаснува, Европа била токму Горна Македонија, каде живееле Бригите. Значи, постоеле Македонија (Долна Македонија) и Европа (Горна Македонија). Кај Херодот просторите на Бригите и денес се на Брзјаците.

За Б.Вукушиќ: „Елијан, грчки учител на говорништво во Рим (3. век н.е.) соопштува, скоро илјада и пол години после падот на Троја, дека овој јазик припаѓал на илирските Бриги, сродници на Дарданците од семејството на древните Пелазги“.

Стефан Византиски запишал дека Бригите биле во соседство на Илирите.

За Стефан Византиски (6 век) Троја била „западно од Македонија, во земјата Европа“. Стефан Византиски овој податок го користел од Мојсија Хоренски.

Се истакна „...Се претпоставува дека Пердика владеел околу 650 г. ст.е., што се означува како почеток на владеењето на македонската династија...“

Се знае дека Александар Македонски со себе ја носел и ја читал „Илијада“. Таа била атинско дело, „редактирано“ по налог на тиранинот Пеисистратос (547-527). Во неа биле вклучени простори на Бригите со коњ и говедо, Египтјаните... со магаре-¹⁵ во Мала Азија немало магаре до 480 г.п.н.е.¹⁶ и островите на Јадранско Море. Островите почнале да се населуваат тек во 6 век п.н.е. Значи, има совпаѓање.

¹⁵ Азијатите не јаделе магарешко месо. Монголите јаделе коњско и говедско месо. Постои генетско-географски подрачје на магаре во Северна Африка се нејзиниот приврзок Арабија и Месопотамија.

¹⁶ Персискиот крал Ксеркс во 480 г.п.н.е. стигнал Мала Азија. Тогаш немало граници- дошло магаре. За потврда дека во Мала Азија со Балканот немало магаре се чита кај Херодот. Кога Персијците дошле кај Скитите, од рикањето на персиските магариња се плашеле скитските коњи, оти коњот не го познавал магарето. Лавовите во Солунско... биле како домашни животни, не напѓал ништо, само камилите од друго генетско-географско подрачје. Во Елада (450 г.п.н.е.) меѓу магаре и коњ не се доби-

Бриги биле Хиксите, кои од 17 век п.н.е., владееле во Египет. Бриги биле и Птолемејците. Пак, Македонци од Кавала владееле во Египет во 19 и 20 век н.е.

Следи Македонците во стара ера имале парна машина (Херон), а и компјутерот во 20 век н.е. бил македонски Џон Винсент Атанасов. Па сè било македонско.

Се говореше дека Троја била во Бригија (Европа). Таа била вон Македонија.

Затоа Континенталците имале свое Тројанско потекло. Па следеле преселби.

Како се вршеле преселбите по долината Вардар- Морава- Дунав- Рајна било пренесено и името Европа. Бидејќи Келтите=Галите биле Бриги тие биле Европјани.

Значи, Келти=Гали=Бриги. Гревс пиши: „... Древната ирска азбука, како и таа на Друидите во Галија, сета била именувана спрема дрвото (бреза, јасен). Таа била со фригиска потекло и се сложува со пелашката и латинската...“. Во прилог е што се истакна делото “Историја од Мала Бретања или Бритања- Аморик, од првите познати жители“ од Манет Господар, најстар шеф на Институтот во Свети Мало, член на Здружението на земјоделците, Здружение на Трговци и Уметници од Свети Бриг и на Заедницата од Франција за универзална научна статистика во Парис, 1833...

Кристофер Најт и Робери Ломас, на стр. 64, говорат за скадинавско предање Один. Меѓутоа, Скадинавите се обратиле во христијанството после 1000. година. Па тие говорат за Торовата мајка..., „како што е Фреја или Фриг“. Значи, Один, Фреја, Фриг... биле бригиски, тн. словенски, со Скадинавците, што важи за Друидите.

По пропаста на Македонија, Рим Македонците ги населил низ континентот. Следи да остане нивна традиција, дури на коине- Птолемејов Александријски јазик.

Тацит во „Германија и Агрикола“ напишал: „Споменуваат дека кај нив престојувал и Херкул“... „И Одисеј, за време на неговите долги и славни скитања, бил донесен и во овој океан, па ги посетил германските земји; се мисли, исто така, дека од него бил основан и именуван Аскибургј, сместен на брегот на Рен, кој и денес постои. И уште велат дека на тоа место некогаш бил откриен жртвеник посветен на Одисеј, на којшто е впишано и името на татко му Лаерт, и дека на границата меѓу Германија и Раетија сè уште можат да се видат некои споменици и гробови со грчки натписи“. Значи, ова тн. Хомерово наследство било по смртта на Александар Македонски, кој ги почитувал делата на Хомер. Рим таму Македонците ги колонизирал

На стр. 32 авторките пишат: „...Херакле бил почитуван во сите области на античкиот свет од Сирија до Гибралтар и секаде бил славен како спасител, (Σωτήρ/ Сотер), победникот (Καλλίνικος/ Калиникос) и трпелив, (Ανεξικακος/ Анексикакос). Голем број градови од тогаш познатиот свет биле именувани според Херакле...“.

Стр. 33, во книгава 19, се пиши за почитување на Херакле во Македонија итн.

Во претходните книги истакнував дека Меровинзите, како претходници на Франките, на тие простори биле од пред Христос. Тие биле од македонските колонисти. А според Фредегар (7 век), Франките и Македонците имале заедничко потекло, од Пријам- Тројанско потекло. Ракописот за тн. Троја бил од Бригија (Европа). Кога на историска сцена стапуваат Меровинзите, во истиот период се појавиле и Баските. Да не се изумат Скотите, со пелагонски фустанчиња, со наша гајда и ритам.

Како одминувало времето преселбите по долината Вардар- Морава- Дунав- Рајна подолжиле. Следи македонските традиции да се пренесуваат низ континентот.

Од Бригија се преселиле богомилите низ континентот- дошле во Франција.

вало меѓупроизвод, што успеавало со во Мала Азија. Токму тие 30 години ја објаснуваат привремената неплодност, веројатно, пореметување во зреење на сперматозоидите. Тек потоа немало проблем

Вотсон¹⁷ пиши: „Во текот на граѓанската војна се појавиле нови филозофски и политички идеји, кои ги изразувале Бодин, Montaigne и некои нивни помали важни следбеници. Све повеќе преовладувало чувството дека Франција е поважна од специфичните теолошки доктрини, нацијата е поважна од сектата. Испрво католиците уживале предност на почитување кое народот му го искажувал на монархијата, симболот на единството и големината на Франција: хугенотите биле побунети...“.(Континенталците плашејќи се од вистината кај нив ја нема Македонија, Р.И.)

Како што била врската на Русија со семејството на Самуил, овде се среќава и Бодин. Следи Ѓорѓи Војтех бил крупен феудалец од Скопје, кој кренал востание. Бидејќи се барала „царска крв“, бил повикан зетскиот кнез Константин Бодин. Тој по баба бил од царско семејство на Самуил. Него го нарекле Петар. Токму Самуил, како Бриг=Брзјак, имал војници богомили, кои биле Бриги, со бригиска Богомила...

Бидејќи се говори за Бриги и Македонци се дополнува со нивната симболика. Бригиски бил петелот. А таков бил галскиот. Следи бригискиот јарец и змија, но и македонскиот=солунскиот лав, кои биле низ континентот. Следи кај Викинзите на врвот на чамците тело на змија со глава на лав: бригиско-македонска симболика. Кон ова да се наведат и роговите на бригиското говедо, кои ги носеле Викизите итн.

Следи фалангата, ф=п, палангата=паланката. Токму фалангата правела своја паланка, со своите крила го заокружувала непријателот. Таа била поредена во полиња, како шаховски, 8 x 8, со свои пешадијци, топ-стрелачи само кон напред (во еден правец), тркач (атлет=а тлет=т лет кој лета), скокач (коњ), со крал и кралица. Бидејќи се читало од десно на лево, од шах=хаш, ш=с, хас, х=к. Значи, кас-спореди со Кавкас-ка в кас. Следи марш во 8 реда по 8 тапанции, слично на денес Скотите, со македонски ритам седумосмини. Ритамот на тапанциите е румдум-румдум...румдум-румдум...Танц на коњот, кој оди во кас, но не раван на говедо (крава=ка + рава = крава), како што сега се чини со липицанер. Со чекори три напред-еден назад. Во прилог да се наведат дувачките инструменти на белите Индијанци со крвна група А на Белци, а монголските Индијанци со крвна група 0 и ДНК слична на Кореја... без дувачки инструменти. Грижливо споредувајќи ги јужноамериканските ритми со нивни песни, песните имаат македонско потекло-хиероглифи, писмо, балзамирање...

Преселбите била најмасовни со навлегување на исламот- од него се бегало.

Бригите и пошироко Македонците си говореле на својот јазик, кој си го задржале низ континентот, кога тие во него се преселиле. Следи да се трага врската на јазикот на Белците, кои со милениуми биле преселувани на трите континенти.

ЈАЗИКОТ НА БЕЛЦИТЕ НА СТАРИТЕ ТРИ КОНТИНЕНТИ

Белците со своите руни оделе кон Исток, до Источна Азија, откаде Монголите се префрлиле во Америка околу 13.000 г.п.н.е. Белците еден милениум пред Монголите стигнале во централна Азија. Тие таму оставиле свои наоди и домашни животни. Нивниот јазик бил тохарски (денешно македонско презиме Тохареви од за токарско занимање). Според авторите од тн.словенска јазична група, лингвистиката беше шокирана порано во нашето столетие кога длабоко на исток на денешната територија на Кина се открија тохаревски текстови, кои укажуваат, меѓу другото, на јазик (на семантички план) близок до балтословенската групација.

¹⁷ Hugh Seton- Watson, NATION AND STATES, 1977 Hugh Seton- Watson, 1980, Globus- Zagreb.

Бидејќи од Р.Македонија Илија Чашуле ги изучувал јазиците, што важи и за Бригите во Пакистан, тој дури таму и престојувал и објавил книга, се продолжува:

Бурушаскиот јазик бил бригиски. Од 40- тина утврдени бригиски глоси, дури 21 наоѓаат свои соодетства (повторно без остапување во семантиката и со доследните фонетски процеси) во бурушаскиот, а од околу 200 реконструирани зборови според старобригиските и новобригиските натписи над 40 се среќаваат во бурушаскиот материјал, укажуваше на мошне убедливи врски меѓу двата јазика. Кога на ова ќе се додаде и низата важни соодветства на морфолошко и синтаксично рамниште, бурушаскиот јазик е на историски план наследник на бригискиот јазик, Згора на тоа, има повеќе соодветства на ономастиката, а и двете етимлогии за етнонимот на Бригите (ликот Фриги е грчко именување; фригискиот како и старомакедонскиот, а и бурушаскиот, немал фонема- ф) од и.е. *berg/h* (планина) или алтернатива од и.е. *brik/k* „извскикува воен повик“, се атестирани во бурушаскиот јазик, со голема блискост на старото име на Бурушите- народ Бружа (според тибетаската хроника) со името на Бригите/Бругите, како афинитет на бурушкиот јазик со она што го знаеме за бригискиот јазик. Бриги во науката треба да се појавува доследно и во бурушскиот материјал. Бригискиот јазик, древно- балкански јазик на најстарото население, Бригите во централна и западна Македонија, а по нивната преселба распространети и во Мала Азија, како централен индо-европски палеобалкански јазик (во зоната на вкрстување на тн. кентум и сатем јазици), кој покажува најбројни семантички изглоси со балтословенските јазици и со грчкиот, и кој најверојатно, блискородствен со тракискиот и „пелазгискиот“ (хипотетичен најстар индоевропски јазичен слој на Балканот и можеби со ерменскиот и албанскиот (доколку повеќе од изворниот материјал на овие јазици беше зачуван). Соодветствата на бурушкиот јазик се исти толку забележителни и во тракискиот јазик (вклучувајќи го тука и „пелазгискиот“ материјал) и со балтословенскиот материјал, и со супстратната старобалканска лексика (засведочена главно во романскиот и албанскиот јазик). Конкретни реликти во македонскиот јазик имаат старобалканско потекло. Има одделни типични македонски лексеми што наоѓаат соодветства во бурушскиот материјал, а посебно се важни контактите и типолошките паралели.

Според Олга Луковиќ- Пјановиќ, „српскиот е близок на санскритскиот јазик, со кого се потврдува дека 3.000 зборови од времето на ‘Рг- Веда’ па до денес без да се променат ни по облик ниту по смисол“. Етрурците се разбираат со српскиот јазик, а „можат да бидат најмалку 30 до 40% заедничко лексичко благо во баскискиот и српскиот јазик“. Илија Чашуле наведува: „Воопшто се работи за еден поширок проблем. Формулации како ‘д-р Олга Луковиќ- Пјановиќ...напиша дека Баскијците говорат српски’, ‘д-р Славеска утврди многу повеќе сличности...според етомолошката анализа’, ‘Македонската наука досега...не се занимавала со истражување пред 6. век од нашата ера’ “. Тоа што не се истражувало за времето „пред 6 век од нашата ера“ е потврда дека не смеело да се сознае за политичкиот поим Словени

Илија Чашуле за Хунзите пиши: Повеќе од 60% од зборовите и припаѓаат на таканаречената јадрена лексика: делови од тело, термини за сродство, од областа на земјоделието и сточарството, основните глаголи. Јазикот го зборуваат околу 50.000 души во Североисточен Пакистан, во три области: Хунза, Нагара, Јасин, на тремеѓето меѓу синотибетанската, индоевропската и алтајката јазична фамилија. Тој бил од балто- словенската јазична група. Исто така, во 1988 година Шведската те-

левизија го споредувала фолклорот, инструментите и носите на племето Хунза со населението од селото Истибање- Р.Македонија, сличностите биле видливи. Ова го потврдила и нивната делегација во Р.Македонија, нивниот владетел Мир..., дека Р.Македонија била нивна домовина. Значи, античките Македонци не исчезнале.

Херман Бергер во 1935 година наведува дека јазикот на народот Хунза бил бурушански јазик. Според мелодичноста тој наликувал на баскискиот, кој пак имал акцент на третиот слог од десно на лево, исто како македонскиот јазик. Олга Луковиќ-Пјановиќ, вели дека Баските зборувале како Велешаните, вклопувајќи го тој термин во Цвиикевата теза од 1937 година дека најархаични зборови имало во околината на Велес (Р.Македонија). Бергер ја исклучил можноста за сличноста на тој јазик со грчкиот. Бидејќи јазикот на Хунзите не бил сличен со грчкиот, а Хунзите биле наследници на војниците на Александар Македонски, се потврдува нивниот јазик не бил семитизиран. Тој не бил коинизиран-коине само по Александар Македонски.

Значи, од Македонија Бригите се населиле во Мала Азија, тие, според Херодот, ја основале Анадолија и Ерменија. Јустијн пиши: „Македонците биле по потекло еден пелазгиски народ“. За авторите, тн.словенски јазици биле пелазгиски. Според Лудвиг Ф. Пасоф, во „Илијада“ и „Одисеја“ постојат многу зборови случни на чешкиот и словачкиот јазик. Така тој открил идентични зборови во Хомеровиот оригинал. Некаде по стотина години Константин Чулкас во неговата книга го потврдува истото. При тоа тој кажува дека јазикот на Славо-македонците од Лерин води потекло од раниот Хомеров јазик. Исто така, во книгата се наведува дека тоа не е јазик, туку идиоми на грчки јазик. Како грчка пракса, авторот морал да погине- тој се „самоубил“. Потоа и други мртви: Македонците во Пакистан говореле словенски.

За да се потврди дека тие биле Македонци, тие имаат предание како што имаме ние за Силјан Штркот. Исто така, ако се говори за тоа дека нивните канали за наводнување се истоветни со тие во Стара Македонија и Тракија, како и некои други етнолошки одлики, тие биле војници на Македонија. За нив повеќе во мои книги.

Е битно, дали ние сме дојденци од северното Подунавје или Заткарпати:

Антонио Анаиз- Велена со соработниците, Мадрид- Шпанија, ги испитувале НЛА гените кај Македонците во 1999 година. Овие биле домородци во Македонија, затоа што тие биле блиски со населението на островот Крит на кого се говорело само тн.Хомеров јазик. Па тие во 1913 година разбирале бугарски, но не грчки јазик.

Со ДНК се потврдува генетска- географска оддалеченост од југ кон север, а никако обратно. Ова говори дека преселбите биле само од југ кон север- прво бил населен јужниот Балкан, а тек и северниот. Во прилог се истражувањата на Сфорца. Исто е и со лозата. Преселбите биле по Вардар- Морава- Дунав- Рајна. Според лоза името го добила Лозана. Каде е ладно, ја нема- без Данска Скадинавија и Русија

Според руските автори, тн.словенски јазици се пелазгиски, кој бил на Белци. Па јазикот на Белците бил варварски=пелазгиски=тн.словенски- илирски.

ИЛИРИТЕ=ТН.СЛОВЕНИ СО ИЛИРСКИ=ТН.СЛОВЕНСКИ ЈАЗИК

Се говори и за Илири, како што биле и Русите, а според Нестор (11- 12 век).

Милка Здравева, научен советник во Институтот за национална историја на Р.Македонија, во „Нова Македонија“ од 13- 14. ноември 2001 година пиши: „Во ренесансниот елинофилски период особено со археолошките откритија се објавени

многу трудови во античката историја, која во Источното Средоземје речиси е поистоветено со Историјата на античка Грција, на чиј континуитет преку Византија се повикуваат Грците, што германскиот историчар Фалмерајер уште во 30-те години на 19 век го оспорува. (Ромејски народ, народ=булгар, булг=волг=Volk=фолк, Р.И.)

Континуитетот на Албанците со антички Илири, како и на Македонците со Старите Македонци бара посериозно истражување. Според Милан Будимир, на Балканот нема ни чисти народи, ни чисти култури. Значи и докуменетите и објавените трудови критички и компаративно треба да се анализираат. (Народ=вулгар, Р.И.)

Пред 400 години, дубровчанинот Мавро Орбини во Пезаро го објавил делото 'Il Regno degli Slavi' (Царството на Славјаните), во кое е глорифицирано минатото на Јужните Словени. (Фолк=полк=полка: полк-о=плк=пук, зелка=зеука..., Р.И.)

Пред 300 години, ученикот на Валвазор, полиисторичарот Павао (Павле) Ритер Витезович, во Виена го објавил трудот 'Stematographia sive armorum Illyricorum delineatio, descriptio et restitutio', познато како Стематографија, за кој, како извор го користи споменатото дело на Мавро Орбини. Во делото на Витезович се прикажани и опишани 56 вистински и измислени грбови на разни области, од Стариот Илирик (според некои Илирик старо име на Балканскиот Полуостров), кои биле сфери на Хазбуршките претензии, односно областа каде се сметало дека живеат Илири.

Како службен историчар на Дворот во Виена, Витезович имал влијание во оформувањето на документите од Леополд Први наменети за христијанското население преселено со пеќскиот патријарх Арсениј Трети Црнојевич во австриските земји кон крајот на 17 век, именувани како Илири. (Булг, л=р, бург=бурж..., Р.И.)

Прв пишан документ за именување Илири за словенското население датира од втората половина на 15 век, во даровница од папата Инокентиј 8, на црквата Свети Еролим во Рим. Црквата била наменета за ходочасници Илири. Според академикот на ЈАЗУ Иван Чрнчич сомисленик на Фрањо Рачки и Штосмаер отпрвин во спомената црква доаѓале ходочасници од Далмација, Хрватска, Славонија и Босна, а потоа Штаерска, Корушка, Крањска, Чешка, Полска, Литванија, Русија... Бугарија, Македонија..., односно отсекаде каде се зборува 'илирски'. (Бург-ас, Р.И.)

За близината на јазикот на Словените укажува Винко Прибојевич во говор одржан на Хвар 1525. Во 1575 година познатиот патописец Герлах во Пазарциско видел Свето писмо на 'словенски или илирски јазик'. Книжевникот од Паг, Бартол Кашич, кон крајот на 16 и во почетокот на 17 век Илирите ги сметал за предци на Словените, а во Илирик ги вбројувал земјите од Јадранско до Црно Море.

По формирањето на Пропагандата за верата (Propaganda de fide), во 1622 година, папите испраќале мисионери по балканските простори што биле во рамките на Османлиската империја, за да го придобијат за унија христијанското население. По изјавите на мисионерите дека јазикот на христијаните (Словени) е многу близок, папите настојувале да се создаде заеднички литературен јазик- Илирски со латинско писмо. Во таа насока, во Лорет во Италија е отворена 'Илирска колегија' (по Мошин), односно 'Славјански колеџ' (по П.Коледров) за школување на свештеници за ортодоксните (шизматичките). (Латиницата била македонска од Халкидики, РИ)

Илирското име за балканските христијани во 18 век се почесто се среќава. Во 'Хрониката' што ја оставил во ракопис грофот Ѓорѓе Бранкович, кој се смета за потомок на деспотите Бранковичи, е забележано дека, тој предлагал на царот Леополд Први да му помогне да ги поведе христијаните од целиот Илирик во војна пр-

отив Османлиите и со носел со мисла за формирање Илирско Царство под заштита на царот на Светата Римска империја (Леополд Први).

Заштитното писмо на Леоплод Први од 6 април 1690 година е упатено до населението на Албанија, Србија, Мизија, Бугарија, Силистрија, Илирија, Македонија, Расна и други провинции од Балканот да се вклучи во војната на страна на австриските војски. (Значи, Албанија била илирска=тн.словенска, ништо друго, Р.И.)

Кон крајот на 18 век името Илири е поистоветено со Словените, односно во делото 'Кроника' споменатиот Павле Ритер Витезович забележал 'Шлуги aliti Slovinskoга naroda'. Преселените христијани во австриските земји во време на војната меѓу Хабсбурзите и Османлиите од крајот на 17 век се именувани со Nationi Шлугисе, односно Привилегиите што ги дал царот Леополд Први во 90-тите години се однесуваат на 'Илирската нација'. (Цар Душан македонски, Балкан=Македонија, Р.И)

Името 'Илирик' го користеле и патријарсите и митрополитите. Во пописите, односно записи и натписи во и на цркви во почетокот на 18 век, пеќскиот патријарх Арсениј Трети се преставувал како: Арсение Ч'рноевич', всем', С'рблем' и Б'лгаром' и все (го) Илирика патриарх, при држава, христорљубива (го) г (оспо) д (и) на г (оспо)-д(и) цезара Јосифа (Наследникот на Леополд Први). (Црковни народи, Р.И.)

Пеќскиот патријарх Арсениј (4) Јованович Шакабенда, исто така се преставувал: Арсениј, божји милостију, архиепископ Пеќски и васем С'рблем' и Б'лгаром' и васего Иллирика патрарх. (Пеќката и Охридската црква биле македонски, РИ)

Бидејќи по војните меѓу Хабзурбзите и Османлиите од крајот на 17 век и првата половина на 18 век многу православни христијани, меѓу нив и Албанци, се нашле на австриските земји, во 1745, односно 1747 година при Дворот во Виена е отворена Илирска Дворска канцеларија (нешто како Министерство), за проблемите на 'Илирската нација' (Шлугисче nicht Unirte Nation). (Албанија под Охрид, цр., Р.И.)

Според истражувањата на Јован Христиф Барон Бартенштајн, кој во средината на 18 век бил претседател на Илирската дворска канцеларија во 1786 година во земјите и Хазбуршката монархија имало околу 2.900.000 неунијати 'Грци' (опфатени со терминот илирски народ). Во тоа време поимот 'Грци' бил синоним за православни. (Од 1767 година имало само Цариградска патријаршија со Грци, Р.И.)

Декларацијата што ја издал Дворот во Виена за уредување на граѓанските и црковните проблеми е со наслов: Rescriptum Declaratorium Шлугасае Nations, односно преселниците неунијати биле опфатени со терминот Илири. (Црковни=народни, РИ)

Најпосле, на Соборот на православните во Темишвар, одржан во 1790 година, на кој меѓу 100-те делегати учествувале и Христофор Нако, -благородник и Атанас Дука- трговец, со потекло од Македонија, тие се именувани како Илири (Шлугисче Nation, Шлугисче nicht Unirte Nation) а јазикот во документите на германски јазик е наречен илирски (Шлугисче Sprache). (Античките Македонци не исчезнале, Р.И)

По сугестија на споменатиот патријарх Арсениј 4, потоа митрополит во Карловци (Сремски), пред 26 години Стематографијата на Витезович со измени е приопштена на словенски јазик. Таа е преведена од митрополитот секретар Павле Ненадовиќ- Млади, а бакоррезана од Христофор Жеравевич од Дојран и Тома Месмер од Виена, под наслов: (Се пишело само на црковен тн.старословенски јазик, Р.И.)

'Изображение оружјј Иллиреческис, аутором' Павлом'.

Ритером, в, дијалект' латинском' изданно на свет', и по его уражденијо на славено Сербскиј јазик, преведеное'. (Српски само со Вук Караџиќ, Р.И.)

Познатиот филолог Александар Младеновиќ вели дека, во ова дело за прв пат се среќава словено- српски јазик. Изгледа користејќи ја независната положба на Дворот во Виена по смртта на царот Карло Шести и наследството по женска линија (Марија Терезија), приредувачите вметнале словенски светители од балканските простори (Св. Сава, Св. Наум и други) и потрети на средновековни владетели (Стеван Првовенчани, Стефан Душан и други), со што ова дело, познато како Стематографија на Жефарович добила политички димензии. (Тереза=те реза=реца, Р.И)

Во Стематографијата на Жефарович прво се дадени грбовите на Илирија и на Царство од Немања оставено, а потоа по азбучен ред грбови на Албанија, Австрија, Бесарабија, Бохемија, Босна, Бугарија..., Дакија, Далмација, Дарданија, Епир, Греческа, Херцеговина, Истра..., Македонија, Молдавија, Морава, Панонија..., Рагуза, Расна, Романија, Русија..., Серблија, Словенија Дунавска..., Тесалија, Тракија Азиска, Тракија Ромска, Трикалиа, Турција, Валахиа, Унгарија. Во овој труд Жефарович, кој дотогаш се потпишувал како ‘опченародни зограф’, се потпишал како ‘илирско- расиански общчи сограф’. Инаку, Павле Ненадовиќ за Жефарович вели дека, бил познат од Солун до Пешта, односно низ целиот Илирик. Во посветата кон Жефарович. Ненадовиќ му се обраќа: в ‘Благо- Почтенному Христофору Жефаровичу общчији и народскому зографу, ревнителју отечества Болгарскога, лјубителју царства Иллирческога’. (Значи, немало етнички народи туку црковни и обласни, Р.И)

Иако во православното население во австриските земји со Леополдовите привилегии што биле потврдени од неговите следбеници му било гарантирано сочувување на својата религија, култура и обичај, тоа било речиси под постојан притисок за поунијатување. (Значи, имало само еден православен народ, Р.И.)

Со преселбите во Русија во 50-тите години на 18 век (за Македонскиот полк во Украина имаат пишувано акад. Ал. Матковски и акад. Хар. Поленаковиќ), и со здобивањето на Русија право на заштита на христијанското население во Османлиската империја по Кучук- Кајнарџискиот мир во 1774 година се зголемило чувството на блискост на словенското население од Балканот, со едновремено и блискојазична Русија. Во почетокот на 90-тите години на векот, теологот и историчар Јован Раиќ, кој се школувал во Киев, објавил ‘Историја славјанских народа наипаче Болгар, Хорватов и Сербов’. (Охридски и Пеќски народ, и католички обласен, Р.И.)

Илирското име, како ознака за Јужните Словени, ја носи територијата од Јадран до Сава (Илирска провинција), што ја формирал Напалеон Бонапарта (1809-1813). (Во тн. Албанија секогаш се говорел само тн. словенски јазик- мои книги, Р.И.)

Со зголемениот притисок на Унгарија во првите децении на 19 век да го воведи унгарскиот како службен јазик во хрватските земји, младата буржуазија и интелигенција се спротиставува и во 1835 година, на чело со Људевиг Гај, се организира во ‘Илирско движење’. (Близок соработник на Гај му бил Димитрија Дематар, чие трговско семејство во Загреб потекнува од Македонија). Меѓутоа, бидејќи ‘Илирското движење имало јужнословенска ориентација и добило политичка содржина, австриските власти го забраниле неговото име. Патем, идеите на ‘Илирското движење’ за заедничка книжевност на Јужните Словени и заеднички народи јазикот што го подржувале најголемите словенофили во тоа време Људевиг Штур и Јан Колар, како што е познато немало успех. Како причина за непостигната согласност за заедничка илирска книжевност и јазик, Илија Мамузиќ ги наведува: разликите во фазата на развојот на книжевноста, противењето на Тодор Павловиќ (сметал Илир

е латинско име), Вук Караџиќ (сметал Илир е мртво име), Србите од Војводина и Србија името Илир го сметале хрватско, а пак, на ‘Илирите’ од Хрватска им пречело кириличното заедничко писмо и т.н. Илирецот Станко Враз од Словенија останал поборник на идеите до крајот на животот, а за општ славјански јазик се застапувал и македонскиот поет Григор Прличев. (Г. Прличев бил црковно Грк, Р.И.)

Во условите на неиздиференцирани јужнословенски етноси и јазици во почетокот на 19 век, според некои словенофили, односно според конвергентната струја на ‘Илирското движење’, се сметало дека Јужните Словени се еден народ и треба да се востанови еден книжевен јазик. (Во 1834 година јеромонахот даскал Никофор правел Антологија од гречески на славјански што се наоѓа во библиотеката на Хиландер на Света Гора). Меѓутоа, историските процеси во овој период воделе кон создавање на современи словенски нации, односно книжевни јазици.

Во средината на 19 век илирското име како ознака за Јужните Словени се загубило, но идеата за заедништво не престанала и моќните словенофили ја помагале и ја стимулирале. На пример, за залагањето на Ѓорѓи (Сава) Раковски, Константи Миладинов објавува свои песни во весникот ‘Галеб’, а со материјална помош на бискупот Јосип Јурај Штосмаер, пред 160 години излезе од печат ‘Зборникот на народни песни’ на Миладиновци. (Димитар Миладинов... бил црковно Грк, Р.И.)

Именувањето на јужнословенското население со името ‘Илири’ оставило силни траги и во документи и книги од средината на 15 до средината на 19 век. Во 30-тите и 40-тите години на 19 век илирско име имаат весниците ‘Илирске народне новине’, ‘Даница илирска’, потоа институцијата ‘Матица илирска’ и др., а илиро-филите објавиле многу бројни трудови со наслови ‘Оживела Илирија’, ‘Јужна Илирија’ и други.

Со актуелизирањето на Источното прашање во средината на 19 век, покрај желбите за Јужнословенска заедница, за мислителите како на пример Михајло Полит Десанчиќ ‘Конфедаративна и Република Швајцарија’ била идеал за решавање на проблемите на малите балкански народи“.

Според Марин Барлети (16 век), тн.старословенски јазик бил илирски јазик.

Значи, на Балканот живеел еден народ. Тој бил само илирски=тн.словенски.

Илирите=тн.Словени живееле и во Италија. Нивниот јазик бил илирски.

Следи за Себастијан Долчи (18 век н.е.): „До денес во Апулија постојат цели градови, основа на најстарите населеници, кои се служат со илирскиот јазик“. Ваков опстоил и 19 век. Значи, латински бил службен јазик, како народен илирскиот.

Исто така. во Елада се говорел само варварски=пелазгиски=тн.словенски.

ЕЛАДЦИТЕ (ТН.ГРЦИ) СО ДВОРАСЕН ЈАЗИК НА БЕЛЦИ И ЦРНЦИ

Во Месопотамија со до Египет живееле две раси: Белци (Пелазги) и Црнци (Семити). За пример се наведува дека Сумерите биле Белци, а Акадците Црнци.

Авторките, на стр. 83, пишат: „Проектот ‘Црна Атена’- Афро- азиските корени на грчката цивилизација’ на проф. Мартин Бернал“....„Бернал ги изедначува Египет и Феникија со црна/денешна Африка, а повторно според него, клучна определба на феникијската култура е нејзината семитска припадност. Како е можно да биде ставен знак на равенство меѓу Црна Африка и Семитите во одредувањето на потеклото на Хелените, авторот треба допрва да докаже. Во овој контекст треба да

се истакне фактот дека Египтјаните никогаш не биле третираны како преставници на црната раса. Затоа тешко може да помине тезата дека колевката на европската цивилизација, според своето настанување, е црнечко и семитско, а и самите Грци така се доживувале себеси, бидејќи таквата определба само по себе е двојно контрадикторно“.

Феникијците, според авторите, имале Олимписки богови и биле со Хомеров јазик. А овие од белите Египтјани се разликувале и по очите: Феникијците биле со нормални очи, а Сумерите...и Египтјаните, како денес Берберите, со закосени очи.

Стр. 85: „... Ова а priori не покажува дека египетската култура е црнечка, иако Бернал се обидува Египет да го изедначи со црна Африка, неговата култура и цивилизација никогаш не биле поистоветувани со Африка од најголем број истражувачи, туку со медитеранскиот културен комплекс. И самите сочувани престави на божества, фараони или пак луѓе од народот не покажуваат расна и генетска сличност со припадниците на црна Африка“.

Сумерите...Египтјаните биле Белци. Наспроти нив, имало и Црнци (Семити).

Следи се говорело на два расни јазици: пелазгиски и семитски.

Арамејскиот и староегипетски биле дворасни јазици на Белци и Црнци.

Во Египет, за време на Птоломејците, бил создаден дворасен јазик коине (тн.старо грчки). Тој станал христијански и државен јазик на Источното Ромејско Царство. Тој се одржал во Цариградската пастријашија, а од 1767 година само таа останала. Следи да се создаде еладски јазик и тоа како реформиран коине. Бидејќи Цариградската патријашија се противела на тој нов јазик, тој бил вклучен дури во 1868 година, како и српски. Повеќе за јазиците во претходната и другите мои книги.

Во Елада се говорел варварски=пелазгиски=тн.Хомеров=тн.Платонов јазик.

Еврипид во Македонија ги напишал своите драми Архелај и Бакхи на атички, на кој биле напишани античките трагедии. Бидејќи Македонците можеле да го разберат она што тој го напишал и тоа што тие од него го слушале, се потврдува, јазикот во Атика и Македонија бил еден ист: варварски=пелазгиски=тн.словенски.

За да се потврди јазикот пр. Пела. Таа била столица: апостол=а по стол итн.

Во тој смисол апотека=а по тек а- апотеката со апот е по тек- да се лечи итн.

Кај Македонците именки се правеле со в-н-т:простата=проста та-и латински.

Меѓутоа, во Атика не се пишело на атички говор туку само на јонскиот.

Елеонора Петрова Митевска и Наталија Поповска, на стр. 73, истакнуваат:

„На податокот за Аристотел се надоврзува продолжението на писмото: *Александар го носел со себе низ своите освојувања Аристотеловото издание на Хомеровата ‘Илијада’.* Александар исто така ги ширел грчкиот јазик и култура за учење. Оттаму натписите кои се однесуваат на такви типични грчки институции како што е гимназиумот се наоѓаат дури во Афганистан. Сите тие се напишани на грчки. Се поставува прашањето: зошто грчкиот беше *lingua franca* преку целата Александрова империја, ако тој бил ‘Македонец’. Сите тие се напишани на грчки“.

„Илијада“ не била пишана на атички говор-на него не се пишело- туку на јонски. Коине како јазик за време на Александар Македонски не постоел. Токму затоа на тој јазик нема доказ низ светот, туку на јонскиот и македонските говори=јазици.

Наспроти него бил коине и од него латински. Коине бил православен јазик.

Во мојата книга „Европа само македонска, венетска=склавинска=т.н.словенска, во книгите пренесувам извори од друг автор, го цитирам следново:

Фалмерајер запишал: "...Хелените, кои во историјата се познати како Арапи, одамна биле асимилирани од Венетите (од денешните Словени)...поодродено кажано- од поклониците на сонцето..."¹⁸

Видлива е врската на арапскиот јазик, кој бил вулгаренарамејски. Како арамејскиот дворасен на Белци и Црнци бил и староегипетскиот јазик. Од него произлегол коине, кој бил хеленски јазик. Бидејќи во Хелада ваков не се говорел, во неа немало Хелени. Следи Хелените биле само словенизирани, ништо друго.

Фалмерајер вели: "Грција (Ελλάς) отсекогаш била населена со Илири, односно, со Пелазги, Анти, Венети, Феникијци и со други древновиндски народи и современи Словени, кои му припаѓале на исто родовско стебло..." "...од древногрчкиот етнос и ген, кај современата популација не останало ништо древно..." "...Од таа древна популација останало само триесет проценти од нивниот јазик".

Значи, коински=хеленски зборови опстоиле само 30%, другите биле варварски=пелазгиски=тн.словенски. Не случајно, во речниците на еладскиот јазик преку 60% нема толкување за потеклото на зборовите. За нив се вели само архаично. Тоа значи само едно: архаичното било на јазикот на Белците, пелазгиски=тн.словенски.

Значи, Фалмерајер, кога во 1830 година, отишол да ја посети Атина, утврдил дека нема хеленска нација, која би требале да зборуваат на хеленскиот јазик, коине. Па тој напишал: "...таму не се говори на коине-јазикот, туку на словенски...Во вените на Хелените повеќе не тече ни капка хеленска крв. Тие целосно се словенизирани... Од древногрчкиот ген не останала нималку жива трага..."¹⁹

За да се потврди дека од Елада не бил коине, е доказ што коине бил дативен. Исто така, дативен бил катаревуса.Бидејќи во Елада немало датив, следи димотики.

Е видно што создал поимот Словени, кој станал политички. Меѓутоа, ако се земи во предвид,дека во Елада отсекогаш се говорел само варварски=пелазгиски, кој поради политичкиот поим Словени станал и словенски,се потврдува, Хеладците биле само Белци само со варварски=пелазгиски=тн.словенски јазик. Тој се одржал сè додека со векови не се наметнал вештачкиот хеладски јазик.Пример со вештачки јазици се Германците. Тие и Европјаните пишеле на вулгарниотлатински Франков јазик. Во Германија прв странски јазик што го изучуваат Гермнците бил/е само германскиот. Пак, германскиот почнал да се наметнува со од Гете, Браќата Грим итн.

За да се потврди дека никогаш немало х-еладски јазик е наводот на Ханс-Лотар Штефан, кој повикувајќи на историските извори од XIX-от век, утврдил дека до 1850 година немало службен еладски јазик. Следи тој да пишува: "...Истражувајќи дојдовме до податокот дека до 1850 година во Грција не постоел официјален државен јазик. Во државнта меѓукомуникација се употребувал коине-јазикот, кој не бил народен, туку само службен јазик. Тој јазик официјално станал службен дури во 1868 година..."²⁰ (Катеревуса како германскиот дативен од 1868 година, Р.И.)

Ова се потврдува со наводот на Вотсон. Тој вели: "...Во 1830 година била создадена грчка држава, но не и грчка нација..."²¹ Следел вештачки еладски јазик.

¹⁸ Jakob Philipp Fallmerayer, History of the Morea..., pp. 21-29. Спореди кај: G. B. Palegrini, A. L. Prosdociami, La Lingua..., pp. 72-76.

¹⁹ Jakob Philipp Falmerayer, Geschichte der Halbinsel Morea während Mittelalters, Stuttgart, 1830, pp. 33 - 37. Спореди кај: Проф. д-р Ташко Белчев, Грците по нас..., 35.

²⁰ Ханс-Лотар Штефан, Македонски јазол, Скопје, 2004.

²¹ H. Seton Watson, Nacija i države, Zagreb, 1977, p. 26.

А само на нацијата и е потребен јазик. Ама тој следел многу подоцна.

П.Поповски пиши: “Разбирливо, зашто таа држава не ја сочинувал етнички чист супстрат, туку ‘смеса од разни недефинирани гени’, кои и денес во ова наше време се служат со 70, до 75 проценти туѓи зборови и со туѓо писмо, во конкретниот случај со јазикот и писмото на древните Македонци. Овој заклучок на особен начин го потврдува и нашиот научник проф. д-р Белчев. Цитирајќи го истакнатиот германски славист, етнолог и лингвист, Фалмерајер, автор на книгата ‘Историја на Мореја’ (1830 г.) пишува: “... Логично анализирано, денешните Грци немаат никаква врска со генот на древните Хелени, но имаат од триесет до педесет проценти од нивниот јазик. Мешањето низ милениумите и вековите со го стори своето. Победи посилниот ген. Тоа беше генот на Венетите и Феникијците. Зошто денешните Грци нерадо зборуваат за нивната етимологија, ни кажува историјата на грчкиот етнос, односно неговата етногенеза. Тие биле и остануваат со генот на Феникијците, Венетите, Словените и по некоја капка од заскитани Евреи, Цигани, Власи, Еѓупци и Албанци (Скиптари, Р.И.)...”.²²

За потврда дека коине бил мешавина пелазгиско-семитски авторите пишат сличност на персиски со коине, арапски со грчкиот итн.- повеќе во моите книги.

Во прилог се наводите во книгата на авторките и тоа стр. 46 и стр. 53.

„Веќе посочивме дека големите словенски преселби кои од темел ја прекроиле етничката карта на Европа, особено на Балканот во рановизантискиот период, нашле свое место во делата на рановизантиските историчари. Дури Константин Порфирогенит вели дека се пословенила цела Хелада и станала варварска. Словенската топонимија сочувана во Грција до денес укажува на фактот дека целата територија до Пелопонез, па дури и Крит била преплавена со Словени. Најбројни од нив биле Езеритите и Милинзите кои во 7 и 8 век живееле на Пелопонез, независни од византиската власт. Анализата на остатоците од нивниот јазик сочуван во голем број словенски топоними, како и во словенските заемки во грчкиот јазик открива елементи кои се типични и за современиот македонски јазик“.

Се истакна: „...во словенските заемки во грчкиот јазик открива елементи кои се типични и за современиот македонски јазик“. Значи, грчкиот (еладскиот) јазик бил реформиран македонски Птоломејов Александријски јазик коине со пелазгиска =тн.словенска основа и семитска надополна. Според некои, 60% била пелазгиската.

„Во секој напишан текст, во секој проект што се занимава со лингвистичко проучување мора да бидат употребени факти, зачувани историски податоци и научна методологија која за оваа проблематика е позната повеќе од два века. Иако од антички македонски јазик се познати повеќе стотина глоси, граматичката структура на јазикот е сосема непозната за да може за овој јазик да се донесуваат поконкретни заклучоци. Наспроти античкиот, современиот македонски јазик развиен во повеќе јазичната балканска средина, е јазик од словенско потекло. Неговиот историски развој може да се следи низ писмени историски споменици, почнувајќи од крајот на 11 век, а врз основа на словенската топонимија од јужниот дел на Балканскиот Полуостров, како и од некои словенски заемки во византискиот грчки, дури и порано“.

Се истакна: „...а врз основа на словенската топонимија од јужниот дел на Балканскиот Полуостров, како и од некои словенски заемки во византискиот грчки, дури и порано“. Следи коине имал тн.словенски заемки. Па Птоломејци биле Бриги.

²² Проф. д-р Ташко Белчев, Грците по нас..., 35.

На Балканот живеел еден народ: службен јазик коине, а народен варварски. Пак, Балканот до 1809 година бил само македонски, променет со од Цојне.

На Балканот живеел еден народ со варварски=пелазгиски=тн.словенски јазик. Од него се создале две групи народи: неодродени тн.Словени со јазик на белата раса и одродени тн.Словени со повеќерасни јазици. Тоа биле Еладци и Скиптари.

АЛБАНЦИТЕ ДВОКОНТИНАЛНО- ДВОРАСЕН НАРОД

Бидејќи Македонската Енциклопедија била проалбанска, следи додатоков:

Поимот Албанија никогаш на Балканот не бил во употреба. Иако на бригиски л=р, Битола Глигор Охрид Григор, значи Арбанија=Албанија, никогаш Албанија не бил во употреба. Католичката црква настојувала да го внесе името Албанија според Албани во Италија- но тоа име не се прифаќало. Затоа жителите си биле и си останале Арбани. Пак, Арбаните биле само со тн.словенски јазик.

За да се потврди наведеното Албаните од Кавказ биле во борба против Александар Македонски- од страна на Персијците. Земја Албанија била на Кавказ, што може да се види кај авторите и во картите со до со Страбо,но и подоцнежните автори. Таква една карта е приложена и на кориците на авторките- Албанија на Кавказ. Таа се најдува до Иберија. Името Иберија се појавило како Иберски Полуостров...

Исто така, Католичката црква се трудела да го внесе името Тоски=Туски, но и тој поим жителите не го прифаќале. Следи тие се нарекувале само Скиптари и тоа според скиптар=жезло. Токму затоа Арбаните=ар (земја) бан (управител)=земјоделци, а такви биле многу малкубројни, биле само Скиптари.Значи,само православни.

МАНУ и Институтот за национална историја Македонецот Георг Кастриотис тн.Скендербег го прогласиле Албанец. А тој бил Бриг и не познавал албански јазик.Ова се потврдува и со наводот што Марин Барлет пиши за илирски јазик, а тој бил тн.старословенски. Во Комненова и Бригиска Скиптарија сè било тн.словенско.

Денес скиптарскиот јазик ги има сите брзјачки гласовим како и тн.Вукови.

Исто така, кај Скиптарите како Бриги не се изговорува х: ајдук, армоника...

За потврда дека скиптарскиот јазик станал турски е следниов пример:на турски мераба=мерава=мер... На други говор бил мир, мер=мир за добро, е=и: Омер=Омир. Следи на скиптарски јазик за добро е мир. Меѓутоа, во скиптарската историја бил Владимир=влади мир, а имало и Драгомир=драго мир. Следи и Добромир=добро мир. Значи, се појавува двојно добро: на тн.словенски и тн.скиптарски. Бидејќи Скиптарија била според скиптар=скиптар, кој бил тн.словенски поим, а во неа други наоди нема освен на тн.словенски кој бил народен јазик (коине и латински биле службени-мртви јазици),скиптарски јазик никогаш немало.Токму затоа тој денес не е јазик на еден народ туку на четири народи: грчки, романски, словенски и татаро-турски. Токму ова го пиши Густав Мајер- според него, тие не биле Илири, туку Траки,што го пиши Густав Вајганд итн.:со помасовна употреба на темен вокал и со повеќе татаро-турски зборови- па во Тракија почесто навлегувале Монголи.

Па и следи авторите да говорат дека албанскиот јазик бил кавказки јазик.

За да има албански народ, мора да има свое албанско национално чувство.

Вилкинсон пиши: „...Според неговото (на Доминиан, Р.И.) сфаќање, Албанците во 1913 беа сосема лишени од секакво национално чувство. Само ривалството меѓу Италија, Австрија, Србија и Грција, секоја посебно, резултирало во една неза-

висност. Италијанското влијание во Валона беше постигнато преку романско-католичките Албанци“.

Албанците сè до 1913 биле без национално чувство, без кое тие „се уште не беа способни да се носат со самите себеси“, а и „пред 1924 година не се случи тоа во училиштата да биде предаван албански или ‘шиптарскиот’ јазик“.

Бидејќи сè до 1913 година немало албанско национално чувство, а „пред 1924 година не се случи тоа во училиштата да биде предаван албански или ‘шиптарскиот’ јазик“, на Албанците не им била потребна никаква азбука.

Со укинување на Охридската архиепископија, опстоила само Цариградската патријаршија. Следи во употреба да бидат тн.грчки слова. Бидејќи Скиптарите биле и православни, логично било да се прифати само единствениот тн.грчки алфавет. Ова се образложува со доказот што многу Македонци во Скиптарија поради црковна припадност станале Грци. Истото се случило и со Власите- поимот Власи било според тн.словенски бог Велес- и тие станале Грци. Не случајно денес Власите²³ во Скиптарија не бараат школи на влашки јазик, кој бил романски со татаро-турски (монголски удел). Да не се изуми дека Скиптарија била бригиска, а и македонска-види Марин Барлети и други автори од тоа време-Македонија била до Дунав-1809г.

За да се објасни историјата на денешните Албанци како двоконтинентално-дворасен народ со 90% Азијати (Арнаути) и 10% бригиски Скиптари, е прилогот:

Арбаните во Арбанија биле покрај Бриги и Македонци. Нивниот водач бил Георг Кастриотис- тн.Скендербег. Според Франсоа Пуквил, „Скендеребег, последниот од хероите на Македонија и нејзината историја достоин за неговата слава“. Тој по потекло бил Комнен. Значи, Бриг=Брзјак. За тој повеќе да не биде православен и Македонец Албанците Муслимани=Турци безуспешно го бришат завршетокот -ис. Бидејќи повеќе не можело да се оштетува наодот-да не се дупи- со тоа се завршило.

А Албанците како мафијашки исламски народ со фалсификати не завршиле.

Се продолжува со Ѓорѓи Кастриот (Ѓорѓи=Ѓорѓи и Кастриот кастри). Тој бил водач за ослободување на македонските Арбани. Под негово водство била формиран Лешкиот сојуз, на 2. март 1444 година. Нејзините членови 100% биле тн.Словени и 100% православни- само без ниеден Муслиман=Турчин и без ниеден Азијат.

Следи големо зло, Рим со Виена на султанот му дозволиле во денешно Косово да насели Монголи- 600.000.Според Густав Вајганд, 100.000 Татари и 500.000 Черкези.Во Америка индијанско племе Черокези, со значење краток нож- ножациии.

Неслучајно, во 1878 година, следи Призренска лига, во Косово. Арнаутите како исламски тампон зона во православниот Балкан се бореле да се одвојот. Тие со помош на германски Гестапо, на почетокот на јануари во 1944 година, ја формирале Втората призренска лига, во градот Бујам (тн.словенски поим)- северна Албанија, со својата Бујановска резолуција, само мухамеданска. Со неа Косово и западна Македонија биле присоединети кон Скиптарија. Во септември 1944 лигата извршила мобилизација на сите здрави мажи, на возраст од 18- 50 години. Токму за Македонија во Косово била и Третата призренска лига во мај 2001 година, по која следи заземање на територии и прогласување за слободни.Па ова било под НАТО.

²³ Ниеден султан не признал некаков си влашки народ, туку само влашки (романски) народ со романски јазик, Романска црква итн. Доказ е тој што сè што е изградено во Битола (школа, црква, гробишта...) биле само романски. Денес во Романската црква во Битола се служи на романски јазик. За да се потврди наведеното,Власите се најголеми Романци и Грци-тие се во врска со нивните амбасадори

Значи, разликуваме две лиги: православен=македонски и исламски=турски.

Исто така, и православен=македонски и исламски=монголски наталитет.

Па кои биле Албанците ? Само ништожници и силеции. Прво со исламот против домородното население. Следи со фашизмот повторно против домородците. Со Тито и комунистите против Македонците, кои биле под српска окупација од 1913 година. На ова и не завршиле, со Сталин против домордците во СФР Југославија. Ама ова не било сè- дури со Мацетунг, нивниот арнаутски=монголски брат.

Следи кај Георг Кастриотис народен јазик бил само бригиски, со службен само тн.старословенски. Токму затоа цела оставштина била на овие два тн.словенски јазици. Со укинување на Охридската архиепископија се внесуваат коински слова, а јазикот си останал тн.словенски. Православните се бореле да се ослободат од петвековното исламско=турско ропство. Исламски извршители биле Скиптарите.

Значи, па на Скиптарите Муслимани=Турци не им требала држава- тие како муслимани се чувствувале само како Турци. За доказ се наведува дури 20 век. Па затоа тие од СФР Југославија по 1950 година како Турци се селеле во Турција, што важело за Арнаутите, Македонците-муслимани, Србите- муслимани итн. Следи на овие Муслимани=Турци не им била потребна азбука. Бидејќи тие биле неписмени, пишеле и твореле само православните, припадници на Цариградската патријаршија.

Следи битолското семејство да склопи исламска=турска латиница. Пак, и латиницата била македонска, од Халкидик. Значи, сè било и останало македонско.

За доказ дека битолската азбука од 1908 година не била албанска туку само исламска е и наводот што семејството кое печатело на таа азбука- тие во Битола имале своја печатница- не знае ни скиптарски, никако арнаутски. Следи по повод на прославата на тн.албанска азбука новинарот од Македонската Телевизија со членовите на семејството да говори на македонски јазик, а нивниот разговор да е преведен на кавказки скиптарски јазик со мноштво татаро-турски(монголски) зборови.

Нивната латиница била предложена во 1908 година во Битола, а тие за неа не се сложиле. Тоа го направиле во Елбасан, Албасан- според Албанс- од Албанија, која се најдувала на Кавказ, од каде биле колонизирани Албанци. Ова било дело на Османите, кои биле Бриги, Комнени, кои владееле во тн.Византија. Таа била православна, а Османовото било Комнено Царство- Мехмед II признал дека бил Комнен.

Битола бил главен град на Балканот, а црквата Свети Димитрија на него соборна црква на православните. Следи за Велика Албанија била најпотребна Битола.

Овој дворасен тн.албански тн.народ со 90% азиско- монголски Арнаути и 10%бригиски одродени Скиптари денес се обединува со трорасен скиптарски јазик.

Па сè ова е срам на Рим, Виена и цела Европа- НАТО. Дури НАТО за овој дворасен тн.народ изврши инвазија врз Србија и агресија врз Македонија- злочин.

За да се потврди доказот на злочинечката Европа, која Македонија до денес ја дели, и нејзината НАТО, само за Македонците од 2001 година има Рамковен договор, со кого само Македонците немаат национална држава: во Р.Македонија има повеќе Македонци отколку што Французи(само околу 50% Французи) во Франција, Шпанци во Шпанија... Пак, САД е повеќерасен „казан“ со повеќе Англичани во Англија и светот. Во Скиптарија, ако има законски пописи, за околу 50 години ќе нема Скиптари, а Грција со грчки народ и јазик никогаш до 1830 година и немало.

Со тоа што со Рамковниот договор сите во Р.Македонија станале Македонци, следи Македонците да се прогласат како Словени- најголемо европско сверство.

Следи во прилог на ова сверство Европа и исламот да се борат да се бриши сè македонско и сè православно=македонско, со свои македонски кодоши-соврови. Ваквите македонски изроди со поткуп оспоруваат сè македонско, дури нас не прогласуваат Словени- само континтални=мајмунски производ. Затоа е мојов одговор.

L I T E R A T U R A

Naslovov "Makednomrscite protiv Makedoncite" e napi{an spored knjigata "Anti-~ka Makedonija- kriti~ki priod kon interpretacijata na istorijata i historiografijata", na avtorkite, Eleonora Petrova Mitevska i Natalija Popovska. Kon nim se priklu~eni i drugi knigi na drugi svetski avtori.

Za knjigava, isto taka, se koristeneni i delovi od avtorovive knigi:

1. "Sredozemjeto pradomovina na Evropjanite", format A5.
  - a. prvo izdanie avgust vo 1998 godina, strani 354 (10)
  - b. vtoro izdanie mart vo 1999 godina, strani 519 (10)
  - v. treto izdanie maj vo 2007 godina, strani 621 (9)
2. "Nov Aleksandar Makedonski" (tn.Skenderbeg=Georg Kastriot)
  - a. prvo izdanie vo mart 2001 godina, strani 159 (9)
  - b. vtoro izdanie vo juni 2003 godina, strani 334 (9)
3. "Odroduvawe na Makedoncite", avgust 2001 godina.
4. "Vozobnuvawe na anti~ka Makedonija", april 2002 godina.
5. "Kavkazko- crnomorski Albanci- Arnauti", juni 2002 godina.
6. "Vlasite- t.n.Sloveni", septemvri 2002 godina.
7. "Zavera protiv anti~kite Makedonci", oktombri 2002 godina.
8. "Grcite- ve{ta~ki narod", april 2003 godina.
9. "Ishrana na govedata", maj 2003 godina.
10. "Slovenite- germanski falsifikat", juni 2003 godina.
11. "Germancite i Makedoncite- edno isto", juli 2003 godina.
12. "Evropjanite poteknale od Balkanot i Mala Azija", mart 2004 g.
13. "Grcite- odrodni Sklavini i Sloveni", juni 2004 godina.
14. "Makedonskata Komnenova Albanija", avgust 2004 godina.
15. "Homerova Troja na domorodci- t.n.Sloveni", januari 2005 godina.
16. "Evreite- t.n.Sloveni", april 2005 godina.
17. "Homerova=tn.slovenska Makedonija", oktombri 2005 godina.
18. "Albancite kolonisti vo Makedonija", januari 2006 godina.
19. "Atlantida-falsifikat na Solon i Platon", dekembri 2006 godina.
20. "Brigite=Brzjacite bile postari od Egiptjanite", mart 2007 godina.
21. "Albancite odrodni Brzjaci i Mijaci", maj 2007 godina.
22. "Bugari=narod bile Tatarite=Arnautite", maj 2007 godina.
23. "Homerovi=tn.slovenski Morejci=Grci", avgust 2007 godina.
24. "Od Makedonci=Pravoslavni do Turci=Muslimani", noembri 2007 god.
25. "Belcite narod so eden jazik", na germanski jazik, 319 strani, 07.03.2008
26. "Makedonecot Georg Kastriotis, t.n.Skenderbeg", 15.04.2008.
27. "Helas", na germanski jazik, 148 strani, 14.06.2008.
28. "Slovenite falsifikat", 250 strani, 18.09.2008.
29. "Helenite i Grcite falsifikat", 199 strani, format A5, 13.11.2008.
30. "Dodunavska Makedonija", 296 strani, format A5, 21.01.2009.
31. "Etnografija na Makedonija", na germanski jazik, strani 81 format A4, 24.02.2009.

32. "Od kogo postanavme", strani 256 format A4, 18.05.2009.
33. "Evropskite zlostori vrz Makedonija", strani 104, 17.06.2009.
34. "Grcite, Albancite i Vlasite ve{ta~ki narodnosti", strani 175, 05.08.2009.
35. "Grcite so dvorasen jazik na Belci (Pelazgi) i Crnci (Semiti)", str. 318, 09.10.2009.
36. "Makedoncite so ednorasen jazik na Belci (Pelazgi)", evrejski..., strani 73, 18.11.2009.
37. "Za Prokopij Kesarski (6 vek n.e.) nema Sloveni", strani 100, 15.12.2009.
38. "Evropa samo makedonska, venetska=sklavinska=tn.slovenska", strani 121, 12.01.2010.
39. "Rusite ne bile Sloveni", strani 74, 29.01.2010.
40. "Srbite ne bile Sloveni tuku Tribali, Trakijci", strani 142, 08.03.2010.
41. "Ednobo`estvoto- zlostor vrz ~ove{tvoto", str. 241, 27.04.2010.
42. "Belcite eden narod so edna ista simbolika", strani 118, 28.05.2010.
43. "Anti~ka=etni~ka Makedonija", strani 226, 09.08.2010.
44. "Aleksandar Makedonski na Rufus- falsifikat", strani 311, 04.10.2010.
45. "Bugarite bile Makedonci", strani 288, 23.11.2010.
46. "Brigiska [ambala", strani 178, 03.01.2011.
47. "Brigiskata mitologija pomestena na jug", strani 115, 25.01.2011.
48. "Evrejski etni~ki narod nikoga{ nemalo", strani 99, 17.02.2011.
49. "Evropejcite i tradiciite od i preku Balkanot", strani 117, 10.03.2011.
50. "Masonska istorija- falsifikat", strani 117, 07.04.2011.
51. "Evropejcite rasnesvesni- so pove}erasni jazici", strani 122, 10.05.2011

NAPOMENA: Knigite pod 25, 27 i 31, koi se na germanski jazik, mo`at da se najdat na internet: [www.Brigien.com](http://www.Brigien.com). Ova va`i i za Zmejova Dupka, koja e navedena vo "Ilijada" po-kraj Crna Reka, vo Demir Hisar, me|u selata Dolenci i Babino. Istoto va`i i za kniga pod 32, 33, 34, 35, 36, 37, 38... i 51 na makedonski jazik. A i ovaa 52- ta kniga e vnesena vo internet.

Isto taka, na nea se najduvaat dokumenti od 1 do so 9, koi se odnesuvaat za moeto li-kvidirawe i gubewe pravo na vrabotuvawe od 20.05.1991. Ottoga{ samiot opstojavam bez ni~ija pomo{. Site navodi vo tie devet dokumenti se objaveni vo moite knigi i toa na krajot na knigite kako dodatok. Bidej|i jas ne bev mo}en da se spravam so samovolnicite i silexii-te vo dr`avava, mene mi preostana svojot gnev za moeto uni{tuvawe da go vnesam vo knigite. Otsekoga{ sum gi registriral neprijatelite na makedonskoto zemjodelstvo, sto~arstvo so veterinarstvo i dr`avnite arami{ta, zlo~inci, samovolnici, silexii... Sledi samo za pe~a-tewe do so 21-va kniga sum platil preku 20.000 evra... Slednite knigi se pe~atani kompju-terski, vo mal tira`, so tro{ok okolu 100 evra. Nekolku pati poku{av da dobijam sredstva od Ministerstvoto za kultura, za knigite do br. 4. Me|utoa, jas za vlasta koja be{e vo slu`ba na neprijateli na makedonska Makedonija i makedonskite Makedonci bev nepodoben...

Koga po~nav da se bavam i so istorija a i so biolo{ki metodi, mojata nepodobnost i vo istorijata se odrazi. Iako samo jas imav pi{eno za `ivotot na Makedonecot Georg Ka-striotis, a Albancite kako falsifikatori neuspe{no go bri{at zavr{etokot -is, Insti-tutot za nacionalna istorija i MANU, za proslavata vo ~est na tn.Skenderbeg,

mene ne me povikuvaat, niti dozvoluvaat da u`estvuvam. Sledi od niv da bidam proglašen i za "laik".

Od Institutot za nacionalna istorija moite knigi od pod broj 36 bea vrateni nazad, od pod broj 39 pove}e ne gi ispra}am. So niv ne se slo`uvam, nikoga{ nemalo narod Sloveni.

Od DNU-Bitola me isklu~i vet.lek.od VZ[.Toj so falsifikat doktorat do tn.prof.

Ovoj veterinaren lekar so svoite kolegi veterinari od Veterinarniot institut se nositeli na zloto, koga tie si dozvoluvale vo dr`avava da se uvezuvaat bolni od leukemija (leukoza) kravi i junici, na zemjite im gi ~istele bolnite stada. Pa takvite bolni grla nie gi likvidirame. Samo od takvite yverovi nie ostanavme bez kravi-do denes sé u{te kupuvame.

Za da se potvrđi deka R.Makedonija ima zemjodelstvo kako vo 19 vek, vo nea nema re-onizacija- reon najdobar za govedarstvo bil/e Bitolsko-da bide centar, {to va`i i za drugo.

Skoro sekoja godina, od 1990 godina, redovno se javuvav na konkursi na Zemjodelski i Veterinaren fakultet, so Institutot za sto~arstvo, site Skopje, i Vi{ata zemjodelska {kola, Biotehni~ki fakultet- Bitola. Iako tie do denes nemaat kadar, samo poradi mene gi ra-sturale konkursite ili si izbiraa interni lica, so neobjaveni doktorati, so temi za matura, duri bez nieden objaven samostoен trud, nitu kniga. Tie se samoupravni interesni zaednici.

Pak, izborot se vr{i na mangupski na~in- mesto da ima eden stav za izbor na docent, von- i redovenprofesor, ima tri stava. Za podbro prestava na izborot, e slednava postapka: vo prviot stav se bara obrazovan, vtoriot poluobrazovan i tretiot neobrazovan. Bidej}i vo site tri stava se sodr`i obrazovan, site si gi ispolnuvaat uslovite: nie sme kako vo 19 vek.

С О Д Р Ж И Н А

Предговор.....	3
Увод.....	5
Античка Македонија.....	8
Византиски извори.....	24
Јазикот на античките Македонци.....	32
Енцикопедијата.....	36
Историски ревизионизам.....	40
Црна Атена.....	52
Заклучок.....	56
Ненаселена тн.домовина на тн.Словени.....	65
Европа бригиска и македонска.....	66
Јазикот на Белците на старите три континенти.....	70

Илирите=тн.Словени со илирски=тн.словенски јазик.....	72
Еладците (тн.Грци) со дворасен јазик на Белци и Црнци.....	76
Албанците двоконтинтално- дворасен народ.....	80